

Ліягона

Відповідаючи на Спасителевий заклик служити, сс. 4, 14, 20

Христос, якому ми поклоняємося: послання старійшини Холланда до всіх християн, с. 24

Заради зміцнення сучасної молоді, с. 54

Від Джопліна до Японії—бути відважними під час стихійних лих, с. 60

*П'ять, які були мудрими,
Роуз Деток Долл*

Десять дів пішли зустрічати молодого. "П'ять же з них нерозумні були, а п'ять мудрі". Мудрі "набрали оливи в посудинки разом із своїми каганцями". Нерозумні взяли каганці, але "не взяли із собою оливи". Коли ж оголосили, що прибуває молодий, нерозумні побігли купувати оливу. "Прибув молодий; і готові ввійшли на весілля з ним— і замкнені двері були". (Див. Матвій 25:1–13).

ПОСЛАННЯ

4 **Послання Першого Президентства: Спасителевий заклик служити**
Президент Томас С. Монсон

7 **Послання візитного вчителювання; Діяти в час нужди**

СТАТТІ

14 **Томас С. Монсон: виконувати обов'язок**
Хейді С. Свінтон
Історії з життя Президента Томаса С. Монсона надихають нас наслідувати його приклад.

20 **Святкування дня служіння**
Кетрін Х. Олсон
Члени Церкви по всьому світу допомагали своїм громадам у день служіння.

24 **Разом відстоювати справу Христа**
Старійшина Джеффри Р. Холланд
Заклик до християн об'єднатися у переконаннях, співчутті й розумінні.

34 **У пошуках віри на кінцях землі**
Майкл Р. Морріс
Навернені в Ушуайї, Аргентина, починають нове життя, коли приймають євангелію.

78 **Відповіді на запитання про нашу віру**
Майкл Оттерсон
П'ять порад, які треба пам'ятати, коли відповідаєш на запитання інших.

НА ОБКЛАДИНЦІ
Ловці людей, художник Саймон Дьюї.

РУБРИКИ

8 **Блокнот квітневої конференції**

10 **У що ми віримо: Причастя —пам'ятати Спасителя**

12 **Класика євангелії: Вивчи свій обов'язок**
Старійшина Джозеф Б. Віртлін

19 **Служіння в Церкві: Послужити одній людині**
Ел Вен-Ліувен

30 **Наші домівки, наші сім'ї: Природні катаклізми— нам не слід боятися**
Старійшина Стенлі Г. Елліс

38 **Голоси святих останніх днів**

74 **Церковні новини**

77 **Ідеї для домашнього сімейного вечора**

42 Зберігати віру у неспокійному світі
 Єпископ Джеральд Коссе
П'ять принципів, які допомагають нам зберігати силу віри і свідчення.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: в fale

46 Запитання і відповіді
У мене виробилася залежність від порнографії. Це руйнує моє життя. Що мені робити, аби позбавитися цієї залежності?

48 Як я знатиму, що мене прощено?
 Старійшина Тед Р. Каллістер
Якщо мене прощено, чому я досі маю відчуття провини?

51 Місце для нас

52 І жертва, і радість
 Едвард М. Акоса
Чи могло бути служіння Господу більш важливим, ніж гроші, які я заробляв?

53 Я уявила себе в храмі
 Адріана Франка Леао
Я знала, що хотіла укласти храмовий шлюб, але спочатку мені треба було зробити правильний вибір.

54 Заради зміцнення молоді: маяк у наш час
 Девід Л. Бек і Елейн Ш. Дальтон
Як оновлений буклет Заради зміцнення молоді може вам допомогти? Читайте, що з цього приводу думають президенти Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок?

58 Приклад моєї мами
 Ерін Баркер
Хоча мама й була хвора, вона продовжувала навчати мене любові й служінню.

59 Особливий свідок: Жінки є важливими у Церкві!
 Старійшина Квентін Л. Кук

60 Молитви, листівки та стихійні лиха
 Мерісса Віддісон
Хоча Хоноку і Маггі розділяють тисячі кілометрів, обидві вони дізналися, що у важкі часи Бог пильнує за нами.

62 Чудова ідея

63 Наша сторінка

64 Початкове товариство вдома: Я вибираю наповнювати своє життя тим, що запрошує Духа

66 Йди за пророком: Вчитися служити людям
 Хейді С. Свінтон

68 Дім Леуте
 Адам С. Олсон
Де б ми не жили, ми можемо зробити нашу домівку священним місцем для своєї сім'ї.

70 Для молодших дітей

81 Фігурки персонажів з Книги Мормона

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

У статті "У пошуках віри на кінцях землі" (с. 34) подано історію навернення кількох членів Церкви з найпівденнішого міста Аргентини. Див. більше фото на сайті iahona.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Молоді люди пропонують кілька порад щодо того, як подолати залежність від порнографії (див. с. 46). Ще одним корисним матеріалом, що допоможе в подоланні згубних звичок, є підручник, доступний кількома мовами он-лайн на сайті recoveryworkbook.lds.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благословення, 54

Візитне вчителювання, 7

Віра, 42, 48

Дружба, 64

Єдність, 20, 24

Жертвування, 52

Жінки, 59

Завіти, 10

**Заради зміцнення
молоді, 54**

Згубна звичка, 46

Ісус Христос, 10, 24, 48

Книга Мормона, 34, 40

Лихо, 30, 51, 60

Медіа матеріали, 46

**Місіонерська робота, 34,
52, 78**

Навернення, 34

Надія, 38

Норми, 54

**Обов'язок, 4, 12, 14,
51, 73**

**Обов'язок перед
Богом, 51**

Одкровення, 38, 40, 41

**Особистий
розвиток, 51**

Підготовка, 30

Побачення, 53

Покаяння, 46, 48

Порнографія, 46

Послух, 52

Приклад, 14, 58, 63, 66

**Природні катаклізми,
30, 60**

Причастя, 10

**Програма "Віра
в Бога", 63**

Прощення, 48

Свідчення, 34, 42, 51

**Святий Дух, 19, 30, 34,
42, 48, 64**

Сімейна історія, 38

Сім'я, 30, 54, 58, 59, 63

**Служіння, 4, 7, 14, 20, 58,
66, 70**

Співчуття, 7, 19, 24, 58

Спокута, 48

Храмова робота, 53

Християнство, 24

**Церковні
покликання, 4, 19**

Шлюб, 53

Президент
Томас С. Монсон

СПАСИТЕЛЕВИЙ ЗАКЛИК СЛУЖИТИ

Усі, хто вивчав математику, знають, що таке спільний знаменник. Ми, святі останніх днів, маємо такий спільний знаменник, який поєднає нас разом. Цим спільним знаменником є заклик, звернений до кожного з нас,—виконувати доручення у Божому царстві тут, на землі.

Чи грішили ви тим, що ремствували, коли отримували покликання? Чи ви з вдячністю приймали кожну можливість служити братам і сестрам, знаючи, що наш Небесний Батько благословить тих, кого Він покликає?

Я сподіваюся, що ми не забудемо про справжню мету кожної нагоди послужити, яка нам відкривається. Ця мета, ця вічна ціль співпадає з тим, що сказав Господь і що міститься в Дорогоцінній Перлині: “Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”¹.

Тож давайте завжди пам’ятати, що мантія членства у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів не є

комфортним одягом. Скоріш, це шати, які накладають відповідальність. Наш обов’язок, окрім того, щоб спасти себе,—вести інших до целестіального царства Божого.

Якщо ми радо йдемо шляхом служіння Богові, ми ніколи не опинимося в ситуації Шекспірівського кардинала Уолсі. Позбавлений своєї влади після того, як усе життя було віддане служінню королю, він з сумом скаржиться:

*“Коли б служив я Богу хоч наполовину так ревно,
Як служив я королю, Він би мене в моїх літах не
кинув
Нагого й безборонного на глум всім ворогам”².*

Якого служіння вимагають небеса? “Господу потрібні серце і небайдужий розум; і небайдужі та послухні куштуватимуть блага землі Сіону в ці останні дні”³.

Я на мить зупиняюсь, замислюючись над словами Президента Джона Тейлора (1808–1887): “Якщо ви не звеличите своє покликання, Бог спитає з вас за тих, хто міг би спастися, якби ви виконували свій обов’язок”⁴.

Коли Ісус служив поміж людей, Його життя було подібним до сяючого маяка добра. “Я серед вас як службовець”⁵, казав Ісус, коли повертав силу кульгавим ногам, зір сліпим очам, слух глухим вухам і життя померлим.

За допомогою притчі про доброго самарянина Учитель навчав нас любити ближніх, як себе⁶. Своєю відповіддю багатому юнакові Він навчав нас позбавлятися егоїзму⁷. Нагодуванням 5000 чоловік Він навчав нас бачити потреби інших людей⁸. А Своєю

Проповіддю на горі Він навчав нас спочатку прагнути царства Божого⁹.

У Новому світі воскреслий Господь проголосив: “Ви знаєте те, що ви повинні робити в Моїй церкві; бо ті діяння, які ви бачили, коли Я робив, є тими, які ви теж будете робити; бо те, що ви бачили, як Я робив, саме те будете ви робити”¹⁰.

Ми благословляємо інших, коли служимо в тіні “Ісуса, що був з Назарету, як ... ходив Він, добро чинячи”¹¹. Нехай Бог благословляє нас здатністю знаходити радість у служінні нашому Батькові Небесному, коли ми служимо Його дітям на землі. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 1:39.
2. Вільям Шекспір, *Король Генріх VIII*, зібрання творів у 6-ти томах. Том 6. К.: Дніпро, 1986 р., акт 3, сцена 2, рядки 456–458.
3. Учення і Завіти 64:34.
4. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2002), с. 164.
5. Лука 22:27.
6. Лука 10:30–37; див. також Матвій 22:39.
7. Див. Матвій 19:16–24; Марк 10:17–25; Лука 18:18–25.
8. Див. Матвій 14:15–21; Марк 6:31–44; Лука 9:10–17; Іван 6:5–13.
9. Див. Матвій 6:33.
10. 3 Нефій 27:21.
11. Дії 10:38.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

“[Господь] не допустить нашої поразки, якщо ми робимо свою частку. Він звеличуватиме нас, даючи навіть більше за наші таланти і здібності. ... Це один з напрекрасніших досвідів, який може отримати людина” (Езра Тефт Бенсон, у *Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 20). Ви можете розповісти про випадок, коли ви або хтось із знайомих відчули, як Господь звеличив таланти і здібності. Запропонуйте сім’ї поділитися цікавими випадками з власного життя, коли вони відгукувалися на “Спасителевий заклик служити”.

Служіння у храмі

Бенхамін А.

Коли мені виповнилося 17 років, я почав серйозно замислюватися про своє майбутнє і молитися Небесному Батькові про те, що я міг би робити, аби підготуватися до служіння на місії та отримання Мелхиседекового священства. Я відчув, що мені слід частіше ходити до храму, тому що це дім Господа і він є місцем, де я можу відчувати себе ближче до Небесного Батька.

Тож я поставив мету—виконати 1000 хрищень за рік. Я справді відчував потребу поставити таку ціль; я постився, щоб дізнатися, чи дійсно я повинен це робити. Небесний Батько відповів мені, і кожної суботи я почав ходити до Мексиканського храму Тампіко.

Після того як я виконав 500 хрищень, я поставив за мету дослідити свою сімейну історію і знайти імена своїх предків. Мені так сподобалося проводити ці дослідження, що я не міг заснути, оскільки шукав імена. Я знайшов 50 імен восьми поколінь моїх родичів; я допоміг у виконанні храмової роботи для них всіх.

У кінці року я виконав 1300 хрищень, закінчив семінарію, отримав Мелхиседекове священство і зараз служу місіонером повного дня, що було однією з моїх найбільших цілей у житті.

Я можу робити щось для інших

Кожен з нас щось може робити, аби допомагати іншим. Президент Монсон навчав, що ми повинні любити кожную людину й навчитися розуміти, як ми можемо їй допомогти.

Подивіться на хлопчика, який сидить під деревом. Чи ти бачиш людей навколо нього, яким би він міг допомогти?

Під час сімейного обіду запропонуй кожному розповісти, як їм вдалося послужити того дня. Кожного дня записуй у щоденник те, як ти служиш.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Віра, сім'я,
допомога

Діяти в час нужди

Одна з цілей, яку маємо ми, візитні вчительки,—це допомагати у зміцненні сімей та домівок, щоб сестри, яких ми відвідуємо, могли сказати: “Якщо у мене виникнуть труднощі, я знаю, що візитні вчительки допоможуть мені, не чекаючи, коли їх про це попросять”. Для того, щоб ми могли служити, нам необхідно розуміти проблеми підопічних сестер. Шукаючи натхнення, ми будемо знати, як задовольняти духовні й матеріальні потреби кожної сестри, яку нам доручено відвідувати. Тоді, використовуючи свій час, вміння, таланти, молитви віри, надаючи духовну та моральну підтримку, ми зможемо допомагати, здійснюючи співчутливе служіння в часи хвороби, смерті та за інших скрутних обставин¹.

Завдяки звітам візитних вчительок президентство Товариства допомоги визначає тих, хто потребує особливої уваги через фізичні недуги, емоційні розлади, непередбачені випадки, народження дітей, смерть рідних, вади, самотність та інші труднощі. Потім президент Товариства допомоги повідомляє єпископу те, про що вона дізналась. Під його керівництвом вона координує надання допомоги².

Як візитні вчительки ми можемо мати “велик[у] причину, ... щоб радіти” завдяки “благословенн[ю], яке було даровано нам, щоб нас було зроблено знаряддям у руках Бога для виконання цієї великої роботи” (Алма 26:1, 3).

З Писань

Матвій 22:37–40; Лука 10:29–37; Алма 26:1–4; Учення і Завіти 82:18–19

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Довідник 2: Керування Церквою (2010), 9.5.1; 9.6.2.
2. Див. Довідник 2, 9.6.2.
3. Генрі Б. Айрінг, у Дочки в моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги (2011), с. 121.

Що я можу зробити?

1. Чи використовую я свої дари і таланти, щоб благословляти інших?
2. Чи знають ті сестри, за якими я наглядаю, що я готова їм допомогти, коли у них виникне потреба?

З нашої історії

У перші роки існування Церкви кількість членів була невеликою і вони мешкали поруч. Члени Церкви могли швидко надати допомогу, коли хтось її потребував. Зараз кількість членів Церкви перевищує 14 млн. і вони проживають по всьому світу. Візитні вчительки є складовою Господнього плану з надання допомоги всім Його дітям.

“Єдиною системою, яка могла налагодити підтримку і втішення в масштабах настільки великої Церкви у настільки різноманітному світі—це служіння через окремих служителів, які живуть поруч з нужденними людьми,—сказав президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві.—

... У кожного єпископа і президента філії є президент Товариства допомоги, на якого можна розраховувати,—продовжує він.— У неї є візитні вчительки, які знають труднощі й проблеми кожної сестри. Вона з їхньою допомогою може знати, що відбувається в серцях людей і сімей. Вона може задовольняти потреби й допомагає єпископу у його покликанні надавати підтримку окремим людям і сім'ям”³.

Блокнот квітневої конференції

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2012 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Будівництво міцного фундаменту

Юнаком я працював з підрядником, який ставив опори і закладав фундамент для нових будинків. У літню спеку було важко працювати, готуючи на ділянці опалубку, в яку ми заливали цементний розчин для опор. Не було ніяких механізмів. Користувалися ми киркою й лопатою. У ті дні будівництво міцного фундаменту для будинків було важкою роботою.

Воно також вимагало й терпіння. Після того, як ми виливали цементний розчин в опалубку, доводилося чекати, поки він застигне. І як би нам не хотілося далі продовжувати роботу, ми, заливши фундамент, усе ж чекали певний час, і тільки потім опалубку знімали.

А ще більше вражало новачка-будівельника те, що здавалося нудною справою, яка тільки забирала час,— дбайливе закладання металевих прутів в середину опалубки для остаточного зміцнення

фундаменту, що будувався.

Так само дбайливо повинен бути підготовлений і ґрунт для нашого фундаменту віри, щоб вистояти у бурях, що прийдуть у життя кожного. Тією міцною основою для фундаменту віри є особиста цілісність.

Наш послідовний вибір істини, коли б його нам не доводилося робити, створює надійний ґрунт для нашої віри. Такий вибір ми можемо починати робити з дитинства, оскільки кожна душа народжується з вільно даним даром Духа Христа. З Цим Духом ми можемо знати, коли зроблене нами є правильним перед Богом, а коли зроблене нами є в Його очах хибним.

Той вибір, який ми в більшості наших днів робимо сотні разів, готує надійний ґрунт, на якому будується споруда нашої віри. Металевий

каркас, який заливається “речовиною” нашої віри,—це євангелія Ісуса Христа, з усіма її завітами, обрядами і принципами.

Один з ключів до стійкої віри—правильно визначити час для її затвердіння. ...

Це затвердіння не відбувається автоматично з плином часу, воно дійсно вимагає часу. Тільки тим, що ми стаємо старшими, його не досягнеш. Наполегливе служіння Богу та іншим людям всім серцем і всією душею перетворює свідчення про істину в незламну духовну силу.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Гори, щоб на них піднятися”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 24.

Питання для обдумування

- Чи можете ви згадати випадок, коли випробувалася ваша особиста цілісність? Якою була ваша реакція?
- Як служіння Богу та іншим з вірою зміцнює ваш духовний фундамент?

Свої думки ви можете записати в щоденник або обговорити їх з іншими людьми.

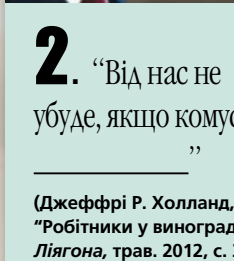
Додаткові джерела по цій темі: “Віра” у тематичному вивченні на LDS.org; Річард Г. Скотт, “Віра і характер”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 43–46.

ВПИШІТЬ ВІДСУТНІ СЛОВА

1. “Ми можемо бути визволеними від злих шляхів і злочестивості, повернувшись до вчень, що містяться у _____”
(Л. Том Перрі, “Сила визволення”, Ліягона, трав. 2012, с. 97).

2. “Від нас не убуде, якщо комусь _____”
(Джеффри Р. Холланд, “Робітники у винограднику”, Ліягона, трав. 2012, с. 31).

4. “Це життя є підготовкою до вічного піднесення, а у цьому процесі передбачаються _____”
(Рональд А. Разбанд, “Особливі уроки”, Ліягона, трав. 2012, с. 80).

3. “Істини і вчення прийшли і будуть і далі приходити через божественне _____”
(Д. Тодд Крістофферсон, “Учення Христа”, Ліягона, трав. 2012, с. 86).

ПРОПОВІДЬ З ДВОХ СЛІВ

ЧИ ВИ ПАМ'ЯТАЄТЕ:

1. Образу?
2. Плітки?
3. Виштовхування інших?
4. Заздрість іншим?
5. Що хотіли завдати шкоди іншим?

ЗАМІСТЬ ЦЬОГО:

1. Будьте добрими.
2. Прощайте.
3. Мирно розмовляйте.
4. Дозвольте любові Бога заповнити ваше серце.
5. Робіть добро іншим.

Адаптовано з виступу Дітера Ф. Ухтдорфа, “Милостиві отримають милість”, Ліягона, трав. 2012, сс. 75, 76.

Відповідь: 1. святий; 2. податися; 3. одкровення; 4. вивчення і виконання.

Пророче обіцання

“Дух підтвердив істину, що звучала на цій конференції. І буде знову її підтверджувати,

якщо ми прагнемо пізнати її, слухаючи послання від уповноважених Господніх слуг, які є тут, і коли пізніше будемо їх вивчати”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Гори, щоб на них піднятися”, Ліягона, трав. 2012, с. 26.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Причастя —

ПАМ'ЯТАТИ СПАСИТЕЛЯ

Причастя—це священний обряд священства, який виконується кожної неділі. Ісус Христос запровадив цей обряд, коли Він був на землі й відновив його через пророка Джозефа Сміта. “Причасні збори є найбільш священними та найбільш важливими зборами в Церкві,—сказав старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,—саме завдяки обряду причастя”¹.

Господь заповідав нам зустрічатися разом і кожної неділі приймати причастя (див. УЗ 20:75). Носії Ааронового священства благословляють і розносять хліб та воду присутнім на зборах, які приймають причастя на згадку про тіло і кров Ісуса Христа. Роблячи це, вони поновлюють зобов'язання жити за завітами, які вони уклали з Богом під час хрищення. Перш за все вони обіцяють завжди пам'ятати Ісуса Христа, взяти на себе Його ім'я і дотримуватися Його заповідей (див. УЗ 20:77).

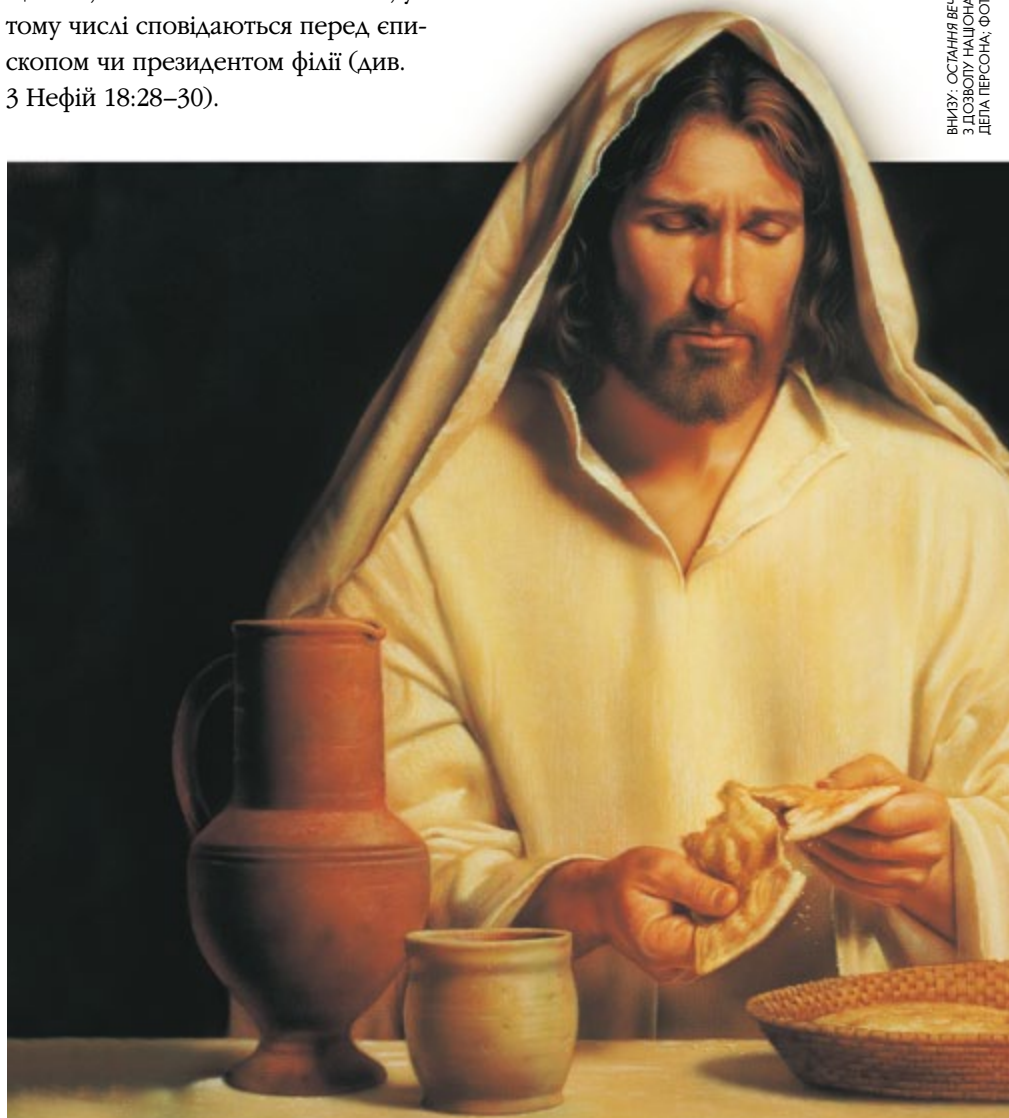
Щоб належно підготуватися до прийняття причастя, необхідно покаятися, мати бажання йти за Спасителем і мати “скрушене серце

і упокорений дух” (3 Нефій 9:20). Причащаючись, ми отримуємо можливість щонеділі проаналізувати свої вчинки і оновити завіти. Благоговіння і молитва допомагають більш глибоко сприймати цю подію. Люди, які припустилися серйозних гріхів, не повинні причащатися, поки вони не покаються, у тому числі сповідаються перед єпископом чи президентом філії (див. 3 Нефій 18:28–30).

Гідно причащаючись, ми отримуємо великі благословення, такі як прощення гріхів, супровід Святого Духа і освячення—тобто ми стаємо святими—завдяки Спокуті. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Даллін Х. Оукс, “Причасні збори і причастя”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 17.

ВИЗУ: ОСТАННЯ ВЕЧЕРА; ХУДОЖНИК САЙМОН ДЬОЙ; СПРАВА: ОСТАННЯ ВЕЧЕРА; ХУДОЖНИК КАРЛ ГЕНРІХ БЛОХ, ВИКОРИСТОВУЄТЬСЯ З ДОЗВОЛУ НАЦІОНАЛЬНОГО ІСТОРИЧНОГО МУЗЕЮ У ФРІДЕРКСБОРГІ В ПІЛПЕРОДІ, ДАНИЯ, КОПИЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО; МАЛЮНКИ ДЕЛА ПЕРСОНА; ФОТОПОСТРАЦІЯ ЕДВІНА РЕДІНО, РОБЕРТА МІЛНА І КРІСТІНИ СМІТ

Щоб знайти більше інформації, див. 1 Коринтянам 11:23–30; Учення і Завіти 27:2.

1. Ісус Христос запровадив причастя серед Дванадцятьох апостолів у вечір перед Розп'яттям (див. Лука 22:19–20).

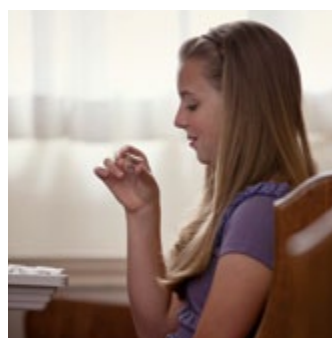
2. Після Свого Воскресіння Спаситель запровадив причастя на Американському континенті (див. 3 Нефій 18:1–11).

3. Носії Ааронового священства готують, благословляють і розносять причастя під керівництвом єпископа чи президента філії.

4. Під час причасних зборів ми зосереджуємося на поклонінні й поведимося так, щоб не відволікати інших.

5. Ми згадуємо про життя Спасителя, Його приклад, вчення і Спокуту, коли благоговійно приймаємо причастя.

“Ми визнаємо, що всі робимо помилки. Кожному з нас необхідно сповідатися Небесному Батькові та людям, яких ми могли образити, у своїх гріхах і помилках, та облишити їх. Суботній день надає нам чудову можливість піднести ці—наші священнодійства—Господу”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Суботній день і причастя”, Ліягона, трав. 2011, с. 8.

ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТАННЯ

Ті, хто не знає, як проводяться наші недільні збори, можуть задумуватися, чи дозволяється людям іншої віри приходити на наші збори поклоніння і приймати причастя. Ми всіх запрошуємо приходити з нами до церкви. Мета причастя—допомогти членам Церкви оновити свої завіти, але якщо причащення допомагає гостям у поклонінні, вони можуть причащатися.

ВИВЧИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК

Обов'язок нагадує нам, що ми є управителями всього, що ввирив нам Творець.

**Старійшина
Джозеф Б. Віртлін
(1917–2008)**

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Джозеф Б. Віртлін народився 11 червня 1917 року в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Він був підтриманий членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів у 1986 році. Далі подано скорочену версію його виступу на генеральній конференції 5 жовтня 1980 року, коли він ще був членом Першого кворуму сімдесятників. Повний текст англійською мовою можна знайти в журналі Ensign, Nov. 1980 на сайті ensign.lds.org.

Більшість без заперечень робить те, що нам *треба* робити, якщо це не суперечить тому, що ми *хочемо* робити, однак вимагається дисципліна і зрілість, щоб виконувати те, що треба, незалежно від того, хочемо ми цього чи ні. Обов'язок—це те, що надто часто людина очікує від інших, але сама не виконує його. Усе, що люди думають, у що вірять і що планують, є дуже важливим, але те, що вони *роблять*, важить найбільше. Це заклик відкинути егоїзм і подумати про те, що буде на благо всім людям.

Ми завжди повинні пам'ятати: обов'язок нагадує нам, що ми є управителями всього, що ввирив нам Творець. Коли ми приймаємо обов'язок охоче і з вірою, то знаходимо щастя. Ті, хто ставить щастя за головну мету життя, приречені на невдачу, бо щастя є

побічним продуктом, а не самоціллю. Щастя приходить, коли ми виконуємо обов'язок і знаємо, що живемо в гармонії з Богом і Його заповідями. ...

Кожен успішний чоловік і жінка в історії людства знали свій обов'язок і мали непохитне бажання виконати його. Спаситель мав чудове відчуття обов'язку. Навіть коли завдання, яке він мав виконати, перевищувало межі людських здібностей, він підкорився волі Його Небесного Батька і виконав Свій божественний обов'язок, викупивши гріхи людства.

Джозеф Сміт залишався вірним своєму покликанню і виконав свій обов'язок навіть перед лицем жорстоких переслідувань, принісши велику особисту жертву. Він залишався непохитним, він витерпів усе і здійснив Відновлення істинної євангелії Ісуса Христа. ...

Президент Спенсер В. Кімбол [1895–1985] прийняв доручення донести євангелію до всіх кінців землі. Він вірно виконує свій обов'язок і є чудовим прикладом для нас в усьому, що він робить для поширення євангелії любові. Результатом цього є всесвітня Церква і здійснення пророцтва останніх днів.

Ці величні чоловіки ... могли обрати легший шлях, ніж той, куди веде обов'язок. Але вони цього не зробили. Звичайно, їхній обов'язок не завжди приносив особистий комфорт чи непередбачувані вигоди. Часто їхній обов'язок вимагав великих жертв і спричиняв труднощі для них особисто. Однак попри все вони обирали обов'язок і виконували його.

Життя вимагає, щоб ми виконували багато обов'язків—деякі з них повсякденні, інші—більш вагомі й важливі. Складова обов'язку—показувати належний приклад і користуватися кожною нагодою підтримувати інших на цій крутій дорозі життя. Це можна робити за допомогою будь-якого вияву турботи—сказавши слово підбадьорення, комплімент, потиснувши руку. І слід пам'ятати, що коли ми добре вивчаємо свій обов'язок тут, ми також готуємося до виконання наших вічних обов'язків.

Про те, як вкрай необхідно виконувати свої обов'язки

вдома, у Церкві, у повсякденному житті і також перед улюбленою країною ... яскраво і прекрасно сказав Взірцевий Учитель, Ісус Христос. Він проголосив:

“Нема доброго дерева, що родило б злий плід, ані дерева злого, що родило б плід добрий.

Кожне ж дерево з плоду свого пізнається. Не збирають-бо фіг із тернини, винограду ж на глоду не рвуть.

Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихої виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!

Складова обов'язку—показувати належний приклад і користуватися кожною нагодою підтримувати інших на цій крутій дорозі життя.

Що звете ви Мене: “Господи, Господи”, та не робите того, що Я говорю?

Скажу вам, до кого подібний усякий, хто до Мене приходить та слів Моїх слухає, і виконує їх:

Той подібний тому чоловікові, що, будуючи дім, він глибоко викопав, і основу на камінь поклав. Коли ж злива настала, вона кинулася на той дім,—та однак не змогла захитати його, бо збудований добре він був!

А хто слухає та не виконує, той подібний тому чоловікові, що свій дім збудував на землі без основи. І наперла на нього ріка,—і зараз упав він, і велика була того дому руїна!” (Лука 6:43–49).

“Не втомлюйтесь у доброчинності” (УЗ 64:33), мої брати і сестри. Залишатися вірним своєму обов'язку—це риса справжніх послідовників Господа і дітей Божих. Будьте доблесними у виконанні свого обов'язку. Залишайтеся на шляху. Успішно виконайте своє найважливіше завдання—збережіть свій другий стан. Будьте вірними своєму обов'язку, бо він приведе вас до Бога.

Я складаю своє глибоке і щире свідчення, що це єдиний спосіб знайти щастя і допомогти царству рости і процвітати. ■

Використання великої літери й розбивку на абзаци узгоджено із сучасним правописом.

ЗЛІВА: ФОТОГРАФІЯ КРЕЙГА ДІМОНДА; СПРАВА, ЗВЕРХУ ВНИЗ: ФОТОГРАФІЯ ДЖЕДДА А. КЛАРКА © IRI, JEFFREY ALLRED © DESERET NEWS © DESERET NEWS | КРИСТИНІ СМІТ

ТОМАС С. МОНСОН

Виконувати обов'язок

Багато років тому Президент Томас С. Монсон прийняв рішення виконувати свій обов'язок—виконувати Господню роботу й наслідувати приклад Ісуса Христа.

Хейді С. Свінтон

Президент Томас С. Монсон багато разів казав: “Мені подобається слово *обов'язок*”. Він ставить до нього, як до “чогось священного”¹. Про виконання свого обов'язку 16-го Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів він сказав: “Я присвячую своє життя, свої сили—все, що я можу запропонувати—служінню [Господу] і керуванню справами Його Церкви відповідно до Його волі і через натхнення від Нього”².

Всім відомо, як Президент Монсон служить іншим—він віддає свої костюми і туфлі, коли виконує доручення за кордоном, і повертається додому в домашніх штанах і капцях. Його звичкою стало відвідування друзів і знайомих, яким необхідне підбадьорення. Він благословив незліченну кількість людей у лікарнях і будинках для літніх людей, відчуваючи натхнення зробити телефонний дзвінок, завжди робив це, і виступав на стількох похованнях, що їх важко злічити. Він привозив обіди,

курчат, готових для запікання, і книги з сердечними присвятами. Його щоденний розклад Президента Церкви заповнений зборами і зустрічами, але він завжди знаходить час для людей—найчастіше для особистих зустрічей. У анналах історії Церкви він буде знаний за свою любов до людей і за те, як він виявляв ту любов—даруючи власний час.

Приклад виконання обов'язку, показаний Ісусом Христом

Вчинки Президента Монсона скеровані його свідченням про Господа Ісуса Христа. Він сказав: “Хоча Він зійшов на землю як Син Бога, Він смиренно служив тим, хто Його оточував. Він прийшов з небес, щоб жити на землі як смертна людина і щоб установити царство Боже. Його славетна евангелія змінила мислення світу”³. Спаситель висловив своє почуття обов'язку, проголосивши: “Я прийшов у світ виконати волю Мого Батька” (3 Нефій 27:13). Завдяки

Зверху вниз: Президент Монсон випромінює любов до людей, коли потискує руки бойскаутам, приймає подарунок (зі своєю дружиною Френсіс), допомагає маленькій дівчинці на церемонії початку будівництва храму і вітає помахом руки присутніх на генеральній конференції (разом з дружиною).

Ісус Христос навчав у синагозі й біля колодязя. Він благословляв малих дітей і повернув життя дочці Яіра.

баченню вічної перспективи, рішуче і з ніжною добротою “ходив Він, добро чинячи, ... бо Бог був із Ним” (Дії 10:38).

Президент Монсон зазначає, що коли Ісусу Христу довелося виконувати своє доручення у Гефсиманському саду, Він відповів: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте,—не як Я хочу, а як Ти” (Матвій 26:39). Спаситель знав і кожного разу виконував свій обов’язок вести, зміцнювати і підбадьорювати всіх дітей Свого Батька. Президент Монсон сказав про це: “Спаситель був завжди активним і зайнятим: навчав, свідчив і спасав інших. Таким є й наш особистий обов’язок як членів [кворумів священства]”⁴.

Як він навчався виконувати свій обов’язок

Президент Монсон зростав у Шостому-сьомому приході в колі Темпл-В’ю у Юті. Там він дізнався про свій обов’язок виконувати доручення священства під керівним спрямуванням мудрих провідників священства і здобув знання та свідчення про евангелію Ісуса Христа від натхненних учителів.

У 1950 році, коли йому було 22 роки, Томас Спенсер Монсон був підтриманий єпископом Шостого-сьомого приходу. Він застосовував те, чого навчився про обов’язок, до тих, хто навчав його про значення обов’язку. Він був батьком приходу, президентом Ааронового священства, годувальником для бідних і нужденних, відповідальним за належне

“Спаситель був завжди активним і зайнятим: навчав, свідчив і спасав інших. Таким є й наш особистий обов’язок як членів кворумів священства”.

ведення записів і загальним суддею в Ізраїлі. У нього було багато обов’язків, однак він виконував їх з притаманним йому оптимізмом.

Одним із обов’язків єпископа було надсилати кожному військовослужбовцю підписку на газету *Church News* і журнал *Improvement Era* та писати їм кожного місяця особистого листа.

Оскільки Президент Монсон служив у Військово-Морському флоті під час Другої світової війни, він знав, якими важливими є листи з дому. 23 члени його приходу служили в Збройних силах, тож він покликав сестру в прихіді, щоб вона займалася відправкою цих листів. Одного вечора він вручив їй щомісячні 23 листи.

“Єпископе, як вам вдається не занепадати духом?—запитала вона.— Ви знову написали листа брату Брайсону. Ви шлете йому вже 17 лист і не отримуєте жодної відповіді”.

“Ну що ж, може він відповідь цього місяця”,—сказав він. Так і сталося. У листі від брата Брайсона було написано: “Дорогий єпископе! Я не дуже люблю писати листи. Дякую за *Church News* і за журнали, але більш за все дякую за особисті листи. Я перегорнув нову сторінку у своєму житті. Мене висвятили у священники в Аароновому священстві. Моє серце переповнює радість. Я—щаслива людина”.

Завдяки цьому листу Президент Монсон побачив практичне застосування старого висловлювання: “Виконуй свій обов’язок. Це—найголовніше. Решту залиши на Господа”. Через

кілька років під час відвідування конференції колу він розповідав про те, як писав листи військовослужбовцям. Після зборів до нього підійшов юнак і запитав: “Єпископе, ви мене пам’ятаєте?”

Президент Монсон миттєво відповів: “Брате Брайсон! Як справи? Що ви робите у Церкві?”

Колишній військовослужбовець відповів з великою радістю, що в нього все гаразд і він служить у президентстві кворуму старійшин. “Ще раз дякую за вашу турботу про мене і за особисті листи, які ви надсилали і якими я дорожу”⁵.

Про такі події Президент Монсон казав: “Часто маленькі прояви служіння—це все, що потрібно, аби підтримати і благословити людину: запитання про сім’ю, кілька слів заохочення, щирий комплімент, записочка з подякою, короткий телефонний дзвінок. Якщо ми спостережливі та уважні й діємо за отриманими спонуканнями, то можемо звершити багато добра”⁶.

Як нам навчитися виконувати наш обов’язок

“Якщо ми йдемо слідами [Ісуса Христа] у наш час, то також будемо мати можливість благословити життя інших людей,—сказав Президент Монсон.— Ісус запрошує нас дарувати себе: “Ось, Господу потрібні серце і небайдужий розум”⁷.

На думку пророка, під час виконання обов’язку необхідно забути про особисті амбіції, успіх, зручності чи задоволення, щоб побачити і відчувти в своєму житті більше добра. “У пошуках справжнього щастя,—казав Президент Монсон,—ми не повинні зосереджуватися на собі. Жодна людина не досягнула сенсу життя, поки не відмовилася від власного “я” заради служіння ближньому. Служіння іншим має багато спільного з обов’язком, виконання якого приносить справжню радість”⁸.

Він впевнений, що дружні стосунки полегшують служіння іншим. “Друг більше думає про те, щоб допомогти іншим, а не

Коли Президент Монсон попросив кожного, хто відчув у своєму житті вплив президента колу, підвестися, присутні почали підніматися, поки не піднялися всі.

*“Часто ма-
ленькі прояви
служіння—
це все, що
потрібно, аби
підтримати і
благословити
людину”.*

про те, щоб отримати похвалу,—казав він.— Друг піклується. Друг любить. Друг слухає. Друг простягає руку допомоги”⁹.

Багато років тому Президент Монсон був на конференції одного з колів у Стар-Веллі, шт. Вайомінг, США. Він мав доручення провести реорганізацію в президентстві колу. Однак він зробив більше, ніж просто виконав свій обов'язок. Він зворушив серця всіх присутніх простим виявом любові, коли відкликав президента колу Е. Френсіса Вінтерза, який служив упродовж 23 років.

У день конференції колу члени Церкви заповнили будівлю. Здавалося, що кожен хоче сказати “мовчазне дякую цьому благородному провідникові”, який безсумнівно виконував свій обов'язок найвідданіше. Коли Президент Монсон піднявся, щоб промовляти, він наголосив на тому, як довго президент Вінтерз керував колом і був “незмінною опорою для кожного мешканця долини”. Потім він відчув спонукання зробити те, чого не робив раніше або після того. Він попросив піднятися кожного, хто відчув у своєму житті вплив президента Вінтерза. Результат був надзвичайним. Кожний з присутніх в залі стояв.

Президент Монсон сказав присутнім, у багатьох з яких в очах стояли сльози: “Усі ці люди віддзеркалюють не лише особисті почуття, але і вдячність Богу за добре прожите життя”¹⁰.

Свідчення нашого пророка про обов'язок

Президент Монсон навчає нас обов'язку такими підбадьорюючими словами:

“Яким би не було наше покликання, як би ми не боялися і не хвилювалися, давайте молитися, а потім іти й працювати, пам'ятаючи слова Учителя, Самого Господа Ісуса Христа, Який пообіцяв: “Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку”¹¹.

“Ми можемо зміцнювати один одного; ми можемо помічати тих, кого досі не було помічено. Коли наші очі бачать, вуха чуять, а серця знають і відчують, ми можемо простягнути руку допомоги і врятувати тих, за кого несемо відповідальність”¹².

“Ніхто з нас не живе відокремлено—у нашому місті, в країні, у світі. Немає лінії поділу між

нашим процвітанням і бідністю нашого ближнього”¹³.

“Є коліна, щоб зміцнювати, руки, щоб потискати, розум, щоб підбадьорювати, серця, щоб надихати і душі, щоб рятувати”¹⁴.

“Можливо, коли ми постанемо лицем до лиця перед нашим Творцем, нас не будуть питати: “Скільки посад ви обіймали”, а натомість: “Скільком людям ви допомогли?”¹⁵

“У нашому повсякденному житті ми знаходимо безмежні можливості наслідувати приклад Спасителя. Коли наші серця в гармонії з Його вченнями, ми безпомилково відчуваємо, що Його божественна допомога знаходиться поруч. Це можна порівняти з тим, коли ми виконуємо Його доручення; а потім розуміємо, що, виконуючи Господне доручення, ми маємо право на Господню допомогу”¹⁶.

“Навчаючись від Нього, віруючи в Нього, йдучи за Ним, ми здобудемо здатність стати таким, як Він. Вираз [нашого] обличчя може змінитися, серце—пом'якшитися, хода—прискоритися, бачення—розширитися. Життя стає таким, яким має стати”¹⁷.

Як і наш пророк, Президент Томас С. Монсон, ми можемо взяти зобов'язання виконувати свій обов'язок: вершити Господню роботу і наслідувати приклад Ісуса Христа. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Stumbling Blocks, Faith, and Miracles”, *Liahona*, June 1996, 20; “Happy Birthday”, *Ensign*, Mar. 1995, 59.
2. Томас С. Монсон, “Оглядаючись назад і рухаючись вперед”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 90.
3. Томас С. Монсон, “Мостобудівник”, *Ліягона*, лист. 2003, с. 68.
4. Томас С. Монсон, “Завзято займатися [доброю справою]”, *Ліягона*, лист. 2004, с. 56.
5. Див. Томас С. Монсон, “The Call of Duty”, *Ensign*, May 1986, 39.
6. Томас С. Монсон, “Керуйтеся трьома цілями”, *Ліягона*, лист. 2007, с. 120.
7. Томас С. Монсон, “Дари Різдва”, *Ліягона*, груд. 2003, с. 2.
8. Томас С. Монсон, “The Lord's Way”, *Ensign*, May 1990, 93.
9. Томас С. Монсон, “До спасіння”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 57.
10. Томас С. Монсон, “Ваш вічний дім”, *Ліягона*, лип. 2000, с. 70.
11. Томас С. Монсон, “Вони моляться—і в путь”, *Ліягона*, лип. 2002, с. 57.
12. Томас С. Монсон, “Заклик до служіння”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 58.
13. Томас С. Монсон, “In Search of an Abundant Life”, *Tambuli*, Aug. 1988, 4.
14. Томас С. Монсон, “Тверда основа”, *Ліягона*, лист. 2006, с. 68.
15. Томас С. Монсон, “Faces and Attitudes”, *New Era*, Sept. 1977, 50.
16. Томас С. Монсон, “Windows”, *Ensign*, Nov. 1989, 69.
17. Томас С. Монсон, “Шлях Господаря”, *Ліягона*, січ. 2003, с. 4.

ПОСЛУЖИТИ ОДНІЙ ЛЮДИНІ

Ел Вен-Ліувен

Коли я почав навчатися в коледжі, то швидко познайомився з двома іншими першокурсниками: один з них до цього жив на ранчо, а інший—на фермі. Разом ми утворювали непереврене тріо: два сільські хлопці з заходу Сполучених Штатів і один міський стилиста зі східного узбережжя, який дуже швидко розмовляв. Коли ми закінчили коледж, вони повернулися додому—один на ранчо, інший на ферму,—а я поринув у світ бізнесу.

Життя йшло вперед, але ми підтримували зв'язок за допомогою різдвяних листівок та нерегулярних телефонних дзвінків. Коли мені було вже років 35, я двічі служив вожатим загону скаутів. Пізніше, коли я уже по другому колу відслужив помічником провідника ясельної групи, двоє моїх друзів служили в єпископатах. З плином часу я потрапив у небезпечну ситуацію, порівнюючи свої покликання з покликаннями друзів, і почав відчувати себе непотрібним і позбавленим уваги.

Коли мені було років 45, я не знаходив собі місця кілька днів, якщо інших людей покликали провідниками. Кожного разу, коли у приході чи в колі когось покликали провідником, Сатана нашіптував мені, що я не є гідним або що мені бракує віри, необхідної для такого покликання. Розумом я міг подолати такі думки, звертаючись до молитви та вивчення Писань, але моя самооцінка все ще страждала. Я ніколи не думав, що в 50 років буду “просто старійшиною” і судитиму молодіжні баскетбольні ігри, в той час, як мої друзі служитимуть у президентстві колів.

Потім стався випадок, який змінив моє розуміння євангелії. Якось у неділю я допомагав своїй дружині в класі Початкового товариства, в якому було багато непосидючих семирічних дітей. Коли почався

спільний захід Початкового товариства, я помітив, що одна дівчинка сидить, зщулившись, на своєму стільці, і, по всьому видно, не дуже добре себе почуває. Дух прошепотів, що їй потрібно втішити, тож я сів біля неї і тихенько запитав, що їй хвилює. Вона не відповіла, але, здавалося, що їй дійсно щось непокоїло, тож я тихенько почав їй наспівувати.

У Початковому товаристві вивчали нову пісню, і коли ми заспівали “Я серцем слухаю Його, Спасителя мого”¹, я почав відчувати надзвичайне світло і тепле відчуття в моїй душі. Я відчув, як мене огорнули руки любові. Я зрозумів, що Небесний Батько почув молитву цієї маленької дівчинки, і що я був там, щоб утішити так, як Він хотів її втішити. Моє духовне розуміння відкрилося, і я отримав особисте свідчення про любов нашого Спасителя до цієї дівчинки, до кожної Його дитини і до мене. Я знав, що Він довіряє мені служити тому, хто в нужді, і я був там, де Він цього хотів. Я зрозумів, що ми—Його руки, коли служимо конкретній людині.

Я радію кожній нагоді служити і намагаюся завжди бути гідним, щоб відчувати спонукання Духа й бути там, де маю бути за волею Небесного Батька, коли комусь із Його дітей потрібне служіння. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Саллі ДеФорд, “Я серцем слухаю Його”, *Настанови для проведення спільних заходів у 2011*, с. 28.

СКІЛЬКОМ ЛЮДЯМ ВИ ДОПОМОГЛИ?

“Можливо, коли ми постанемо лицем до лица перед нашим Творцем, нас не будуть питати: “Скільки посад ви обіймали”, а натомість: “Скільком людям ви допомогли?” Насправді, ви ніколи не зможете полюбити Господа, поки не будете служити Йому, служачи людям”.

Президент Томас С. Монсон, “Faces and Attitudes,” *New Era*, Sept. 1977, 50.

Лондон, Англія

Бангалор, Індія

Святкування

Кетрін Х. Олсон
Служба благополуччя

Прибирання будівель, миття підлоги, навчання студентів, збирання продуктів, допомога іммігрантам, відвідування вдів, прополовання бур'янів, фарбування шкіл. Це лише кілька з великої кількості проектів служіння, проведених членами Церкви в минулому році у відповідь на заклик Першого Президентства провести день служіння на ознаменування 75-ї річниці програми благополуччя. Ці проекти мали глибокий вплив як на тих, хто служив, так і на тих, кому служили. Багато громад по всьому світу змінилися на краще.

Лондон, Англія

Члени Церкви в Лондоні святкували річницю, допомагаючи прибирати Тоттенгем—містечко, в якому в серпні 2011 року відбулися масові заворушення. У місцевому парку волонтери виполювали бур'яни, насаджували клумби і прибирали сміття.

Члени Церкви також служили в дитячому

хоспісі, де вони підмітали садові доріжки й пристосовували територію хоспісу для потреб дітей та їхніх сімей. Шарлотта Іллера допомагала в координуванні проекту. “Робота була дійсно важкою, але в той же час вона приносила справжню радість,— сказала вона.— Навіть така незначна річ, як підмітання, може принести стільки користі. Вам не потрібно мати якихось надзвичайних навичок. Дуже маленькі речі можуть змінювати життя інших людей”.

Руді Чампані висловив свою думку щодо натхненного заклик Першого Президентства послужити: “Я вважаю, що це одкровення мало на меті зблизити нас—заявити про себе в місцевій громаді, познайомитися з новими людьми”. Далі він продовжує: “Прекрасно бачити, як Церква залучається до життя громади. А брати участь у цьому—ще більш захопливо. Це зміцнило моє свідчення, і викликало бажання робити ще більше”.

Буюмбура, Бурунді

ДНЯ СЛУЖІННЯ

Гонконг, Китай

Дорослі провідники молоді в Гонконзькому Китайському колі запропонували молодіжним радам обрати власний проект служіння. Коли молодь розглянула потреби місцевої громади, то вирішила навчати у місцевій школі дітей із малозабезпечених сімей. Приблизно 125 юнаків та дівчат навчали 80 дітей шкільного віку того, як розвивати таланти, готувати здорову їжу, проводити сімейні зібрання і знаходити щирих друзів.

“Це був не просто одноразовий вплив,— сказала Аніта Шум, президент Товариства молодих жінок у колі.— Те, що зробила молодь для цих дітей, може мати тривалі наслідки”. Вона додала, що тепер у молоді зберуться хороші спогади й досвід, які благословлятимуть їх завжди.

Аккра, Гана

Члени Церкви в Аккрі, Гана, брали участь у дні служіння, фарбуючи школи, підмітаючи

вулиці і водостічні жолоби та прибираючи територію навколо лікарень і клінік.

Емма Овусу Анса з колу Крістіансбург у Аккрі, Гана, брала участь у плануванні дня служіння. “Коли ми збираємося як члени Церкви, це згуртовує нас і полегшує виконання такого принципу, як служіння”,— каже вона. У кінці проекту служіння члени Церкви зібралися, щоб поділитися своїми свідченнями. Сестра Анса зазначила: “Коли я чула свідчення людей, то зрозуміла, як багато ми втрачаємо, коли не служимо іншим”.

Коли Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, запросив взяти участь у дні служіння, він казав про те, яким сильним об’єднуючим фактором стане цей проект: “Євангельський принцип, яким я керувався у роботі благополуччя,— сила і благословення єдності. Коли ми працюємо разом, служачи нужденним, Господь об’єднує наші серця”¹.

Фоллс-Черч, шт Вірджинія, США

ПОЧУТТЯ МИЛОСЕРДЯ

“Господь дотримується даного вам обіцяння, якщо ви дотримуетесь своїх. Якщо ви служите іншим заради Нього, Він дозволяє вам відчувати Його любов. І з часом милосердна поведінка стане частиною самої вашої сутності. І ви отримаєте підтвердження слів Мормона у своєму серці, що коли ви завзято служите іншим протягом життя, з вами все буде добре”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Свідчення”, Ліягона, лист. 2011, с. 68.

Кордова, Аргентина

Незважаючи на дощ у той жовтневий день, 1601 член Церкви з п'яти колів у Кордові, Аргентина, пожертвували разом 10234 годин служіння у будинку для літніх людей. Члени Церкви роздавали заздалегідь зібраний одяг, продукти та гігієнічні набори. Вони також працювали в саду, фарбували стіни і лави та виступили з концертом. Кілька сестер також добровільно здійснювали служіння з догляду за волоссям, ногами та руками.

“Я знаю, що той проект був допомогою не лише їм, але й мені також,— сказав 14-річний Росіо Б. після служіння.— Я знаю, що робив те, що правильно, і що Небесний Батько був мною задоволений”.

Сан-Паулу, Бразилія

Члени Церкви з Бразильського колу Сан-Паулу відчули натхнення зібрати цукор, олію, рис і боби та подарувати цю їжу двом благодійним організаціям. Вони потім провели навчання для представників благодійних організацій на тему зберігання продуктів. Члени Церкви також виявили бажання провести тренінги, присвячені освіті, фінансам та працевлаштуванню для членів колу і місцевої громади, щоб допомогти людям розвинути навички, які зроблять

їх конкурентноспроможними на ринку праці.

“Місцеві жителі, яких ми запросили, були вражені роботою Церкви. Багато з них не знали про нас, але вони пішли з хорошими почуттями,— сказала член колу Катя Рібейро.— Серед членів Церкви панував дух єдності й служіння, а ті, кому ми служили, сповнилися духом вдячності”.

Фоллз-Черч, шт. Вірджинія, США

Члени Церкви у Фоллз-Черч, шт. Вірджинія, США, відчували радість, служачи разом у двох притулках для бездомних. Миючи стіну, Аде-

ана Альварес сказала одному з членів свого приходу: “У мене був важкий тиждень, і мені стає легше, бо, миючи цю стіну, я позбуваюся важких почуттів! Час від часу усім нам потрібне служіння і так добре здійснювати його для інших людей”.

Ще одна прихожанка, Енн Соренсен, зазначила: “Це гарний спосіб бути в курсі того, що відбувається в громаді. Зараз я більше переймаюся тим, що відбувається у цьому закладі. Кожен раз, коли я їду повз нього, то думаю про людей, які відвідують там заняття, і сподіваюся, що виконана нами робота дала їм на собі відчути, що вони не самотні в тому, що роблять заради покращення свого життя”.

Токорозава, Японія

У початковій школі в Токорозаві члени Церкви провели семінар, присвячений зберіганню продуктів, для 50 батьків та вчителів. Через землетрус, що стався в березні 2011 року, місцеві жителі були дуже зацікавлені в тому, щоб дізнатися, як готуватися до природних катаклізмів, особливо, як створити довготерміновий запас продуктів.

“Хоча відбувся такий великий землетрус на сході Японії, я нічого не зробив для того, щоб підготуватися,— сказав один з

учасників.— Я був радий, що зміг побувати на цьому навчанні. Я хочу знайти місце для зберігання продуктів і хочу зробити запас, щоб захистити свою дорогу сім'ю”.

Акіхіто Суда з Японського колу Муса-шіно помітив, що Світло Христа зворушило серця місцевих жителів, коли члени Церкви показували, які приготування зробили на випадок кризи. “Христос є Світлом для світу,—сказав він.— Його вчення світлом проливаються на всю громаду”.

Таллін, Естонія

Члени Церкви у Талліні провели день, допомагаючи нужденним мешканцям місцевої громади ремонтувати свої домівки. Хтось рубав дрова і вантажив лопатами вугілля, інші чистили килими, міняли занавіски і мили вікна та стіни.

Майла Чан зі своєю сім'єю відвідала одну літню жінку і вони порубали їй дрова. “Як мати, я така щаслива, що наша сім'я зробила таку хорошу справу,—сказала вона.— Як чудово, що, служачи іншим, повністю забуваєш про свої особисті проблеми. Я знаю, що служачи іншим, ми служимо Богові”.

Маргіт Тімакова також зауважила: “Коли я відкладаю всі свої справи і самовіддано допомагаю іншим, то розумію справжню силу жертви. Нам не потрібно запитувати, “Чому?” або “Чи можемо ми зробити щось ще?”. Ми просто знаходимо людей і допомагаємо. Ми допомагаємо, бо нам не байдуже. Ми допомагаємо, бо хочемо наслідувати приклад Христа”.

Плоди вашої праці

Свідчення людей, які служили в своїх громадах по всьому світу, навчають нас, що служіння зміцнює наше свідчення і збільшує самооцінку. Президент Айрінг стверджує, що за служіння ми отримуємо благословення: “Від імені Господаря я дякую вам за вашу роботу в служінні дітям нашого Небесного Батька. Він знає вас, і Він бачить ваші зусилля, старання і жертвування. Я молюся, щоб Він нагородив вас благословеннями побачити плоди ваших трудів у щасті тих, кому і з ким ви допомагали заради Господа”². ■

ПОСИЛАННЯ

1. Генрі Б. Арінг, “Можливості чинити добро”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 25.
2. Генрі Б. Айрінг, *Ліягона*, трав. 2011, с. 26.

ЯК ВІДПОВІДАТИ НА ЗАПИТАННЯ

Коли люди у своїх громадах бачать напис “Руки допомоги мормонів”, то можуть думати, чи означає це, що члени Церкви допомагають іншим святим останніх днів, чи ця допомога поширюється і на людей іншої віри. Звичайно ж, ми допомагаємо і тим, і іншим. Ми намагаємося наслідувати приклад служіння Спасителя, чи то йдеться про згрібання листя у дворі сусіда, чи відправка й розподіл тонн багажу, який надсилається туди, де сталося стихійне лихо. Ми прагнемо допомагати людям усіх віросповідань і культур.

ВИЗНАННЯ В ГРОМАДАХ

Вплив проектів служіння на місцеві громади—це те спільне, що характеризує служіння по всьому світу. Багато перехожих зупинялися, аби поставити учасникам проекту запитання про Церкву, а члени Церкви ділилися своїми свідченнями.

У кількох частинах світу представники уряду з вдячністю ставляться до того, що роблять члени Церкви. Наприклад, у радіоінтерв'ю про день служіння керівник мікрорайону Кісанга в Лубумбаші, Демократична Республіка Конго, закликав людей інших релігій наслідувати приклад мормонів у служінні місцевій громаді.

Про служіння, проведене 300 членами Церкви у великому районі Лондона, мер

міста, Борис Джонсон, зазначив: “Зараз, як ніколи, приємно бачити лондонців, яким не байдуже їхнє місто,—волонтерів, яких, як виявляється, не так уже й мало”.

Даннел Меллой, губернатор штату Коннектикут, США, і Роберт Мак-Коннелл, губернатор штату Вірджинія, США, видали заяву, щоб вшанувати дні служіння у їхніх штатах. Губернатор Меллой у своїй заяві сказав: “Ми висловлюємо вдячність Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів за служіння людям і за запрошення, звернене до всіх мешканців усіх віросповідань і соціального статусу, приєднатися до них у святкуванні їхнього ювілейного року служіння”.

Старійшина Джеффри Р. Холланд

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

РАЗОМ ВІДСТОЮВАТИ

справу Христа

Ця стаття є скороченим варіантом виступу, адресованого групі провідників християнських Церков США, який прозвучав 10 березня 2011 року в Солт-Лейк-Сіті.

Друзі, ви знаєте те, що знаю я: у сучасному світі є так багато гріха, а моральний занепад загрожує всім—особливо молоді. І, як здається, ситуація погіршується з кожним днем. Ми з вами однаково занепокоєні поширенням порнографії й бідності, грубим поведженням і абортами, статевими збоченнями (як гетеросексуальними, так і гомосексуальними), насиллям, грубістю, жорстокістю і спокусами—усе це поруч—на відстані мобільного телефону вашої дочки чи iPad вашого сина.

Безсумнівно, що люди доброї волі, які люблять Бога і взяли на себе ім'я Христа, здатні знайти спосіб, щоб разом відстоювати справу Христа і протистояти силам гріха. У цій справі ми маємо повне право виявляти відвагу і віру, бо “коли за нас Бог, то хто проти нас?” (Римлянам 8:31).

Маючи таку впевненість, ви служите і проповідуйте, навчаєте і трудитесь. Я також. І роблячи так, я впевнений, що ми можемо довіряти й наступному віршу з

ЯК ВІДПОВІДАТИ НА ЗАПИТАННЯ

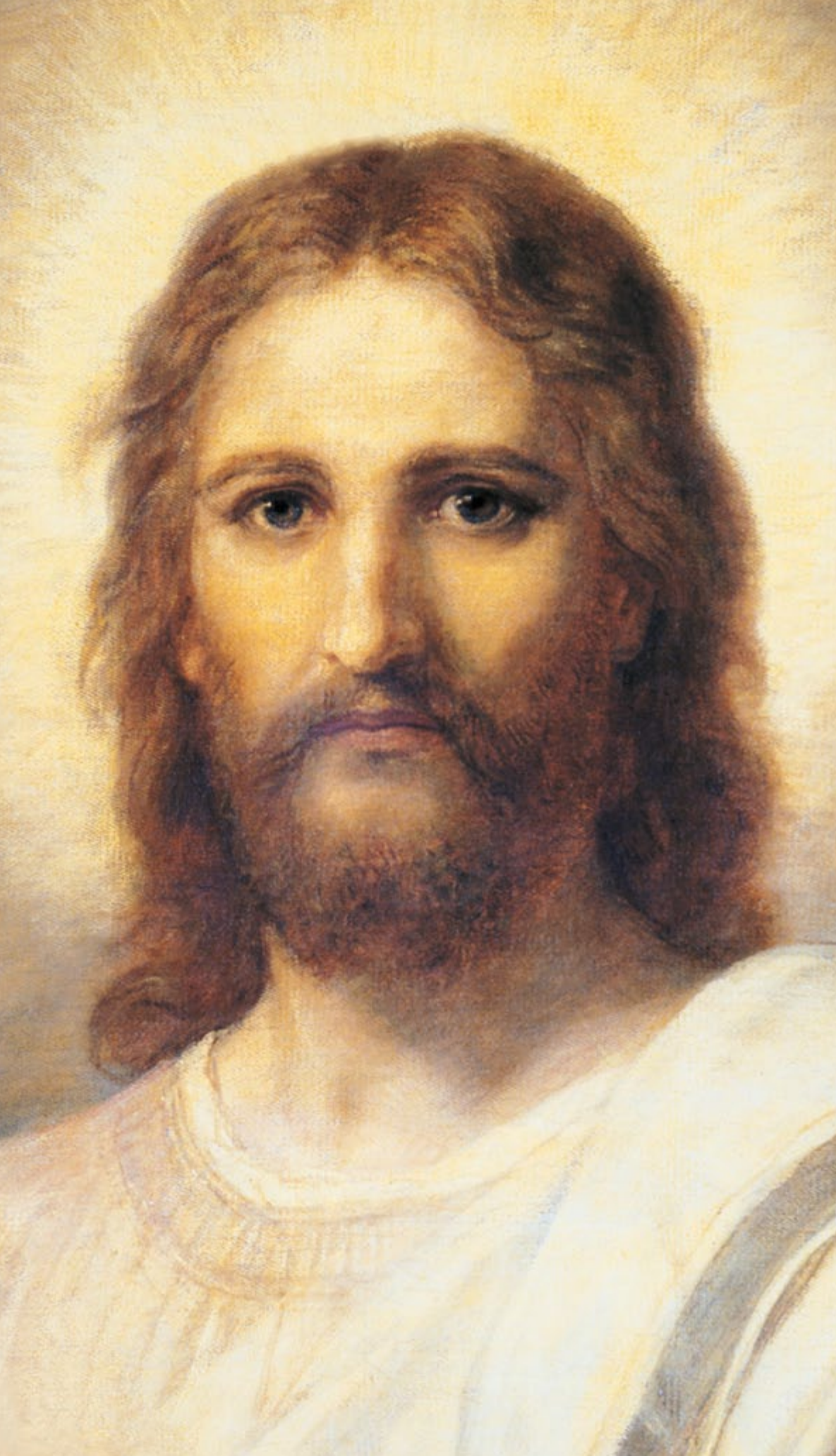
Чи є християнами святі останніх днів? Безумовно. Старійшина Холланд пояснює: “Ми віримо в історичного Ісуса, який ходив курними дорогами Святої землі і проголошував, що Він є Тим Самим Богом, саме божественним Єговию Старого Завіту”.

Послання до римлян: “Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас,—як же не дав би Він нам із Ним і всього?” Я дійсно вірю, що коли ми по всьому світу будемо більше докладати зусиль, щоб *не відділяти одне одного* від “любви Христової”, ми будемо “перемаг[ати] Тим, Хто нас полюбив” (Римлянам 8:32, 35, 37).

Теологічний діалог

Євангельські християни і святі останніх днів не завжди мали порозуміння між собою. З часів початку 19-го століття, коли юний Джозеф Сміт бачив божественне видіння і сміливо розповів про нього, наше спілкування важко було назвати приязним.

І хоч як не дивно—але я все-таки вважаю це спланованим Богом ходом подій у ці неспокійні часи—дослідники релігії та церковні провідники святих останніх днів і євангельських християн з кінця 1990-х років почали зближатися, налагоджуючи відкритий конструктивний теологічний діалог. Це були чесні зусилля зрозуміти інших і знайти порозуміння з їхнього боку; спроби розв'язати міфи й хибні тлумачення з *обох* боків; праця любові, в

*Безсумнівно,
що люди до-
брої волі, які
люблять Бога
і взяли на
себе ім'я Хри-
ста, здатні
знайти спо-
сіб, щоб разом
відстоювати
справу Христа
і протисто-
яти силам
гріха.*

якій спонуканням і рушійною силою для учасників служила спокійна сила, глибша й суттєвіша за типовий міжрелігійний обмін думками.

Перший з тих офіційних діалогів відбувся навесні 2000 року в Університеті Бригама Янга. Коли діалог почав оформлюватися, стало очевидним, що учасники шукають певну парадигму, модель і зразок. Що це має бути: конфронтація, суперечка, дебати? Чи має в них бути переможець і той, хто програв? Наскільки відкрито і щиро все має бути? Дехто зі святих останніх днів ставив перед собою запитання: “Чи ті “інші хлопці” вбачають у цих розмовах наші “намагання” знайти собі місце в команді християн?” “А може це велика спроба “підправити” мормонізм, зробити його більш традиційно християнським, більш прийнятним для скептично налаштованих спостерігачів?”

У свою чергу євангельські християни ставили собі запитання: “А ті “інші хлопці” дійсно так думають, чи це просто ще одна форма їхнього місіонерського проповідання?” “Чи може бути людина новозавітним християнином і все ж не приймати пізніші постулати, прийняті більшістю традиційних християн? Питання, яке постійно поставало з обох сторін, звучало так: “Наскільки Божа благодать може компенсувати “погану теологію?” Невдовзі ці питання почали обговорюватися під час діалогу і поступово напруженість спадала.

Початкова офіційно-формальна атмосфера поступилася місцем більш приязним стосункам, істинному братерству й сестринству, де по-доброму висловлюється непогодження, з повагою ставляться до протилежної точки зору, відчувають відповідальність за те, щоб по-справжньому зрозуміти (не обов’язково погоджуватися) представників інших віросповідань—відповідальність достовірно представити свої вчення і практики, і так само точно зрозуміти вчення і практики інших. Діалоги

Ми з радістю об’єднаємося з нашими друзями-євангелістами у таких справах, які поєднують усіх християн і ставлять за мету зміцнювати сім’ю та шлюб, звертатися з вимогою зробити засоби масової інформації більш моральними, надавати гуманітарну допомогу під час стихійних лих, надавати постійну допомогу бідним і гарантувати свободу релігії, яка дасть всім нам можливість висловлюватися на теми християнської свідомості, обговорюючи соціальні питання нашого часу.

почали проходити в атмосфері “поваги до поглядів опонента”¹.

Розуміючи, що святі останніх днів мають досить відмінну ієрархічну й організаційну структуру в порівнянні з великою кількістю євангельських християн, ніхто з офіційних представників Церкви не брав участі в цих розмовах і ніколи не виносив на обговорення богословські питання. Як і ви, ми не маємо жодного бажання іти на компроміс у доктринальних питаннях, які відрізняють нашу віру від інших, чи відмовлятися від вірувань, завдяки яким ми є тими, ким є. Однак нам дуже не хочеться, щоб нас неправильно розуміли чи звинувачували у віруваннях, які ми не сповідуємо, чи заперечували нашу відданість Христу і Його євангелії, вже не кажучи про те, щоб у процесі цього нас звинувачували в усіх можливих гріхах.

Більше того, ми завжди шукаємо спільні інтереси і спільних партнерів для здійснення реального служіння. Ми з радістю об’єднаємося з нашими друзями-євангелістами у таких справах, які поєднують усіх християн і ставлять за мету зміцнювати сім’ю та шлюб, звертатися з вимогою зробити засоби масової інформації більш моральними, надавати гуманітарну допомогу під час стихійних лих, надавати постійну допомогу бідним і гарантувати свободу релігії, яка дасть всім нам можливість висловлюватися на теми християнської свідомості, обговорюючи соціальні питання нашого часу. Стосовно останнього, я сподіваюся, що ніколи не настане день, коли вам, або мені, або іншому відповідальному священнослужителю в цій країні буде заборонено проповідувати з кафедри вчення, яке кожен з нас вважає істинним. Але у світлі останніх громадсько-політичних подій та існуючих юридичних проблем, що витікають з них, особливо стосовно святості шлюбу, той день може настати, якщо тільки ми не будемо діяти рішуче, аби відвернути його².

Більш докладна інформація стосовно того, що святі останніх днів є християнами, міститься в рубриці "About Mormons" під заголовком Frequently Asked Questions на сайті Mormon.org; "Christianity: Following Jesus in Word and Deed" під заголовком News Releases на сайті MormonNewsroom.org і Gordon B. Hinckley, "A Prophet's Testimony," Ensign, May 1993, 93.

Чим гучнішим і згуртованішим буде голос християн, тим більшою є ймовірність того, що ми будемо мати перевагу в цих питаннях. У зв'язку з цим ми повинні пам'ятати застереження Спасителя стосовно "царств[а], само[го] проти себе поділен[ого]"—таке царство не вистоїть проти більш згуртованого ворога, який часто ставить перед собою неправедні цілі (див. Лука 11:17).

Христос, Якому ми поклоняємося

Пам'ятаючи про цю історію і бажаючи, щоб ми не мали суперечностей там, де нам їх не потрібно мати, я бажаю свідчити вам, мої друзі, про Христа, Якого ми поважаємо і Якому ми поклоняємося в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми віримо в історичного Ісуса, який ходив курними дорогами Святої землі і проголошував, що Він є Тим Самим Богом, саме божественним Єговою Старого Завіту. Ми проголошуємо, що Він повною мірою є Богом у Його божественності й повною мірою є людиною у Його смертному перебуванні на землі; Син, Який був Богом, і Бог, Який був Сином; що Він є, кажучи словами Книги Мормона, "Бог Вічний" (титильна сторінка Книги Мормона).

Ми свідчимо, що Він має єдність з Батьком і Святим Духом—усі Троє є одним: одним у дусі, одним у силі, одним у меті, одним у голосі, одним у славі, одним у волі, одним у доброті й одним у благодаті—одним в усіх можливих формах і гранях єдності *за винятком* Свого окремого фізичного втілення (див. 3 Нефій 11:36). Ми свідчимо, що Христос народився від божественного

Батька і матері-дівки, що, починаючи з 12 років і далі Він виконував роботу Свого істинного Батька, що виконуючи її, Він прожив досконале безгрішне життя, таким чином показавши взірць усім, хто приходить до Нього за спасінням.

Ми свідчимо про кожну проповідь, яку Він виголосив, кожну молитву, яку Він промовив, кожне диво, яке Він прикликав з небес, і викуплення, яке Він здійснив. Стосовно останнього ми свідчимо, що, виконуючи божественний план нашого спасіння, Він узяв на Себе всі гріхи, болі і хвороби світу, страждаючи за які, Він кровоточив кожною порою у Гефсиманії, і помер на хресті Череповища, ставши вікарною жертвою за гріхи і грішників, включаючи кожного з нас.

На початку Книги Мормона нефійський пророк "бачив, що [Ісуса] було піднято на хресті і вбито за гріхи світу" (1 Нефій 11:33). Пізніше той самий Господь казав: "Ось, Я дав вам Свою евангелію, і такою є евангелія, яку Я дав вам,—що Я прийшов у світ виконати волю Мого Батька, тому що Мій Батько послав Мене. І Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті" (3 Нефій 27:13–14; див. також УЗ 76:40–42). Дійсно, це духовний дар—"знати, що Ісус Христос є Син Бога і що Його було розп'ято за гріхи світу" (УЗ 46:13).

Ми проголошуємо, що через три дні після Розп'яття Він піднявся з могили у славетному безсмерті, первісток Воскресіння, таким чином розірвавши фізичні пута смерті і духовні пута пекла, забезпечивши безсмертне майбутнє як для тіла, так і для духа; майбутнє, яке може

**Це духовний дар—
“знати, що Ісус
Христос є Син Бога
і що Його було
розіп’ято за гріхи
світу”.**

стати реальністю у своїй повній славі й величі лише для тих, хто приймає Його і Його ім’я як єдине “під небом, ... Ймення, дан[е] людям, що ним би спастися ми мали”. Ніде і ніколи “нема ні в кім іншим спасіння” (Дії 4:12).

Ми проголошуємо, що Він знову прийде на землю, цього разу в силі, величі й славі, щоб царювати як Цар над царями і Господь над панами. Це є Христос, кого ми уславляємо, чийй благодаті довіряємо повністю й однозначно і хто є Пастир і Опікун наших душ (див. 1 Петра 2:25).

Якось Джозефа Сміта запитали: “Якими є основоположні принципи вашої релігії?” Він відповів: “Фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього”³.

Як правило, святих останніх днів знають, як людей працюючих, добросовісних у роботі. Для нас робота праведності, те, що ми можемо назвати “відданим учнівством”, є безпомилковим мірилом істинності нашої віри. Ми віримо разом з Яковом, братом Ісуса, що справжня віра завжди виявляється у відданості (див. Якова 2). Ми навчаємо, що пуритани були ближчими до істини, ніж вони уявляли, коли очікували “побожно[і] ход[и]” (УЗ 20:69) від тих, хто увійшов у завіт.

Спасіння і вічне життя доступне всім (див. 2 Нефій 2:4); дійсно, вони є найбільшими з усіх дарів Бога (див.

УЗ 6:13; 14:7). Однак ми навчаємо, що людина має підготуватися до отримання тих дарів, проголошуючи і виявляючи “вір[у] в Господа Ісуса Христа” (Уложення віри 1:4), довіряючи і покладаючись на “діяння, і милість, і благодать Святого Месії” (2 Нефій 2:8; див. також 2 Нефій 31:19; Мороній 6:4). Для нас плід тієї віри включає покаєння, прийняття євангельських заповітів і обрядів (у тому числі хрищення), і вдячне серце, яке спонукає нас зректися всієї безбожності, “взяти щоденно свого хреста” (Лука 9:23), і дотримуватися Його заповідей— усіх Його заповідей (див. Іван 14:15). Ми радіємо разом з апостолом Павлом: “Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав” (1 Коринтянам 15:57). У такому дусі, як казав один з пророків Книги Мормона, “ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ... щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів ... [і] мо[гли] чекати на те життя, яке у Христа” (2 Нефій 25:26, 27).

Я сподіваюся, що свідчення, яке я склав вам і всьому світові, допоможе вам дещо зрозуміти невимовну любов, яку ми відчуваємо до Спасителя світу в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Заклик до християнської свідомості

З огляду на нашу спільну відданість Господу Ісусу Христу і з огляду на випробування, з якими ми стикаємося в нашому суспільстві, ми безсумнівно можемо знайти спосіб об’єднатися на національному—або

міжнародному рівні—і звернутися із закликом до християнської свідомості. Кілька років тому Тім Ла-Хайє писав:

“Якби релігійні американці докладали спільних зусиль заради вирішення наших спільних моральних проблем, ми б змогли знову успішно встановити громадянські моральні норми, які, як вважали наші батьки, були гарантовані Конституцією [Сполучених Штатів]. ...

... Усім релігійним громадянам нашої країни необхідно розвивати шанобливе ставлення до людей інших релігій та їхніх вірувань. Нам не потрібно приймати їхні вірування, але ми можемо поважати цих людей і усвідомлювати, що між ними і нами є більше спільного, ніж між нами й атеїстами в цій країні. Настав час для всіх віруючих громадян об'єднатися проти нашого спільного ворога”⁴.

Безсумнівно, ризиковано дізнаватися щось нове про людину. Нові враження завжди впливають на старі погляди і, таким чином, неодмінно відбувається переосмислення, перевстановлення, перегруповання наших старих поглядів. Коли ми не звертаємо уваги на колір шкіри, етнічну приналежність, соціальний статус; коли для нас немає значення, куди ходять ці люди—до церкви, синагоги чи мечеті, якого вони віросповідання і які в них уложення віри, але якщо ми докладаємо всіх зусиль, щоб побачити в них, ким вони насправді є—дітьми того самого Бога—щось хороше і дійсно важливе відбувається в нас, і таким чином ми стаємо ближчими до Бога, Який є Батьком всіх нас.

Мало що у цьому напруженому й збентеженому світі має більшу цінність, ніж християнські переконання, християнське співчуття і християнське розуміння. Джозеф Сміт зазначав про це у 1843 році, менше ніж за рік до своєї смерті: “Якщо я вважаю, що люди помиляються, хіба я повинен принижувати їх? Ні. Я буду піднімати їх, і в їхній власний спосіб також, якщо не зможу

“Чи вірите ви в Ісуса Христа і Євангелію спасіння, дану Ним?—запитував пророк Джозеф Сміт.— І я вірю. Християнам слід перестати сваритися і сперечатися один з одним, а натомість розвивати принципи єдності й дружби; і вони це зроблять ще до настання Тисячоліття й до того, як Христос почне царювати в Своєму царстві”.

переконати їх, що мій шлях кращий; я прагнути не примушувати будь-яку людину вірувати так, як вірую я, а розмірковувати з нею, щоб істина знайшла сама собі шлях. Чи вірите ви в Ісуса Христа і Євангелію спасіння, дану Ним? І я вірю. Християнам слід перестати сваритися і сперечатися один з одним, а натомість розвивати принципи єдності й дружби; і вони це зроблять ще до настання Тисячоліття й до того, як Христос почне царювати в Своєму царстві”⁵.

Я завершую словами любові до вас, що містяться в двох заключних уривках з Писань. Перший з Нового Завіту від автора Послання до євреїв:

“[Нехай] Бог же миру, що з мертвих підняв великого Пастиря вівцям кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса,

... вас удосконалив у кожному доброму ділі, щоб волю чинити Його, чинячи в вас любе перед лицем Його через Ісуса Христа, Якому слава на віки вічні. Амінь” (Євреям 13:20–21).

А цей уривок з Книги Мормона, де батько пише синові:

“Будь вірним у Христі ... [і] нехай [Він] підносить тебе і нехай Його страждання і смерть ... і Його милість і довготерпіння, і надія на Його славу і вічне життя покоїться у свідомості твоїй завжди.

І нехай благодать Бога Батька, Чий престол високо на небесах, і наш Господь Ісус Христос, Який сидить праворуч Його сили, доки все не стане підлеглим Йому, існуватимуть і перебуватимуть з тобою завжди. Амінь” (Мороній 9:25–26). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Цей термін вперше вжито в книзі Richard J. Mouw, *Uncommon Decency: Christian Civility in an Uncivil World* (1992).
2. Див. Dallin H. Oaks, “Preserving Religious Freedom” (speech, Chapman University School of Law, Feb. 4, 2011), newsroom.lds.org/article/elder-oaks-religious-freedom-Chapman-University.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 51.
4. Tim LaHaye, *The Race for the 21st Century* (1986), 109.
5. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 5:499.

Старійшина
Стенлі Г. Елліс
Сімдесятник

Природні катаклізми

НАМ НЕ СЛІД БОЯТИСЯ

В останні дні у світі буде багато стихійних лих і підніметься хвиля зла. Щоб не боятися цього, Господь і Його пророки дали нам пораду, як бути праведними і уникати духовних пасток та зла. Однак здається, що природні катастрофи, такі як торнадо, землетруси і цунамі, які виникають то в одному, то в іншому місці, обертаються спустошенням як для праведних, так і для неправедних. Ці катаклізми лякають багатьох з нас. Однак я зрозумів, що ми не повинні боятися стихійних лих. Якщо ми встановлені на євангелії і якщо ми підготовлені, то можемо пережити будь-який буревій.

До буревію: підготовка має стати пріоритетом для сім'ї

У вересні 2005 року я був територіальним сімдесятником і служив у Південно-західній території в Північній Америці, яка включала таку частину Сполучених штатів як Х'юстон, шт. Техас. Ми дізналися, що ураган Рита—найсильніший циклон, зареєстрований за всю історію ведення спостережень у Мексиканській затоці—рухався прямо на нас. Мене попросили керувати

Коли ми прагнемо проводити від Небесного Батька, Святий Дух допоможе нам підготуватися, вистояти і відновитися після природних катаклізмів.

заходами у разі виникнення непередбаченої ситуації в тому регіоні. Ми щодня проводили конференції в телефонному режимі з провідниками священства, президентами колів, президентами місій, представниками програми благополуччя та гуманітарної служби Церкви і провідниками служби урегулювання надзвичайних ситуацій. Ми обговорювали всі деталі—чи впорядковані єпископські комори, куди можна буде евакуювати людей і як краще організувати роботу з подолання наслідків урагану. То були добре скоординовані Церквою дії і дуже надихаючий досвід.

Один з президентів колу у тому регіоні за вісім чи дев'ять місяців до буревію отримав натхнення закликати членів колу готуватися. Він сказав, що не претендує на звання пророка, але спонукання Духа були дуже чіткими. Члени того колу виконали основні настанови з підготовки, запропоновані Церквою. Коли обрушився буревій, ніхто з членів колу не загинув. Більше того, оскільки члени Церкви зібрали необхідні речі і мали план, то все закінчилося набагато краще, ніж могло б бути. Вони виконали застереження, дане через Духа.

Чи хочете ви поговорити з вашими дітьми про те, як давати й отримувати втішення під час стихійних лих? Див. на сторінках 60–61 цього випуску надихаючі свідчення двох молодих людей, яким вдалося вижити.

На попередній сторінці: робітники розгрібають уламки квартири, яка була повністю зруйнована під час землетрусу на Гаїті в січні 2010 р.

Люди евакуюються з Х'юстона, шт. Техас, США, перед приходом урагану Рита.

Подібна ситуація сталася і в моїй сім'ї. Приблизно за три місяці до буревію ми отримали відчуття, що необхідно перевірити роботу генератора. Багато людей у нашому регіоні мають невеликі генератори, щоб у випадку перебоїв з електропостачанням під час бурі вони могли мати електрику й зберігати їжу в холодильниках і морозильних камерах, запобігаючи їй псуванню. Коли ми перевірили свій генератор, то виявилось, що він не працює. Ми змогли відремонтувати його задовго до буревію. Наша сім'я, члени нашого приходу і сусіди користувалися нашим генератором після того, як буревій завдав удару. Те, що ми його полагодили, стало великим благословенням.

Цей принцип підготовки стосується не лише сімей, але й кожної людини. Батьки, ви можете справляти величезний вплив на свою сім'ю, залучаючи дітей до підготовки і сімейних молитов, у яких проситимете Господнього спрямування. Іншими словами, коли ваша сім'я обдумує, як їй готуватися, питання “Що нам слід робити?” має часто

згадуватися в сімейних молитвах. Ви також можете обговорювати ці теми і ділитися своїми ідеями під час домашнього сімейного вечора. Після цього втілюйте плани в життя.

Більше того, найкраще, що батьки можуть зробити,—це жити за тими вченнями. Хтось сказав, що цінності “прищеплюються”, а не “викладаються”. Я побачив, що так воно і є. Коли діти побачать, як їхні батьки шукають проводу Духа і дотримуються Його настанов, то вони зрозуміють, як здійснюється процес отримання одкровенень.

Під час буревію: виконуйте одкровення, отримане для вашої сім'ї

Коли наближається буревій, найголовніше питання, яке нам ставлять, таке: слід чи не слід евакуюватися людям з тієї місцевості. Дух скеровував мене не давати загальних настанов для всього регіону, а натомість просити кожного провідника колу, кожного єпископа і кожну сім'ю з молитвою обміркувати ситуацію й отримати власне натхнення стосовно того, що ж робити. З розвитком подій ставало очевидним: Дух знав, що було кращим для кожної окремої сім'ї.

Наприклад, провідники в одному з колів знали, що знаходяться прямо на шляху руху урагану й порадили членам колу евакуюватися. Президент колу і його дружина поїхали зі свого дому до його сестри. Після того ураган змінив напрям, і знову попрямував прямо на них. Вони евакуювалися прямо в ураган!

Ви можете спитати себе: “Що ж то було за натхнення?” Але подумайте, що сталося. Той президент колу і його дружина знали, як підготувати дім до урагану, у той час, як його сестра цього не знала. Вони змогли допомогти своїм родичам підготуватися до буревію, і коли він налетів, збитки

Волонтери за програмою “Руки допомоги мормонів” оглядають наслідки руйнувань у Джопліні, шт. Міссурі, США, після торнадо у травні 2011 р.

були мінімальними у порівнянні з тим, що могло б статися. Господь спрямував їх до того, що було кращим.

У випадку з нашою сім'єю, ми відчули, що нам не слід евакуюватися. Тож ми залишилися. Ми не лише благополучно пережили бурю, але ще й змогли допомогти іншим людям у нашій місцевості. Дехто з наших одружених дітей отримав відчуття, що слід евакуюватися, тож вони поїхали. Виконання спонувань Духа благословило кожну сім'ю, приход і кіл.

Після буревію: нехай євангелія усуне жало

Іноді навіть хороші люди страждають під час катастроф. Господь не усуває страждання—таким є план. Наприклад, нещодавнє торнадо зруйнувало центр колу в центральній частині Сполучених Штатів. Тим самим торнадо було повністю зруйновано будинок президента колу. Він і його сім'я втратили все своє земне майно. Однак це все, чим воно є: земним майном. Така втрата неприємна, але вона не має вічних наслідків. Іноді те, що ми вважаємо важливим, насправді зовсім не є важливим. Це не завжди легко зрозуміти, але коли ми зрозуміємо, то здобудемо більше впевненості.

Найгіршим наслідком катастрофи є загибель людини. Це завдає великого суму. Але оскільки ми знаємо істину, то знаємо, що навіть така втрата є складовою плану Небесного Батька. Ми знаємо, в чому сенс життя;

ми знаємо, чому ми тут і куди підемо. Завдяки цій вічній перспективі біль можна втамувати. Знання плану спасіння позбавляє смерть її жала (див. 1 Коринтянам 15:55).

Колись давно Шадрах, Мешах і Авед-Него не знали, що станеться, якщо їх вкинуть до вогненної печі за те, що вони відмовлялися поклонитися ідолам. Вони сказали цареві: “Наш Бог ... може врятувати нас. А якщо ні, ... богам твоїм ми [все одно] не служимо” (Даниїл 3:17–18).

Подібним чином багато піонерів відновленої Церкви були готові перейти рівнини Північної Америки в середині 1800-х років, навіть знаючи, що можуть на шляху померти. У Книзі Мормона розповідається про те, що хороших людей вбивали, але ця книга також навчає, що “вони благословенні, бо вони відійшли, щоб жити з своїм Богом” (Алма 24:22).

У кожному з цих випадків люди зустрічали смерть з вірою. Завдяки миру, який приносить євангелія, жало смерті не мало своєї влади над ними. Хоча дуже болісно втрачати близьку людину і хоча майже всім нам не хочеться помирати, оскільки є ще так багато чудових справ, заради яких варто жити, однак факт залишається фактом—усі ми колись помremo. Коли ви знаєте євангельський план, то знаєте, що смерть—це не кінець світу. Ваше існування триватиме, а сімейні стосунки можуть продовжуватися навіть після того, як смертне тіло буде покладено до могили. Беручи до уваги весь план, смерть не має вічної влади. Як навчав старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Ми живемо, щоб померти, і помираємо, щоб жити знову. З огляду вічності, єдина смерть, яка є дійсно передчасною,—це смерть людини, яка не підготувалася до зустрічі з Богом”¹. Бачення вічної перспективи обумовлює спокій, який нам приносить євангелія.

Господь знає нас. Господь любить нас. І Господь хоче допомогти нам. Катастрофи будуть, але нам не слід їх боятися. Якщо у нас є бажання мати спрямування і просити у Господа проводу, Він через Святого Духа допоможе підготуватися, вистояти і відновитися після будь-якого стихійного лиха. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Рассел М. Нельсон, “Дивіться в майбутнє з вірою”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 34.

У ПОШУКАХ ВІРИ

на кінцях землі

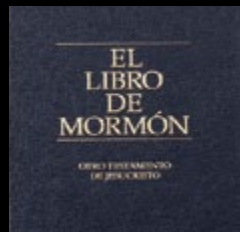
Майкл Р. Морріс

Співробітник редакції церковних журналів

Маяк Les Éclaireurs височіє, як вартовий, на малесенкому острівці у холодних водах протоки Бігль. З французької мови Les Éclaireurs перекладається як “розвідник” або “освітлювач” і зі свого віддаленого поста він випромінює сполохи світла кожні 10 секунд.

За 5 морських миль (9 км) на північ знаходиться найпівденніше місто Аргентини, Ушуайя, розташоване в крайній точці архіпелагу Вогняна земля. За 90 миль (145 км) на південь знаходиться мис Горн, а далі— льоди Антарктиди.

Для тих, хто в цій місцевості, яку місцеві мешканці називають “краєм землі”, приєднався до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, Les Éclaireurs служить

За допомогою Книги Мормона Бог відповів на найважливіше запитання, яке мав Гільєрмо Лейва (вгорі по центру), який служить президентом філії в Ушуайї. Вгорі справа: маяк Les Éclaireurs і фотографії Ушуайї.

символом відновленої евангелії. Подібно до маяка евангелія є дороговказом, що вивів їх з духовної темряви світу й привів до берегів віри й товаришування.

Я знайшов відповіді

Гільєрмо Хав'єр Лейва згадує біль, спричинений розлученням у 2007 році. Він мав знайти собі житло і вже не міг кожного вечора повертатися додому до свого маленького сина Хуліана. Він відчував порожнечу й самотність.

“Я був дуже нещасний,—розповідає він,—і в часи глибокого смутку звертався до Бога”.

Гільєрмо почав молитися, щоб отримати відповіді й допомогу. “Я сказав: “Батьку, я не гідний, щоб Ти увійшов у мій дім, але лише Твого слова буде достатньо, щоб зцілити мене”.

Відповідь на ту молитву невдовзі надійшла, коли двоє юнаків у білих сорочках і краватках

зупинилися, щоб поговорити з ним, коли він грався зі своїм сином біля нового помешкання.

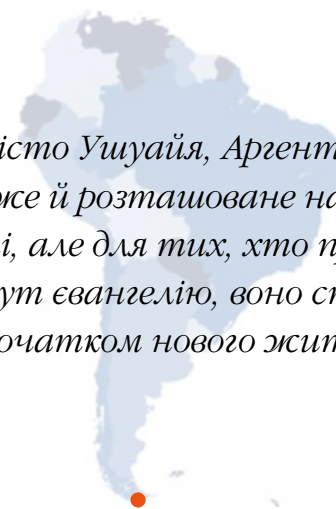
“Один з них привітався зі мною і запитав, чи я вірю,—згадує Гільермо.— Я сказав, що вірю, але не є найкращим християнином. Потім він запитав у мене, чи буду читати я книгу, яку він дасть мені. Я відповів, що буду”.

Коли Гільермо почав читати вірші з Алми 32, які підкреслили для нього місіонери, він сказав: “Я відразу ж відчув велику радість у своїй душі, якої вже давно не відчував. Та книга зворушила моє серце. Я не міг відірватися від книги”.

Гільермо вже не ходив до церкви, в яку ходив раніше, але сказав місіонерам, що зовсім не збирається знову хреститися. Однак він радо з ними зустрічався і читав усі уривки з Книги Мормона, які вони його просили читати.

Читаючи, він відчував смуток разом з Нефієм, коли дізнався, як цей пророк сумував “через спокуси і гріхи,

*Місто Ушуайя, Аргентина,
може й розташоване на краю
землі, але для тих, хто прийняв
тут євангелію, воно стало
початком нового життя.*

які так легко облутують мене” (2 Нефій 4:18). “Я знав, що також грішу,—розповідає Гільермо,—і через це мені було погано на душі”.

Коли він читав, то відчував, що знаходить порятунок від темряви й розпачу і виходить до “світла[а] слави Бога” (Алма 19:6).

І коли він читав про завіт хрищення, який пояснювався біля вод Мормона, то зрозумів, як важливо отримати хрищення відповідним повноваженням священства. “Якщо я погодився, що насіння є добрим, то що я маю “проти того, щоб бути хрищеним в ім’я Господа”? (Мосія 18:10),—запитував він себе.

Справа: для Аманди і Рікардо Робледо (з дочками Барбарою та Іреною) знання про те, що їхня сім’я може бути разом навіки, стало вінцевим ученням, яке допомогло їм прийняти відновлену євангелію.

“Кожного разу, коли я читав, то відчував мир і знаходив відповіді,—розповідає Гільермо.— Я зрозумів, що Книга Мормона була словом Божим, про яке я просив у молитвах”.

Після хрищення, яке відбулося в березні 2009 року, Гільермо відчув духовне відродження і отримав оновлену надію на майбутнє. “Хрищення було шансом почати все спочатку,—каже Гільермо.— Я змінив своє життя. Зараз я дуже щасливий. Я знаю, що це істинна Церква Ісуса Христа і що Бог відповідає на молитви, бо Він відповів на мою найважливішу молитву, яку я коли-небудь промовляв”.

Нам потрібна Церква

Ще дитиною Аманда Робледо не могла знайти духовного втішення від фізичного болю, який вона переживала після смерті матері. А її чоловік Рікардо не міг знайти відповіді на гострі запитання стосовно релігії, які виникли після смерті брата.

Одне з тих запитань було таким: “Чи є на землі церква, яка дотримується вчень Ісуса Христа?” Пошуки такої церкви і відповідей на свої запитання зрештою

підготували їх до прийняття відновленої євангелії.

Під час своїх досліджень подружжя відвідувало різні деномінації і досліджувало різні релігійні вірування. Вони шукали церкву, яка не лише відповідала б ученням Христа, але і зміцнила б їхню сім’ю.

“То був важкий час для нашої сім’ї,—пригадує Аманда, і ми знали, що нам потрібна церква, яка допоможе нам”.

На початку 1990-х років сім’я Робледо разом зі своїми чотирма дітьми переїхала з Мендоси, що на північному заході Аргентини, до Ушуайї. Коли через два роки вони познайомилися з Церквою, то відразу ж відчули,

що і дух, і учення місіонерів повного дня є чимось особливим.

Аманда трохи знала про святих останніх днів. “І те, що я чула, не було хорошим”,—каже вона. Але і вона, і Рікардо, і діти сприймали те, чого їх навчали.

“Я відчувала Духа, коли місіонери нас навчали,—каже їхня донька Барбара, якій у той час було 11 років.— І мені подобалося, коли вони навчали, що ми можемо молитися всією сім’єю”.

За словами Рікардо, бесіди з місіонерами, читання Книги Мормона і відвідування церкви містили відповіді на всі запитання, які сім’я шукала: хрищення, доземне життя, божественність Христа, безсмертя людини, євангельські обряди, шлюб і вічна природа сім’ї.

Коли сім’я Робледо дізналася, що вони можуть бути разом навіки,—це стало вінцевим вченням відновленої євангелії.

“У ту ж мить я навернувся,—каже Рікардо, який охрестився менше, ніж за три тижні після першої бесіди і зараз служить другим радником у президентстві округу.— Я так страждав, коли в 49 років втратив брата, але я зрозумів, що можу повернути його, виконавши

Можливо, Ушуайя знаходиться на краю землі, але для таких, як Марселіно Тоссен, які знайшли тут віру, "це початок усього".

для нього храмову роботу. Це запевнення принесло мені мир і щастя”.

Аманда, яка охристілася трохи пізніше з одним із синів, розповідає: “З дитинства у мене не було матері. Я завжди думала, що втратила її, і це завдавало мені сильного болю. Але коли місіонери розповіли нам, що сім’ї можуть бути разом навіки, це по-справжньому зворушило моє серце. Так чудово думати, що я знову побачу її”.

Після того як Рікардо і Аманда уклали шлюб на вічність у храмі в Буенос-Айресі, Аргентина, їхні діти були до них запечатані. Запечатування всією сім’єю, виконання обрядів за багатьох померлих родичів і служіння трьох їхніх дітей на місії повного дня принесли Рікардо й Аманді велику радість.

“Одне з найбільших благословень, яке ми отримали як члени Церкви,—каже Аманда,—це те, що наші діти слухаються Бога”.

Початок усього

Марселіно Тоссен вірив у Бога, читав Біблію і любив поговорити про релігію, тож коли одного теплого січневого дня 1992 року місіонери повного дня постукали у двері його квартири, він запросив їх увійти. Те рішення змінило його життя.

“Старійшина Занні і старійшина Холлз діяли за спонуканням від Духа,—згадує Марселіно.— Навіть до закінчення тієї першої бесіди старійшини сказали йому, що він охриститься у Церкві, і навіть назвали йому точну дату хрищення.

“Я не збираюся христитися,—почав заперечувати Марселіно.— Я лише хочу з вами поговорити”.

Місіонери дали йому Книгу Мормона і попросили прочитати кілька віршів і помолитися того ж вечора про послання, яке в них міститься. Він це зробив і нічого не відчув.

Однак під час наступних бесід старійшина Занні запитав його: “Чи дозволите ви, щоб ми помолилися, аби ви могли запитати Небесного Батька, чи те, чого ми вас навчаємо, є істиною?”

Марселіно сказав, що під час молитви його серце запало. Нічого подібного раніше з ним не відбувалося. Він навіть не зміг закінчити своєї молитви і підвівся з колін.

Старійшина Занні запитав у Марселіно, чи той відчував щось під час молитви. Коли Марселіно відповів заперечно, місіонер сказав: “Я дуже сильно відчував Духа. Дивно, що ви нічого не відчували”.

Коли Марселіно зізнався у своїх почуттях, тоді старійшини прочитали уривок з Учення і Завітів і розповіли, що коли Господь хоче, аби ми дізналися про істинність чогось, Він пошле спокій або зробить так, що наше серце почне палати зсередини [див. УЗ 6:23; 9:8]. Той день став для Марселіно переломним моментом.

З того часу Дух працював з ним і свідчив про істину під час багатьох духовних переживань. “Я знову відчував те палання, коли був один у своїй квартирі,—розповідає Марселіно.— Коли я відкривав вікно, то бачив неподалік старійшин, які на розі навчали людей про Церкву. Я міг відчувати, коли вони були неподалік, і почав серйозно ставитися до того, чого вони мене навчали”.

Коли Марселіно почав ходити до церкви, його там тепло прийняли. Невдовзі, 22 квітня, він охристився—саме в той день, який назвали йому місіонери за три місяці до того. Сьогодні, після дев’яти років служіння президентом округу Ушуайя, він служить другим радником у президентстві Північної місії в Буенос-Айресі.

“Коли ми читаємо, що Господь “розсилатиме [Своє] слово до кінців землі” [УЗ 112:4], це про Ушуайю,—каже президент Тоссен.— Ушуайя є кінцем землі. Але для таких, як я, хто знайшов тут євангелію, воно є початком усього. Тут ви знайдете маяк на краю світу. Але саме тут я знайшов віру і маяк Господа”. ■

ПОДИВИСЬ НА ОСТАННЮ СТОРІНКУ

Коли я приєдналася до Церкви, мені захотілося якнайшвидше зайнятися сімейно-історичною роботою. Я почала відвідувати місцеві архіви й шукати інформацію про своїх предків у метричних книгах.

Ця робота мені дуже подобалася, але вона не була легкою. Дуже часто почерк був нерозбірливим, а деякі книги були вкриті пліснявою, що провокувало напади астми. Однак я активно продовжувала свої дослідження.

Одного дня я шукала дані про свого дідуся. Мені потрібна була дата його народження. Я знайшла книгу на 1500 сторінок, де могли бути дані про нього. А якщо там немає необхідної мені відповіді? Мене жахала думка, що потрібно буде продивитися ці величезні, вкриті пилом книги.

Я почала гортати сторінки книги, сподіваючись помітити знайоме прізвище. Раптом, мені здалося, ніби хтось сказав: "Остання сторінка". Я озирнулася, але було зрозуміло, що ніхто до мене не звертався. Я продовжила і прочитала ще кілька сторінок. Потім я знову почула ті самі слова: "Остання сторінка". Вагаючись, я вирішила подивитися на останню сторінку. Я знайшла текст, який зазвичай на ній пишуть: загальна кількість народжених дітей і загальна кількість сторінок. Про всяк випадок я проглянула передостанню сторінку і там не знайшла нічого для себе корисного, тож я

повернулася до сторінки, яку читала до того.

Мої думки знову були перервані спокійним, але наполегливим голосом: "Остання сторінка!" Я вирішила знову подивитися останню сторінку і ще кілька разів прочитала вже відомий мені текст.

Однак потім я помітила те, що пропустила раніше: додаткову сторінку, прикріплену до форзацу. Коли я прочитала запис на тій сторінці, то

побачила імена дітей, народжених у самому кінці грудня. Серед них було ім'я мого дідуся, де і коли він народився. Я була вражена, але сповнена вдячності, що мене було скеровано до необхідної інформації.

Ведення сімейної історії іноді є нелегкою справою, але я знаю, що Бог спрямовує нас і допомагає в цій роботі. ■

Наталя Щербакова, Україна, в переказі Павліни Убійко

Я почала гортати сторінки книги, сподіваючись помітити знайоме прізвище.

Я ВИБРАЛА НАЙКРАЩУ ЧАСТКУ

Коли я готувалася до весілля дочки, мої думки були повністю сповнені весільними планами, і я рідко думала про щось інше, крім як про список запланованих справ. Якось уранці я подивилася на мій довгий список завдань. Дещо з нього я вже виконала, але залишалося генеральне прибирання. Я внесла до списку миття кухонних жалюзі, тож вирішила зайнятися цією роботою.

Коли я вилізла на підвіконня з ганчірками, щітками і засобом для миття, то зрозуміла, що робота буде брудною. Працюючи, згадала історію про Марту і Марію, сестер, які вітали Спасителя в своєму домі. В той час як Марта “великою послугою клопоталася”, Марія “сіла в ноги у Ісуса, та й слухала слова Його”. Марта попросила Ісуса сказати сестрі своїй, щоб допомогла їй з хатніми справами, але Спаситель відповів, що “Марія ... обрала найкращу частку” (див. Лука 10:38–42).

“Сьогодні я буду лише Мартою”,—подумала я. Правда була в тому, що я була Мартою ось уже кілька тижнів і “клопоталася” лише мирськими справами й підготовкою до весілля.

Я знову поринула в думки й почала згадувати, коли так саморетельно мила жалюзі. Я пригадала двох дівчаток, які приходили допомогти мені підготуватися до зустрічі, яка відбувалася в моєму домі два роки тому. Разом вони вимили мою кухню від підлоги до стелі, у

Я взяла слухавку і набрала номер телефону давньої подруги, з якою не спілкувалася роками, маючи намір розповісти їй про весілля своєї дочки.

тому числі й жалюзі. Ті думки нагадали мені про їхню маму, мою давню подругу, з якою я не спілкувалася вже роками.

Я відразу ж взяла слухавку, набрала її номер телефону, аби повідомити про весілля моєї дочки. Я не думала, що застану її, бо вона працює у школі, але я подзвонила саме тоді, коли в неї була година підготовки. Упродовж години ми сміялися, плакали і ділилися новинами. Вона щойно пережила важке розлучення і почувалася самотньою і покинутою. Під час розмови ми відчули підйом духа і серце кожної з нас відчуло вітиху.

Я дивувалася тому, як Господь зміг подіяти через мене в той час,

коли я виконувала таку мирську справу, як миття жалюзі. Я ще більше дивувалася істині про те, що Він знає і любить кожну з нас настільки, щоб послати допомогу саме в той час і в ту мить, коли ми її потребуємо.

Того вечора я усміхалася, коли ставила галочку навпроти завдання “помити жалюзі на кухні”. Хоча я мала відчуття задоволення від виконаної роботи, я відчувала ще глибшу вдячність від знання, що була знаряддям у Господніх руках. Він показав мені, як я можу бути Марією, яка обрала “найкращу частку” навіть тоді, коли я була Мартою і “клопоталася” хатніми справами. ■
Джанетт Махаффі, шт. Міссурі, США

ВІРНИЙ УРИВОК З ПИСАНЬ У ВІРНИЙ ЧАС

Коли я служив помічником капелана у в'язниці округу Марікопа, шт. Аризона, США, то відвідував в'язнів, які просили про зустріч з капеланом святих останніх днів, читав з ними Писання і молився. Одного разу про таку зустріч попросила молода жінка.

Я пішов у ту частину в'язниці, де вона перебувала за кількома закритими на замок дверима. У кімнаті для побачень було два невеличкі столи, біля яких з обох боків стояли лави, і стіл для охоронця. Я показав охоронцю документ про виклик, сів на одну з лав і почав чекати на молоду жінку.

Коли вона увійшла в кімнату для побачень, я встав, привітав її і запропонував сісти за стіл. Вигляд у неї був сумний, неохайний, а в очах стояли сльози. Коли вона розповідала про свою ситуацію, я думав, який уривок з Писань їй прочитати. Я уважно слухав про її негаразди і, коли вона розповідала про труднощі, спричинені їй необдуманими вчинками і неправильними рішеннями, подумав, що для неї ідеально підійде ось цей вірш: Мосія 3:19.

Я відкрив Книгу Мормона на відповідній сторінці, поклав її перед жінкою і попросив прочитати. Спочатку здалося, що це їй трохи роздратувало, тож вона почала швидко і монотонно читати, не приховуючи невдоволення від того, що я попросив її це зробити. Коли вона закінчила першу фразу “Бо тілесна людина є ворогом для Бога”, я зупинив її і пояснив, що означає “тілесна людина”. Коли вона зрозуміла

пояснення, то продовжила читати. Поступово її тон змінився, і вона уповільнила темп, коли слова почали набирати для неї сенсу.

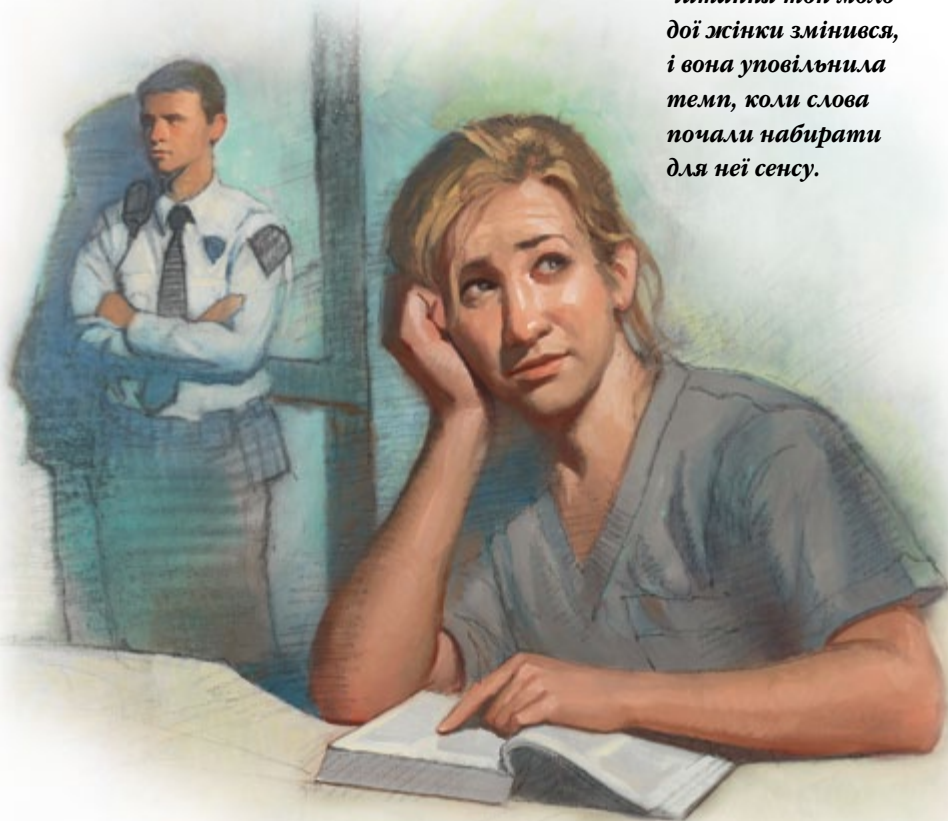
Коли вона почала читати перелік дитячих якостей, притаманних “святому”, вона почала читати ще повільніше. Можу сказати, що вона всотувала значення кожної якості, перерахованої у вірші. Коли жінка читала “смирною, лагідною, покірливою, терпеливою”, то я почав відчувати Духа навколо нас. Коли вона читала слова “сповненою любові, бажаючи підкорятися”, я побачив у ній зміну. Її обличчя посвітлішало і поведінка, інтонація

голосу і загальні манери змінилися під впливом Духу. Я побачив надію, коли Дух її навчав значенню цих слів і тому, як вона має здійснити зміни, описані в тому вірші.

Я промовив молитву, а потім дружньо потиснув руку молодій жінки. Я пішов із в'язниці з духовним підйомом. Я ніколи не бачив такого негайного, потужного, надзвичайного впливу Писань на людину. Я знав уривок з Мосії 3:19, оскільки часто читав його під час вивчення Писань, але ніколи раніше не розумів глибини впливу, який він може справити на людину. ■

Аллен Хансейкер, Аризона, США

Поступово під час читання тон молодій жінці змінився, і вона уповільнила темп, коли слова почали набирати для неї сенсу.

ТИ НЕ ПОСТИЛАСЯ

У 1998 році я була щасливою молододою матір'ю. Але одного дня я запанікувала, коли почула звуки посвистування, що виникали під час дихання у мого шестимісячного сина, і він нічого не міг ковтати. Лікар відразу ж виявив у нього капілярний бронхіт—набрякання найменших протоків для повітря у легенях, спричинених вірусною інфекцією. Він приписав ліки і фізіотерапію.

Поїздки до фізіотерапевта були випробуванням як для сина, так і для мене. Син важко переносив будь-які переїзди, а я непокоїлася, що терапія викликає у нього біль. Однак, коли терапевт пояснив мені переваги терапії, це додало мені впевненості.

Незважаючи на ліки і терапію стан мого сина не покращувався. Він мало їв, а посвистування не припинялися. Лікар прописав ще 5 сеансів фізіотерапії до тих 10, які ми вже пройшли.

Коли я очікувала під час 13-го сеансу, то прочитала статтю в приймальні лікаря під назвою “Капілярний бронхіт убиває”. Коли я читала, то зрозуміла що мій син може померти. Мое серце обірвалося. У кінці сеансу терапевт сказав мені, що стан сина не покращився. Я не знаю, як безпечно дісталася додому, бо ледве могла бачити крізь сльози.

Я зателефонувала чоловіку, а потім почала молитися. Я сказала Небесному Батькові, що якщо Він хоче взяти мого сина, то Він має

мені дати сили знести це.

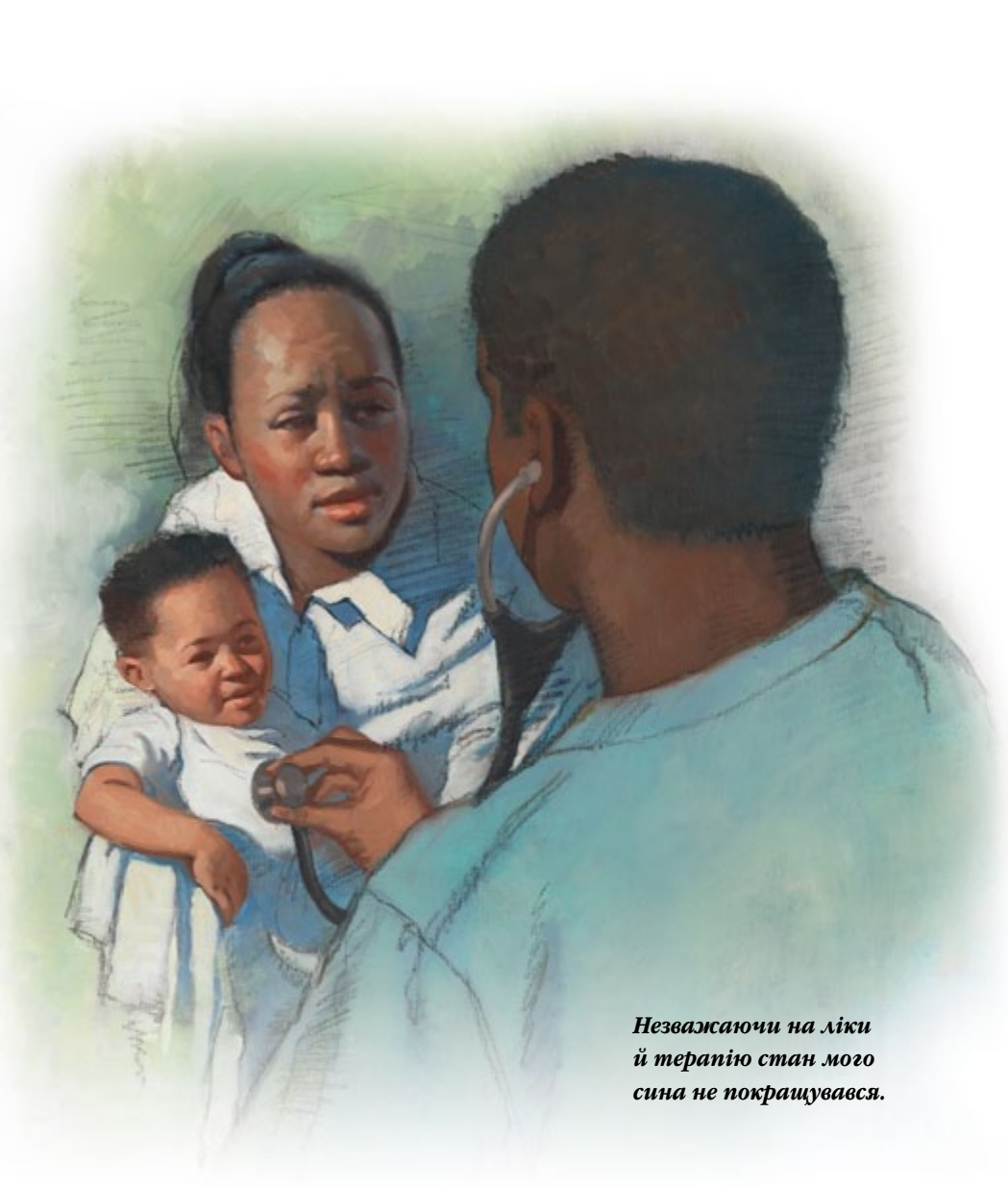
Після молитви я запитала себе, що ми ще можемо зробити, крім молитов і благословень священства, які наш син уже отримав. Я поглянула на книжкову полицю і побачила журнал *Ліягона (L'Étoile)*, як він називався у той час). Я навмання відкрила його в пошуках допомоги і знайшла статтю під назвою “Я постилася за свою дитину”. Потім я чітко почула голос, який сказав: “Ти не постилася за свою дитину”.

Дійсно ні. Тож я негайно почала поститися за сина. Наступного дня під час сеансу терапії я все ще постилася. Оглянувши сина, терапевт дуже здивувався.

“Пані,—сказав він мені,—ваш син здоровий. Я не можу зрозуміти, але йому більше не потрібні сеанси”.

Я не могла стримати сліз радості. Повернувшись додому, я стала на коліна й подякувала Богові за Його милість і любов. Я подзвонила чоловікові і розповіла хорошу новину. Потім я спокійно закінчила піст, не сумніваючись, що то було втручання Господа.

Мій син одужав завдяки вірі, молитві, благословенням священства і посту. Я не сумніваюся, що Небесний Батько любить мене і Він також любить мого сина. Я впевнена, що Він і надалі допомагатиме нам долати труднощі. ■
Кетті Констант, Гваделупа

Незважаючи на ліки й терапію стан мого сина не покращувався.

**Єпископ
Джеральд Коссе**
Перший радник
у Верховному єпископаті

Зберігати віру в НЕСПОКІЙНОМУ СВІТІ

Я народився у південно-західній Франції “від порядних батьків” (1 Нефій 1:1), які змалку допомагали мені розвивати віру в Ісуса Христа і свідчення про відновлену євангелію. З іншого боку, у школі багато моїх викладачів висловлювали сумніви стосовно будь-яких релігійних вірувань і навіть вороже до них ставилися. Часто я чув учення Коригора від тих, хто приносив мої вірування:

“Слухайте, це є безглузді традиції ваших батьків. Як ви знаєте про їхню достовірність?”

...Слухайте, ви не можете знати про те, чого не бачите” (Алма 30:14–15).

Коли мені було 17 років, я почав відвідувати в школі заняття з філософії. Одного дня вчитель сказав класу: “Звичайно ж, серед вас немає нікого, хто вірить у те, що Адам дійсно існував!” Потім він обвів кімнату поглядом інквізитора, готовий накинутися на будь-кого, хто насмілиться зізнатися у такому віруванні. Я заціпенів від страху!

Однак моє бажання бути відданим своїй вірі було сильнішим. Я озирнувся і побачив, що був єдиним із 40 учнів, хто підняв руку. Учитель, не сподіваючись такого, змінив тему розмови.

Усі члени Церкви у певний час свого життя стикаються з ситуаціями, в яких щирість і сила їхнього свідчення піддається випробуванню. Подолання таких випробувань нашої віри допомагає залишатися стійкими у світі, що все глибше і глибше загрузає в тенетах плутанини. Ця плутанина спостерігається в потоках пошань, що розливаються навколо. З появою Інтернету, наприклад,

неперервна лавина суперечливих думок та інформації щодня вривається у наше життя. Такі суперечності можуть спантеличувати і сковувати.

Як ми можемо побачити різницю між істиною та помилкою? Як нам не стати такими, як ті, “кого утримують від істини, бо вони не знають, де знайти її”? (УЗ 123:12).

Лише від нас залежить, чи залишимося ми стійкими у своєму свідченні. Згадуючи минуле, я розумію, що успіх моєї особистої подорожі залежав від кількох простих речей, які допомагали залишатися на шляху. Ці принципи дозволили мені розвиватися духовно, незважаючи

*Щоб зміцнити своє свідчення
і захистити себе від помилки,
ми повинні постійно жити
і зміцнювати нашу віру.*

Учні Христа голодують і прагнуть за духовним знанням кожного дня. Така особиста робота допомагає нам наслідувати приклад Джозефа Сміта.

на “імлу темряви” (1 Нефій 12:17) і на пастки, що оточують всіх нас.

Постійно шукайте істину

Тим, хто заявляє “ви не можете знати” (Алма 30:15), Господь відповів: “Просіть—і буде вам дано, шукайте—і знайдете, стукайте—і відчинять вам” (Матвій 7:7). Яке чудове обіцання!

Учні Христа голодують і прагнуть за духовним знанням кожного дня. Така особиста робота ґрунтується на навчанні, розмірковуванні й щоденній молитві. Вона допомагає нам наслідувати приклад Джозефа Сміта, який “дійшов такого висновку: або [він] му[силь] залишитися у темряві й збентеженні, або ... звернутися до Бога” (Джозеф Сміт—Історія 1:13).

Вивчення слова Божого захищає нас від впливу хибних учень. Господь сказав: “Бо тому, хто сприймає, Я дам більше; а від тих, хто скаже: У нас є досить, від тих буде забрано навіть те, що в них є” (2 Нефій 28:30).

Не на всі запитання надходитиме відповідь

У наших пошуках істини у нас може виникати спокуса негайно отримати розуміння всього. Однак мудрість Божа настільки безмежна, що “неможливо, щоб людина розпізнала всі Його путі” (Кн. Якова 4:8). Ми повинні змиритися з тим, що якийсь час нам доведеться жити, не маючи відповідей на всі запитання. Як і Нефій, ми з вірою визнаємо, що Бог “любить Своїх дітей; проте [ми] не [знаємо] значення усього цього” (1 Нефій 11:17).

Однак Господь дає нам знання, необхідне для нашого спасіння і піднесення. Він обіцяє, що “чого б ви не попросили в Батька в Мое ім'я, буде дано вам те, що є доцільним для вас” (УЗ 88:64). Ми отримуємо ці відповіді поступово, “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30), у залежності від наших потреб і нашої здатності розуміти.

Ми самі маємо вирішувати, які питання є дійсно важливими для нашого вічного розвитку і які виникають лише з причини інтелектуальної допитливості, необхідності отримати доказ чи пояснюються бажанням потішити особисте “я”.

Шукайте свідчення Духа

Кожен з нас може переживати моменти особистої невпевненості. Ці сумніви навряд чи можна задовольнити пошуком раціональних

Ми повинні постійно трудитися. Ми не можемо сподіватися на отримання особистого одкровення, якщо не будемо поводитися, як вірні послідовники Христа.

пояснень. Наприклад, певні наукові чи археологічні відкриття можуть посилити свідчення про Писання, але духовне знання не можна довести логічними або матеріальними доказами.

Знання істини ґрунтується на свідченні Духа. Як сказав апостол Павло: “Не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого” (1 Коринтянам 2:11).

Ми маємо запевнення, що “Дух каже правду і не каже лжі” (Кн. Якова 4:13). Дух може мати навіть ще більший вплив на нас, ніж наші психологічні відчуття. Ісус відповів апостолу Петру, який щойно проголосив про свою віру: “Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець” (Матвій 16:17). Зрештою, скільки сучасників Христа не зрозуміли, Ким Він є, хоча й бачили Його на власні очі!

Досліджуйте слова пророків і апостолів

Я нещодавно мав розмову з одним із керівників іншої церкви. Бажаючи визначити, чи є ми християнською церквою, він запропонував організувати дебати між знавцями доктрини наших двох релігій.

Однак сила та істинність доктрини Христа ґрунтується не на дебатах знавців, а на священному свідченні Його обраних учнів. Пророк Джозеф Сміт проголосив: “Фундаментальними принципами нашої

релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса”¹.

Упродовж довгих століть Відступництва світові не бракувало знавців, однак він *утратив* свідчення про Христа. Внаслідок цього людські пояснення витіснили силу божественного одкровення.

Коли ми занепокоєні, нашим першим бажанням повинно бути вивчення Писань і слів сучасних пророків. Їхні писання є маяком, який не може нас звести на манівці: “Отже, ми вивчаємо пророків, і маємо багато одкровень і дух пророцтва; і маючи всі ці свідчення, ми одержуємо надію, і наша віра стає непохитною” (Кн. Якова 4:6).

Підживлюйте вашу віру

Ми не отримаємо “доказів перед тим, як буде випробувано [нашу] віру” (Етер 12:6). Віра має силу відкривати знання про вічні істини. Наближаючись до своєї повноти, знання перетворюється на абсолютну і досконалу впевненість. Мороній написав про брата Яреда, що “завдяки знанням цього чоловіка його не можна було утримати від бачення поза завісою; ... і вже не мав він віри, а він знав, не сумніваючись ні в чому” (Етер 3:19).

Отже, щоб зміцнити своє свідчення і захиститися від помилки, ми повинні постійно жити і зміцнювати віру. Для початку

нам необхідно мати чисте серце і велике смирення. Яків застерігав народ Нефія про гордовитість тих, хто, “коли вони освічені, ... думають, що вони мудрі, і не прислухаються до порад Бога, бо вони відкидають їх геть, припускаючи, що вони знають самі” (2 Нефій 9:28).

Крім того, ми повинні постійно трудитися. Апостол Яків навчав, що “віра допомогла ... ділам, і вдосконалилась віра із діл” (Якова 2:22). Ми не можемо сподіватися на отримання особистого одкровення, якщо не будемо поводитися як вірні послідовники Христа. Якщо ми шануємо завіти, укладені з Богом, то маємо право на супровід Святого Духа, Який проsvітлює наш розум і є причиною духовного злету.

Я свідчу про істинність цих принципів. Я знаю з власного досвіду, що коли ми застосовуємо їх у житті, вони захищають нас у неспокійному та заплутаному світі. Ці принципи містять чудове обіцяння: “І через вашу старанність, і вашу віру, і ваше терпіння з Словом у підживленні його, щоб воно могло пустити коріння у вас, дивіться, поступово ви зірвете плід його, який є найціннішим, ... і ви будете бенкетувати цим плодом, аж поки не насититесь, щоб не бути голодним, і не бути спраглим” (Алма 32:42). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 51.

“У мене виробилася залежність від порнографії. Це руйнує моє життя. Що мені робити, аби позбавитися цієї залежності?”

Порнографія є поширеною і серйозною проблемою. Вона негативно впливає на ваш дух і засмічує розум нечистими думками. Вона псує ваші стосунки. Перегляд порнографії призводить до того, що ви втрачаєте напарництво Святого Духа.

Подолати цю згубну звичку нелегко, але досить просто— прийміть рішення прямо зараз не переглядати чи не думати про порнографію. негайно поговоріть зі своїм єпископом або президентом філії. Не соромтеся з ним поговорити. Він може допомогти вам покаятися, щоб Спасительова Спокута очистила ваші думки і дух. “По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх” (УЗ 58:43).

Робіть усе можливе, щоб у майбутньому уникати порнографії. Можливо, вам доведеться відмовитися від мобільного телефону чи доступу до Інтернету, за винятком того, що ви будете користуватися ним у присутності інших людей, встановивши потужні Інтернет-фільтри.

Зосередьте своє життя на молитві, вивченні Писань, служінні та інших надихаючих заходах. Господь навчав: “Облиште ... усі свої похитливі бажання” і “нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно” (УЗ 88:121; 121:45). Зі щирим покаяттям і за допомогою Спасителя і Його обраних служителів ви *можете* подолати цю залежність.

Читайте Писання

Моліться про силу. Енош молився цілий день, благаючи Господа простити йому гріхи, і завдяки своїй вірі він відчув великий спокій, а почуття провини зникло. Читайте Писання, щоб відчуті Святого Духа, оскільки, коли Він поруч, ви не будете думати про щось брудне чи робити щось брудне. Прочитайте Псалми 24:3–5 (про те, що треба бути чистим). Чимось займайтесь: спортом, кудись ідіть, де можна знайти хороші розваги, і не підпадайте під вплив удаваних друзів. Коли з'явиться спокуса, рішучо відкиньте її. Пам'ятайте, що

Небесний Батько знає все, про що ви думаєте і що робите.

Ана Г., 17 років, Сулія, Венесуела

Ніколи не здавайтесь

Порнографія руйнувала моє життя, але після багатьох страждань мені вдалося подолати залежність. Процес покаяття буде довгим і важким, але кожного дня щиро моліться, щоб Господь допоміг у цьому випробуванні. Ніколи не думайте, що ви негідні покаяття, оскільки Спокута призначається для кожного. Також пам'ятайте, що кожного разу, коли виникає спокуса, Сатана намагається повернути вас до гріха. Але вибір завжди за вами: піддатися спокусі чи відкинути її. Ніколи не сумнівайтеся в своїх силах чи в силах Господа, оскільки Він не дає випробування, якого ви не могли б знести (див. 1 Нефій 3:7).

Молода жінка з Вікторії, Австралія

Поговоріть зі своїм єпископом

Якомога швидше поговоріть зі своїм єпископом. Важко зробити цей перший крок, але ви маєте з ним поговорити, щоб покаятися. Він не буде з вас глузувати чи бридитися вами. Він піклується про вас і бажає для вас найкращого. Ісус Христос відстраждав за ваші гріхи, щоб ви могли звільнитися від важкої провини і смутку, який уже так довго відчуваєте (див. Алма 5:9). Ще не надто пізно змінитися. Ви можете знову відчуті справжню радість. Просіть Бога дати вам сміливість покаятися.

Тейлор П., 18 років, шт. Північна Кароліна, США

Співайте гімн

Порнографія не від Бога. Процес покаяння є довгим і болісним, але можливим! Вам необхідно мати бажання змінитися, усвідомити серйозність гріха і понад усе просити у Небесного Батька допомоги. Щоб мені не впасти у спокусу, я тримаю біля комп'ютера зображення Ісуса Христа. Він завжди поруч і дивиться на мене! Як тільки в моїй голові з'являється порнографічне зображення чи музика, я співаю гімн і невдовзі ці погані думки забуваються.

Наталія К., 18 років, Сан-Паулу, Бразилія

Моліться

Силу молитви важко описати; вона надає нам сили протистояти труднощам і вийти переможцем (див. УЗ 10:5). Якщо ви шукаєте Небесного Батька в молитві, Він дасть вам силу звільнитися від спокуси. Якщо ви читаете Писання кожного дня, то здобудете ще більшу силу. Якщо ви довіряєте Господу, а не своїй власній силі, Він звільнить від кайданів, що обплутали вас. Саме завдяки Спокуті ви можете зцілитися.

Гіан Г., 18 років, Рівера, Уругвай

Сповідайтеся

Я мала цю проблему. Вона все ще не дає мені спокою. Найперше—перестаньте переглядати порнографію. Прийдіть до Небесного Батька. Я відчула, що Він простив мене, коли думала, що не заслуговую на прощення. А потім я думала, що все добре. Я не хотіла, щоб хтось про все знав. Мені було так соромно. Але це те, про що вам потрібно

розповісти єпископу. Я намагалася уникнути цього. Але знову і знову я чула слова: “Якщо у вас проблеми з порнографією, ідіть до єпископа”. Одного дня під час співбесіди для отримання храмової рекомендації я просто про все розповіла. Мені після цього було так добре. Я відчула себе вільною. Тягар було знято. Після того я розповіла своїм батькам. Їм було сумно, але вони прийняли це. Не бійтеся про все розповісти.

Молода жінка зі шт. Теннессі, США

Розкажіть комусь

Вже минуло багато часу з тих пір, як я потрапив у пастку порнографії. Лише завдяки підтримці батьків і допомозі єпископа я зрештою звільнився від неї. Обмеження в користуванні Інтернетом чи кілька тижнів без причастя—це мала ціна за радість бути чистим. Професійні консультанти також можуть допомогти, і вони вас не судитимуть. Вони також є знаряддям, яке дав нам Господь.

Молодий чоловік зі шт. Каліфорнія, США

**НАСТУПНЕ
ЗАПИТАННЯ**

“Як я можу ”стояти на святих місцях”, якщо навколо мене так багато нечестивості, наприклад, у школі?”

ЯК НЕ ПІДДАТИСЯ СПОКУСИ

“Спочатку віддаліть від себе людей, матеріали та обставини, які можуть завдати вам шкоди. ...

Визнайте, що люди, зв'язані ланцюгами згубних звичок, часто потребують більше допомоги, ніж вони самі собі спроможні надати, і цією людиною можете бути ви. Зверніться по допомогу і прийміть її. Поговоріть зі своїм єпископом. Робіть те, що він порадить вам. ...

Встановіть фільтри на комп'ютерах і заблокуйте неприйнятні почуття, а також пам'ятайте, що єдина справжня сила, яка керує життям—це самоконтроль. Візьміть у свої руки більше контролю навіть над пограничними ситуаціями, які виникають на вашому шляху. Якщо телепрограма непристойна—вимкніть її. ...

Зберігайте Дух Господа і будьте там, де буває Він. Зробіть усе можливе, щоб таким місцем став ваш дім чи квартира, самостійно обираючи твори мистецтва, музику та літературу, які будуть у вас вдома”.

Джеффері Р. Холланд, “Не впускати ворога душі моєї”, Ліягона, трав. 2010, сс. 45–46.

Надсилайте свої відповіді не пізніше 15 вересня 2012 року на liahona.lds.org, електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org, або поштою на адресу:

*Liahona, Questions & Answers 9/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA*

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Старійшина
Тед Р. Каллістер

З президентства
сімдесятиків

Як я ЗНАТИМУ, що мене ПРОЩЕНО?

Коли я служив президентом місії, місіонери часто ставили мені такі два запитання:

(1) “Як я знатиму, що мені прощено мої гріхи?” і (2) “Якщо мене прощено, то чому ж я все ще маю відчуття провини?”

Коли мені ставили ті два запитання, то, як правило, я відповідав таким чином: “Якщо ви відчуваєте Духа—коли молитесь, читаете Писання, навчаєте, свідчите чи в інших ситуаціях—то це і є свідченням того, що вас прощено або, іншими словами, відбувається процес очищення, бо Дух не може перебувати в нечистій шкіні” (див. Алма 7:21). У більшості випадків процес очищення вимагає часу, бо зміна нашого серця вимагає часу, але в цей період ми зможемо йти далі з упевненістю, що Бог схвалює наш поступ вперед, свідченням чого є присутність Його Духа.

Деякі люди більш вимогливі до себе, ніж Господь до них. Звичайно ж, ми повинні каятися, щоб бути гідними очищення і прощення, які здійснюються силою Спокути, але як тільки ми покалися, то вже не вважаємося нечистими в Божому царстві. Немає позначки на правій щиколотці з написом “2008-й гріх” або коричневої плями за лівим вухом з написом “2010-та провинна”. Господь проголосив про всеохоплюючу очищувальну силу Спокути, коли сказав: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, мов сніг” (Ісаїя 1:18). Це і є диво Спокути Ісуса Христа.

Думаю, що бувають випадки, коли наші гріхи змиті ще до того, як зникає відчуття провини. Чому так стається? Можливо, завдяки Божій милості пам'ять про ту провину є застереженням, духовним знаком “стоп”, який яскраво з'являється,

коли перед нами виникає подібна спокуса: “Не йди тією дорогою. Ти знаєш, якого болю можеш зазнати”. Можливо, для людей, які перебувають у процесі покаяння, це є захистом, а не покаранням.

Чи зникне коли-небудь відчуття провини? Відповідь Господа щодо цього є абсолютно певною. Господь сказав, що для праведних настане час, коли “не буде вже ... смутку, ані крику, *ані болю вже не буде, бо перше вже минулося*” (Об'явлення 21:4; курсив додано).

Я не знаю, чи ми забудемо наші гріхи, але настане час, коли тих, хто кається, вже не будуть тривожити їхні гріхи. Так сталося з Еношем, чия “провина була змита” (Енош 1:6), і наверненими ламанійцями, які свідчили, що Господь “зняв провину з наших сердець” (Алма 24:10), і з Алмою, який вигукнув: “Я не пам'ятав *більше* болю” (Алма 36:19;

Чи зникне коли-небудь відчуття провини? Обіцяння Господа щодо цього є абсолютно певним. Господь сказав, що для праведних настане час, коли "не буде вже ... смутку, ані крику, ані болю вже не буде".

Чим більше ми дізнаємося про Спокуту і виявляємо віру в Христову зцілюючу силу, тим більшою є наша здатність бути прощеними і прощати себе.

курсив додано). Немає сумніву, що всі вони пам'ятали свої гріхи, але якимось чином вони їх більше не тривожили. Безмежні сили Спокути чудесним чином зцілили кожную рану і заспокоїли совість “мир[ом] Божим, що вищий від усякого розуму” (Філіп'янам 4:7).

На мій погляд, є дві умови, які звільнять нас від усієї вини й болю. Перша—це наша непохитна віра в Ісуса Христа і Його Спокуту. Коли Енош запитував, яким чином його провину було змито (див. Енош 1:6–7), Господь відповів: “Через твою віру в Христа” (Енош 1:8). Відповідно, чим більше ми дізнаємося про Спокуту і виявляємо віру в Христову зцілюючу силу, тим більшою є наша здатність бути прощеними і прощати себе. Друга умова—розвинути такий характер, щоб “не ма[ти] бажання чинити зло, але постійно чинити добро” (Мосія 5:2). Коли так відбувається, ми вже не бачимо себе у своєму “тілесному стані” (Мосія 4:2), але бачимо себе духовно народженими синами і дочками Бога. Ми визнаємо, що відрізняємося від тієї особи, яка грішила. Скрудж, відомий персонаж з *Різдвяної історії* Чарльза Діккенса, настільки змінив своє життя, що міг по праву заявити: “Я вже не той чоловік, яким був”¹.

Коли ми каємося, то стаємо іншими людьми, в порівнянні з тим, якими були. Усвідомлення нашої нової особистості в поєднанні з нашою вірою в Христову силу очищувати допомагає нам

досягнути того моменту, коли ми можемо сказати, як казав Алма: “Я не пам'ятав більше болю; так, мене більше не мучила згадка про мої гріхи” (Алма 36:19). Відповідно, ми можемо втішатися істиною, що Бог в самому кінці судитиме нас за те, якими ми стали, а не за те, якими ми були.

Апостол Павло дав таку конструктивну пораду всім нам, хто грішив, але намагається покаятися. Він сказав, що ми повинні жити, “забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду” (Філіп'янам 3:13). Іншими словами, ми повинні залишити позаду минуле і рухатися вперед, покладаючись на Божу викупительну силу. Таке зусилля з нашого боку є виявом віри. Далі Павло радив: “Блаженний той, хто не осуджує самого себе” (Римлянам 14:22).

А тим часом, доки ту останню краплю провини не буде забрано, якщо ми відчуваємо Дух Господа, то можемо йти далі, маючи впевненість, що нас очищено або що процес очищення здійснює свої божественні дива у нашому житті. Обіцяння є незмінним—якщо ми докладаємо всіх зусиль, аби покаятися, то будемо очищені від наших гріхів і нашу провину зрештою буде змито, бо Спасителева Спокута зійшла не лише нижче наших гріхів, але і нижче нашої провини. Тоді ми матимемо досконалий мир із собою і з Богом. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Charles Dickens, *A Christmas Carol in Prose* (1843), 150.

Місце для нас

НАВІЩО ПОТРІБНІ ВИПРОБУВАННЯ?

Саме так ми думаємо кожного разу, коли у нас виникають труднощі навіть тоді, коли ми дотримуємося заповідей і живемо за євангелією. Ми не повинні забувати, що прийшли на цю землю, аби бути випробуваними. Коли ми долаємо труднощі і коли прийняті нами рішення показують Небесному Батькові, що ми Його любимо, Він благословить нас, аби в наших сім'ях панував Дух Господа.

Каеллін В. (внизу), Венесуела

ОБОВ'ЯЗОК ПЕРЕД БОГОМ

Я працював над здобуттям нагороди за виконання програми "Обов'язок перед Богом" і тоді, коли жив у Венесуелі, і коли переїхав із сім'єю до Китаю.

Програма "Обов'язок перед Богом" дійсно дана через натхнення. Досягаючи цілей програми, юнак отримує надзвичайні знання, які зможе застосовувати упродовж усього життя. Він здобуває знання про духовне, мирське, матеріальне та про багато всього іншого.

Справді варто докладати зусилля для досягнення цих цілей. Я став кращою людиною, я зміцнив своє свідчення про євангелію Ісуса Христа і краще підготувався до отримання Мелхиседекового священства й до служіння на місії. Мене втішає думка про те, що я зможу бути хорошим прикладом для моїх майбутніх дітей.

Джонатан А., Китай

МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ВІРШ З ПИСАНЬ

1 Нефій 3:7

Цей вірш зміцнює мою віру, бо у випробуваннях Нефій незмінно виявляє послух і робить те, що просить його Господь. А Небесний Батько за це його благословляє.

Кайла Т. (вгорі), Філіппіни

У ПОШУКАХ ОСОБИСТОГО СВИДЧЕННЯ

Я народився у Церкві і не мав сильного свідчення, поки не почав читати Писання зі щирим наміром. Замість того, щоб просто читати слова на папері, я глибоко досліджував їхнє значення. Я прочитав 3 Нефій 11:3 і уявив себе на місці тих людей. Той вірш і наступні за ним просто вразили мене. З того часу я продовжував читати і щиро молитися, і моє свідчення зросло.

Райян Р., шт. Вашингтон, США

ОСОБИСТІЙ РОЗВИТОК

27 лютого 2011 року я отримала "Посвідчення про досягнення у виконанні програми "Особистий розвиток". Я рада, що закінчила програму "Особистий розвиток" і що я залишаюся чистою і щирою та з гордістю можу носити медальйон. Я знаю, що Товариство молодих жінок допомагає нам розвиватися і готуватися до укладення шлюбу в святому храмі. Я вдячна Небесному Батькові за цю організацію. Отримання медальйона було однією з моїх цілей, і я знаю, що можу й далі робити багато добра, виконуючи Господню роботу.

Кетрін М., Венесуела

ЖЕРТВА, І РАДІСТЬ

Я майже втратив бажання служити на місії, бо мені подобалися гроші, які я заробляв.

Едвард М. Акоса

Коли мені було шість років, моя мама познайомилася з місіонерами і приєдналася до Церкви в Гані, Африка. Мій батько кинув її з п'ятьма дітьми, але вчення Церкви допомогло нашій сім'ї залишитися згуртованою. Ми любили одне одного, і в нашому домі був мир. Мені подобалося ходити до церкви з мамою, я полюбив Початкове товариство, а потім семінарію.

Коли я став юнаком, мене покликали місіонером приходу, і мені подобалося проповідувати разом з місіонерами. Я також бачив, як інші юнаки з нашого приходу їдуть на місію. Вони поверталися зовсім іншими людьми. Вони були більш обізнаними і зрілими, як фізично, так і духовно. Мій старший брат

також служив на місії. Коли він повернувся, я побачив, що його поведінка стала набагато кращою. Я постійно запитував себе: “Що такого особливого є в місії, що змушує всіх цих людей так змінюватися і зростати?” Мені дуже захотілося поїхати на місію.

Після закінчення школи я працював, щоб назбирати грошей на місію. Невдовзі моє бажання служити зникло, бо мені подобалися гроші, які я заробляв. Поїздка на місію перетворювалася на жертву, бо сім'я частково жила на зароблені мною гроші. Кожного разу, коли я починав заповнювати свої документи на місію, я думав про гроші, від яких доведеться відмовитися, тому відкладав папери і продовжував працювати.

Коли мої друзі поїхали на місію, на серці було важко, бо я знав, що мені також треба готуватися. Це змусило мене проаналізувати своє життя. Я подумав: “Підтримка пророка і моїх провідників—це більше

ніж підняття правої руки. Це означає робити те, що вони скажуть і дотримуватися заповідей Небесного Батька”.

Тепер настав час служити на місії, тож я подав свої документи єпископу. То був другий найщасливіший день у моєму житті. Найщасливішим був день, коли мій єпископ запросив мене до свого кабінету і вручив білий конверт з моїм місіонерським покликанням до Нігерійської місії Ібадан. Моє серце переповнювала радість.

У центрі підготовки місіонерів я краще зрозумів євангельське вчення і дізнався про дивовижні речі. Я також зміг отримати у храмі свій ендаумент. Я такий вдячний за своє рішення поїхати на місію і ніколи не жалкував про це. Я також духовно виріс під час місії. Я впевнений, що це відбулося завдяки тому, що я допомагав іншим людям отримувати ті ж самі євангельські благословення, які принесли так багато щастя мені і моїй сім'ї. ■

Я УЯВИЛА СЕБЕ В ХРАМІ

Симпатичний співробітник запросив мене на побачення, однак він не був членом Церкви, а я мала мету—укласти храмовий шлюб.

Адріана Франка Леао

Ще дівчинкою я мріяла про вічну сім'ю. Мені було 12, коли моя сім'я запечаталася в храмі Сан-Паулу, Бразилія. Я дуже добре пам'ятала, як стояла із сім'єю навколо олтаря у храмі і мене разом з моїми братами і сестрами запечатали до батьків на час і на всю вічність. Я знала, що саме таку сім'ю я хочу створити. Біля свого ліжка я помістила фотографію храму в Сан-Паулу і кожного вечора дивилася на неї, поновлюючи зобов'язання мати лише вічну сім'ю.

Минуло кілька років, і я працювала у комерційному відділі великої компанії. Якось наш менеджер познайомив мене з новим співробітником. То був високий юнак з прекрасними блакитними очима, лагідною усмішкою і дуже модно одягнений.

Я не могла повірити, коли через якийсь час він почав до мене залицятися. Я почувалася на сьомому небі! Під час першого побачення я з радістю дізналася, що він грав на барабанах у одній досить успішній групі музикантів. Я також побачила, що він курить і випиває, але заспокоювала себе тим, що він не

є членом Церкви, тому для нього це прийнятно.

Коли того вечора я повернулася додому, я думала лише про того гарного хлопця. Але коли я стала на коліна помолитися, то побачила зображення храму, і мене огорнуло дивне почуття. Я не звернула на нього уваги і лягла спати.

Наступного дня, коли ми пішли на побачення, мені вже було неприємно від думки, що він випиває і курить. Мені було соромно сидіти за столом, на якому стояла випивка, хоча я до неї й не доторкалася. Коли він спробував мене поцілувати, спочатку я була щаслива, а

потім—розчарована. Коли я відчула в його подиху запах цигарок і алкоголю, то його спроба так і залишилася спробою!

Того вечора, ставши на коліна помолитися, я дивилася на зображення храму. Я подумала, що той юнак не є тим чоловіком, який може повести мене до храму, щоб укласти вічний шлюб.

Я лягла і заснула лише після того, як з радістю подумала про свою мету—вийти заміж за гідного юнака, з яким я зможу створити вічну сім'ю.

Хоча барабанщик і залишався дуже привабливим, однак його романтичний вигляд більше мене не вражав. Я знала, який шлюб я хочу.

Через рік я уклала шлюб у храмі Сан-Паулу з гідним носієм священства, якого я кохаю. Було варто почекати на того вірного молодого чоловіка, який разом зі мною міг отримати це прекрасне благословення від Господа. ■

Щоб придбати для себе зображення храму, зайдіть на сайт store.lds.org. Клацніть на "Music, Media, and Art", а потім на "Temple Pictures".

Заради зміцнення молоді МАЯК У НАШ ЧАС

Девід Л. Бек
Генеральний президент Товариства молодих чоловіків

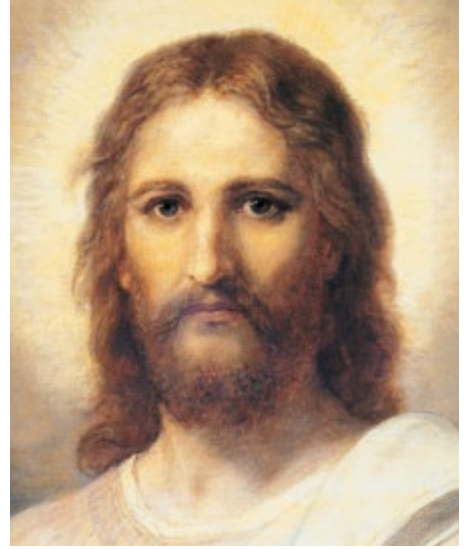
Елейн Ш. Дальтон
Генеральний президент Товариства молодих жінок

Перше Президентство пише, що норми, зазначені в буклеті Заради зміцнення молоді, “допоможуть вам у прийнятті важливих рішень зараз і в майбутньому”¹. З виходом нового видання цього буклету редакція церковних журналів змогла взяти коротке інтерв'ю у генерального президента Товариства молодих жінок Елейн Ш. Дальтон і генерального президента Товариства молодих чоловіків Девіда Л. Бека, під час якого обговорювався оновлений буклет.

Чому нове видання буклету Заради зміцнення молоді вийшло зараз?

Брат Бек: Господні норми не змінилися, але атаки супротивника на ті норми стали частішими і сильнішими. Буклет *Заради зміцнення молоді* було оновлено, щоб молоді було легше чинити опір тим атакам.

Сестра Дальтон: Пророки постійно звертаються до молоді дуже ясною мовою, і ми хочемо, щоб те, що вони зараз кажуть, було доступним. Ідучи за пророком, молоді люди повинні почувати себе впевнено на цьому шляху, тож учення, які пролунали останнім часом, також включено до цього буклету.

Брат Бек: Як нагадує нам Президент Томас С. Монсон, сучасна молодь зростає в часи, коли відстань між Господніми нормами і мирськими нормами збільшується². Спокуси стають сильнішими, а грішна поведінка все більш прийнятною для суспільства. Натхненна порада у цьому новому буклеті є виявом любові Небесного Батька до молоді. Він хоче, щоб кожна молода людина отримувала благословення, які приносить життя за євангелією, тож Він дав норми, які в цьому допоможуть. У Нього

не вчилися працювати. Це викликає у нас занепокоєння, тому що коли молода людина їде на місію, то часом не готова до суворих умов тієї важкої фізичної і духовної праці. Це добре поєднується зі ще одним новим розділом: “Фізичне та психоемоційне здоров’я”. Необхідно бути фізично здоровим і піклуватися про своє тіло, але також необхідно пам’ятати про емоційну складову здоров’я.

Брат Бек: Додатковий наголос зроблено на тому, що слід дослухатися до спонукань Духа і бути гідними відвідування храму.

Як зробити так, щоб буклет *Заради зміцнення молоді* став складовою життя молодих людей?

Сестра Дальтон: Я б хотіла, щоб вони шукали благословення, згадані у буклеті, й думали про те, як ці благословення приведуть їх до бажаної мети. Я справді вірю, що це покоління готує землю до

Другого пришестя Спасителя. Я закликаю молодь пам’ятати, що вони захочуть стояти упевнено в Його присутності, коли Він прийде знову.

Брат Бек: Буклети *Обов’язок перед Богом* і *Особистий розвиток молодих жінок* також містять багато хороших ідей. Наприклад, у розділі “Живи гідно” буклету *Обов’язок перед Богом*, молодих чоловіків запрошують вивчати норми з буклету *Заради зміцнення молоді*, скласти план того, як жити за ними, а потім поділитися своїм досвідом з іншими. Таким чином, вони зміцнять не лише своє свідчення, але й свідчення інших людей.

є важлива робота, яку вони мають виконувати зараз. Норми в буклеті *Заради зміцнення молоді* допомагають бути гідними виконання Його роботи.

Що було оновлено в цьому виданні?

Сестра Дальтон: Було додано розділ “Праця і самостійність”. Багато молодих людей так багато часу присвячує новим технологіям—соціальним мережам, Інтернету, відеоіграм,—що насправді ніколи

Сестра Дальтон: Ще одним цікавим завданням для молодих людей може бути таке: нехай вони проглянуть весь буклет *Заради зміцнення молоді* і кружечком обведуть кожне згадування слова “Дух”. Життя за цими нормами дасть їм змогу мати постійне напарництво Святого Духа. А в час, коли молодим людям доведеться приймати дуже важливі рішення, їм потрібне буде це напарництво.

Брат Бек: Я також вважаю, що буклет є прекрасним засобом, що допоможе ділитися євангелією. Ми можемо використовувати його, щоб допомогти нашим друзям зрозуміти, чому ми сповідуємо такий спосіб життя. Молоді люди також можуть звертатися до буклету, щоб готувати уроки для домашніх сімейних вечорів, для виступів на причасних зборах або на уроках у Церкві, або навіть для того, щоб знайти відповіді на запитання про Господні норми. Коли вони це робитимуть, учення і принципи з буклету *Заради зміцнення молоді* глибоко

проникнуть у їхні серця і стануть частиною їхньої сутності.

А що б ви сказали тим, хто каже, що нині у світі важко дотримуватися цих норм?

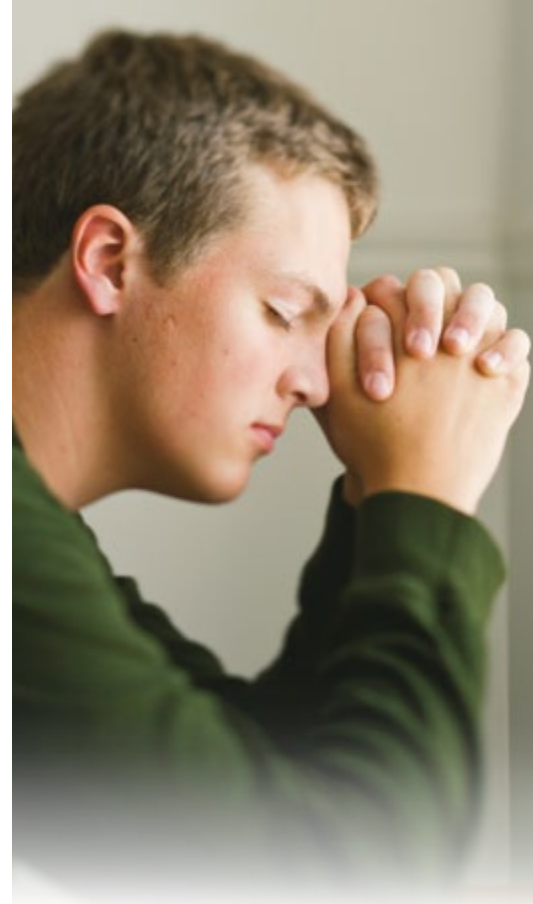
Сестра Дальтон: Я б сказала: “Ви праві. Це важко”. Але й нагадала б, що буде набагато важче, якщо *не* дотримуватися цих норм. Гріх ускладнює життя і призводить до того, що доводиться мати справу з неприємними для вас речами. Я б сказала, що дотримання в житті норм з буклету *Заради зміцнення молоді* є ключем до щастя, а щасливим хоче бути кожен.

Брат Бек: Ніщо з того, що пропонує цей світ, не може зрівнятися з втішенням, яке приносить Святий Дух, із задоволенням, яке приходить від знання про те, що Небесний Батько вас схвалює, або із силою храмових завітів. Ці благословення обіцяні тим, хто дотримується Господніх норм.

Сестра Дальтон: Так багато молодих жінок каже: “Я зробила щось погане, отже я більше не можу приходити до церкви”. І після того вони починають поводитися ще гірше. Але я хочу сказати: “Ви можете покаятися. Ви можете змінитися і зараз настав для цього час. Прийшов саме той день. Настала саме та мить”.

Яку пораду ви б дали молодим людям, які, намагаючись жити за цими нормами, не відчувають великої підтримки вдома?

Брат Бек: Я вірю, що Господь, наділивши кожного з нас відповідними духовними дарами, помістив туди, де ми можемо робити

найбільше добра. Якщо ваша сім'я не підтримує вашого рішення жити за Господніми нормами, не здавайтесь. Живіть відповідно до того, що, як ви знаєте, є правильним, бо ви ніколи не знаєте, хто у вашій сім'ї за вами спостерігає і непомітно зміцнюється завдяки вашому прикладу.

Сестра Дальтон: Крім того, завжди пам'ятайте, ким *ви* є. Вас було збережено, щоб прийти на землю зараз, бо у вас є сильне свідчення про Спасителя. Ви довели це у доземному світі. Як сказав брат Бек, дотримання вами норм згодом може благословити вашу сім'ю. Не йдіть на компроміс. Не здавайтесь. Коли ми живемо за цими нормами, ми можемо бути світлом. Ми можемо відображати світло Спасителя.

Яке благословення матимуть молоді люди, якщо житимуть за нормами?

Брат Бек: Господь пообіцяв багато прекрасних благословень тим, хто вірно дотримується

встановлених Ним норм. Деякі благословення надходять відразу ж: супровід Святого Духа, спокійна совість і сильніша віра та впевненість. Кожного разу, коли ми дотримуємося заповідей, наша здатність слухатися зростає.

Сестра Дальтон: Світ каже: “Спробуй усе. Оскільки ти зараз молодий, то можеш експериментувати”. Що відбувається, коли ви дослухаєтеся до таких запрошень? Це можна порівняти з перевернутим конусом: зверху він широкий, але швидко звужується до низу.

Подібні рішення обмежують вашу свободу волі. Експериментування може призвести до залежності. А мить насолоди може призвести до вагітності поза шлюбом чи зміни ваших життєвих планів. Але якщо ви йтимете вузьким шляхом—розмістивши конус навпаки—і дотримуватиметеся Господніх норм, перед вами відкриється увесь світ, і він ставатиме ширшим, якщо ви будете дотримуватися заповідей. Ви не

будете зв'язані своїми помилками, а матимете свободу прожити таке життя, яке зробить вас щасливим.

Брат Бек: Світу потрібні молоді люди, які розуміють цінність цих благословень і того, як їх заслужити. Серед ваших друзів і однолітків є багато таких, які шукають альтернативу мирським дорогам, які хочуть будувати своє життя на істинних принципах. Усе, що їм потрібно—це ваш приклад і свідчення.

Що ще ви хотіли б сказати молоді?

Сестра Дальтон: Моє послання до молоді таке: покаєння—це не щось погане; це—благословення. Спаситель дав нам можливість покаятися. Не зволікайте. Ми можемо змінюватися, і це допоможе нам жити за нормами. Один чеснотний юнак або дівчина, скеровані Духом, можуть змінювати світ. Цією людиною можете бути ви.

Брат Бек: Ми любимо вас, і втішаємося вашою доброчесністю. Ваша вірність приносить нам радість і надихає. Якщо ви відчуваєте самотність, пам'ятайте, що по всьому світу є тисячі молодих людей, які, як і ви, вірно дотримуються Господніх норм. Пам'ятайте також, що Святий Дух може бути вашим постійним напарником. Живіть гідно Його присутності, дотримуйтеся Його спонукань і коли виникне необхідність, дозвольте Йому вас утішити. Небесний Батько любить вас і довіряє. Він приборить для вас щось надзвичайне. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Заради зміцнення молоді* (2011), с. ii.
2. Див. Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 60.

ЯК Я МОЖУ ПОЯСНИТИ СВОЄМУ ДРУГОВІ, ЩО НАШІ НОРМИ НЕ ОБМЕЖУЮТЬ?

Ви можете скористатися аналогією про конус, наведеною сестрою Дальтон. Пробуючи те, що пропонує світ, ви звузите своє майбутнє негативними наслідками. Ми повертаємо конус у протилежний бік, коли дотримання норм і заповідей відкриває для нас багато можливостей і зараз, і в майбутньому.

Норми допомагають нам:

- Мати напарництво Святого Духа, особливо, коли ми приймаємо важливі рішення.
- Мати радість і свободу, а не переживати наслідки згубної звички чи гріха.
- Бути гідними храмових благословень і вічного життя, що є нашою головною метою.

ПРИКЛАД МОЄЇ МАМИ

Ерін Баркер

Я з грюкотом поставила тарілку в посудомийну машину і розплакалася від розпачу.

“Ерін, ти можеш іти поплавати з друзями в басейні,—сказав тато.— Ти можеш трохи відпочити”.

“Це тут ні до чого!”— вигукнула я і вибігла з кімнати.

Я була так роздратована не через купання з друзями в басейні у Адріани. Мама й молодша сестра захворіли на пневмонію. Увесь останній тиждень ми з татом піклувалися про них і намагалися дати лад домашньому господарству, що означало: готувати їжу, прибирати, купувати продукти, прати й возити ще двох моїх сестер, коли було потрібно.

Усе це притупляло моє постійне занепокоєння і страхи. Я переживала за свою сім'ю і нервувала через те, що невдовзі поїду навчатися в коледжі. Тож я намагалася себе чимось зайняти, щоб забути про страхи. Я навіть думала не піти до Адріани, однак була стомлена, і після думки про безтурботний вечір, про час, проведений з друзями в басейні,

я вже не могла стримувати свої почуття. Я вибухнула і зірвала своє роздратування на татові.

Якийсь час я проплакала у своїй кімнаті. Потім, почувавши себе винною, я пішла нагору, щоб побачити, чи не потрібно щось мамі або Еббі. Я побачила, що мама дає ліки сестрі, яка горіла від жару. Мама й сама важко дихала і вже кілька днів була прикута до ліжка. Ми з татом умовляли її лягти. Ми сказали, що самі попіклуємося про Еббі. Та вона не слухала.

“Зі мною все гаразд. Ви обое ідьте трохи поспіть,—сказала вона.— Я потрібна Еббі”.

Я намагалася не плакати, дивлячись, як мама втішає мою 10-річну сестру. Вона поміряла їй температуру, допомогла лягти в ліжко, потім лягла поруч з нею і обняла її тремтяче тіло. Еббі перестала стогнати і заспокоїлася біля мами.

Мама вперше у житті була настільки хворою. Пізніше через пневмонію її поклали на кілька днів у лікарню. Однак у найтяжчий момент вона забула про себе. Замість того, щоб скаржитися на свою хворобу, вона змогла полегшити біль своєї дочки.

Я вже уявляла себе мученицею, бо того вечора мала залишатися вдома, щоб допомагати. Натомість мені стало соромно через свою нестриманість; мене упокорила мамина поведінка. Спостерігаючи за нею, я знала, що вона зробить усе можливе, аби допомогти моїй сестрі й мені.

Того вечора я відчула її любов і захотіла бути такою, як вона. Я прийняла рішення показувати своїм рідним, що я завжди буду поряд, коли вони будуть мене потребувати, незалежно від того, яких особистих жертв це вимагатиме. ■

Старійшина Квентін Л. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, ділиться думками з цього приводу.

Жінки є важливими у Церкві!

Жінки є дочками нашого Небесного Батька, Який любить їх.

Бог наділив жінок божественними якостями сили, добродетелі й любові.

Дружини мають рівні права з чоловіками. Дружини і чоловіки працюють разом, щоб задовольнити потреби сім'ї.

У наш час жінки у Церкві є сильними і вірними.

Багатьма досягненнями у Церкві ми завдячуємо безкорисливому служінню жінок.

Жінки-святі останніх днів— надзвичайні! ■

Зі статті "Жінки-святі останніх днів— надзвичайні!" Лягона, трав. 2011, сс. 18–21.

Молитви, листівки та стихійні лиха

Хоча ці дві дівчинки говорять різними мовами і живуть на відстані більше 6000 миль (9600 км) одна від одної, їх об'єднує щось особливе: вони обидві знайшли спосіб залишатися в доброму гуморі, коли стихійні лиха вразили їхні рідні міста. Познайомтеся зі справжніми історіями Хонокі О. з Японії та Меррі В. зі штату Міссурі, США. Що допомогло їм залишатися вірними і бадьорими під час похмурих і тривожних часів?

Мерісса Віддісон

Співробітник редакції церковних журналів

Хонока

Мене звати Хонока, і я живу у префектурі Чибе, Японія. Мені подобається грати в ігри, стрибати на скакалці та малювати. Моя мрія—стати колись ілюстратором.

Меррі

Привіт! Мене звати Меррі. Я з міста Джоплін, штат Міссурі. Якось ввечері моя мама почула в новинах про штормове попередження, і ми всі спустилися в підвал. Сильний, зі свистом вітер налякав мене. Я хвилювалася за своїх друзів і наших тварин. Після шторму я була вдячна за те, що з моєю сім'єю все гаразд, і наш будинок не зазнав багато ушкоджень.

Хонока

Моя улюблена історія з Писань— про сон Легія (див. 1 Нефій

8). Я думаю, що Початкове товариство дуже важливе, тому що там я можу більше дізнаватися про Бога та Ісуса. Мені подобаються

причасні збори, тому що я можу відчути себе очищеною, коли приймаю причастя, і це приносить мені велике щастя.

Я була в школі, коли стався сильний землетрус. Перше, що спало на думку: “Це страшно!” і “Чи все гаразд з моїми рідними?” Я

молилася в серці, щоб вони були в безпеці і життя людей були збережені. Пізніше я дізналася, що ніхто з моїх друзів не постраждав. Тоді я відчула, що це Бог нас уберіг. Я знаю, що Бог і Ісус живі.

Меггі

Торнадо, яке пронеслося містом, зруйнувало багато домівок і підприємств. Я співчувала людям, які втратили своїх близьких. Мої батьки, старший брат і сестра вирішили допомогти

розчищати наше місто. Це нагадало мені вірш

з Писань: “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Я також хотіла допомогти у прибиранні, але моя мама сказала, що для дитини це небезпечно. Тоді я відчула, як Святий Дух дав мені чудову підказку, як я можу підняти людям настрій. Я зробила 20 листівок подяки, щоб роздати волонтерам. Я витратила багато часу на те, щоб зробити кожну листівку особливою, аби люди могли відчути Дух і знати, наскільки вони важливі для нашого міста.

Я дізналася, що навіть якщо ви не можете служити так, як усі, ви завжди можете придумати інші способи служіння. Небесний Батько благословить вас за служіння Йому і вашим ближнім.

“Нехай ваші домівки
СПОВНЯТЬСЯ
любові, поваги й
Духа
Господнього”

Президент Томас С. Монсон
З виступу на квітневій генеральній конференції 2012 р.

Джей Р., 5 років, з Індонезії, дуже любить свою сім'ю. Його батьки навчали його любити людей. У нього є багато друзів, і йому подобається з ними ділитися. Йому подобаються Господні творіння, такі як рослини і тварини. Йому дуже подобаються комахи, а також павуки, тому що вони тчуть павутину. Він вдячний за все, що Господь для нього створив.

Лукас Л., 9 років, Аргентина

РОЗВИВАТИ ВІРУ В БОГА

Брошура *Віра в Бога* допомогла мені краще дотримуватися заповідей Небесного Батька. Я заохочую всіх дітей виконати завдання цієї брошури і розвинути свої таланти шляхом служіння в Церкві. Я поставила ціль і зіграла в церкві на скрипці в дуєті зі своїм братом. У мене

є брат, який служить на місії—він для мене великий приклад, як і всі члени моєї сім'ї!

Шарлет де Б., 10 років, Франція

Ребека Б., 4 роки, з Бразилії, понад усе любить ходити до церкви. Кожного тижня на сімейному вечорі їй завжди хочеться співати "Я Божеє дитя" та "Може сім'я святих жити вічно", і вона знає всі слова. У віці всього лише трьох років і кількох місяців вона вже знала перші три

Уложення віри. Вона говорить про неділю як про Господній день, який є благословенням для її сім'ї.

Тимофій К., 3 роки, Україна

Подавайте свій малюнок, фото або історію для "Нашої сторінки" на сайт liahona.lds.org; надсилайте електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org, написавши в рядку для теми "Our Page", або поштою на адресу:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

У кожному надісланому матеріалі необхідно вказати повне ім'я дитини, стать і вік (від 3 до 11 років), а також прізвище батьків, назву приходу або філії, колу чи округу, письмовий дозвіл батьків (прийнятно і в електронному вигляді) на використання фотографії дитини або надісланих матеріалів. Листи можуть редагуватися для стислого та ясного подання інформації.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Я вибираю наповнювати своє життя тим, що запрошує Духа

Ми можемо прочитати в Біблії дивовижну історію про Шадраха, Мешаха та Авед-Него. Цар Навуходносор кинув цих трьох друзів до вогненної печі через те, що вони відмовилися вклонитися зробленому ним золотому бовванові. Ці три ізраїльтянина сказали царю, що будуть поклонитися тільки Богу. Завдяки тому, що ці юнаки були вірними, Бог визволив їх з печі і врятував їм життя. (Див. Даниїл 3). Це історія про те, як треба довіряти Богу, бути вірними та сміливими. А ще вона про гарних друзів, які допомагають одне одному робити правильний вибір.

Шадрах, Мешах та Авед-Него разом вибрали дотримуватися свого обіцяння поклонитися тільки Богові. Вони вирішили мати віру в те, що Бог їх спасе. Вони вибрали не боятися царя, а довіритися Богові. Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, сказав: "Кожному потрібні справжні друзі, які б любили нас, слухали нас, показували шлях і свідчили про істину" ("Справжні друзі", *Ліягона*, лип. 2002, с. 32).

Пам'ятай, гарні друзі впливатимуть на твоє життя, допомагаючи вибирати правильно. Шукай таких друзів, як Шадрах, Мешах та Авед-Него, і сам будь таким другом! ■

Пісня та уривок з Писань

- "На Господа схожим бути", Збірник дитячих пісень, сс. 40–41.
- Уложення віри 1:13

Зроби сам(а)

Ось деякі ідеї, як бути гарним другом:

- Наприкінці тижня напиши у своєму щоденнику, що ти зробив(ла), аби бути гарним другом для когось.
- Подумай про те, як ти можеш виявити свою любов до друзів.
- Напиши, як ти і твої друзі можете зміцнювати свою віру в Бога.
- Розкажи мамі, татові або провіднику Початкового товариства, як ти намагаєшся бути гарним другом.

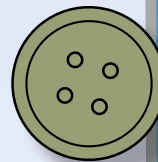
Ти допоміг(ла) дівчинці, яка вдарилася на ігровому майданчику. Зроби 1 хід вперед.

Ти запросив(ла) нового учня сісти поруч з тобою в автобусі. Зроби 1 хід вперед.

Гра ВП: Дружба

Граючи у цю гру, ви більше дізнаєтеся про те, як бути гарними друзями. Для кожного гравця вам знадобиться квасолина або гудзик та маленькі папірці з написаними на них цифрами "1", "2" або "3". Покладіть ці папірці у торбинку або конверт.

Під час гри одна людина вибирає папірець і пересуває свою квасолину або гудзик на стільки ж проміжків. Прочитайте написане на проміжку і дотримуйтеся вказівок. Гра триває, доки всі не дійдуть до кінця і не стануть гарними друзями!

У дівчинки в столовій випала з рук таця, але ти не допоміг(ла) її підняти. Зроби 1 хід назад.

Ти поділився(лась) своїм бутербродом з хлопчиком, у якого його не було. Зроби 1 хід вперед.

Під час перерви ти запросив(ла) до гри нового учасника. Зроби 1 хід вперед.

Ваша сім'я познайомилася з новим сусідом. Зроби 1 хід вперед.

КІНЕЦЬ

Ти допоміг(ла) молодшому брату впоратися з його хатньою роботою. Зроби 1 хід вперед.

Ти не познайомився(лась) з гостем, що прийшов(ла) до Початкового товариства. Зроби 1 хід назад.

Ти сміявся(лася) з хлопчика, який виглядав не так, як усі. Зроби 1 хід назад.

Ти поділився(лася) євангелією з другом. Зроби 1 хід вперед.

Ти додав(ла) сміливості іншим зробити правильний вибір. Зроби 1 хід вперед.

Ти сміявся(лася) зі своєї подруги і образив(ла) її почуття. Зроби 1 хід назад.

ВЧИТИСЯ СЛУЖИТИ ЛЮДЯМ

Хейді С. Свінтон

Томас Спенсер Монсон був названий на честь свого дідуся Томаса Конді. Юний Томмі засвоїв багато уроків від свого дідуся, який жив усього через кілька будинків від нього. Найкраще він запам'ятав урок про те, як служити людям.

Якось, коли Томмі було близько восьми років, він сидів зі своїм дідусем на лаві-гойдалці, що була на ганку. На тій же вулиці жив старенький дідусь з Англії. Його звали Роберт Дікс, але більшість сусідів звали його просто "Старим Бобом". Він був удівцем і був бідним.

Старий Боб зайшов на ганок і сів на лаву-гойдалку разом з Томмі та його дідусем. Він сказав, що маленький глинобитний будиночок, де він жив, підлягає зносу. У нього не було ні рідних, ні грошей, і йому нікуди було йти.

Томмі подумав, як же його дідусь відреагує на цю сумну історію. Його дідусь заліз у свою кишеню і дістав невеличкий

шкіряний гаманець. Звідти він витягнув ключ і поклав його в руку Старого Боба. "Пане Діксе,—з ніжністю сказав він,—ви можете перенести свої речі у той мій порожній будинок, що стоїть поруч. Вам за це нічого не треба платити, і ви можете жити там, скільки захочете. І пам'ятайте, ніхто ніколи не вижене вас звідти". На очі Старого Боба навернулись сльози.

Матір Томмі також навчала його, як любити і служити людям. Кожної неділі до того, як подати вечерю, матір Томмі накладала в тарілку м'ясо, картоплю та підливку для Старого Боба. Іноді туди також додавався шматок смачного маминого тортю з різнокольоровими коржами рожевого, зеленого і білого кольору та шоколадною глазур'ю.

Завдання Томмі полягало в тому, щоб відносити цю вечерю Старому Бобу.

СЛОВА ПРЕЗИДЕНТА МОНСОНА

“Я вірю, що любов виявляється у тому, як ми живемо, як ми служимо і як благословляємо інших. Коли ми служимо людям, то показуємо, що любимо їх, а також показуємо Ісусу Христу, що любимо Його” (“Friend to Friend”, *Liahona*, Nov. 1997, 6).

Спочатку Томмі не розумів, чому він не міг спочатку поїсти, а потім уже віднести тарілку. Але він ніколи не скаржився. Він швидко біг до будинку Старого Боба, намагаючись не впустити тарілку. Потім він схвильовано чекав, поки Старий Боб повільно підійде до дверей.

Після цього вони обмінювалися тарілками— чистою тарілкою Боба з минулої неділі та тарілкою Томмі з насипаною їжею. Тоді Боб пропонував монетку як плату за доброту.

Відповідь Томмі завжди залишалася незмінною: “Я не можу прийняти гроші. Мама мене відлупцює”.

Старенький пан глянув біляве волосся Томмі і казав: “Хлопчику мій, у тебе прекрасна мати. Передай їй мою подяку. Коли Томмі передавав своїй матері похвалу від Старого Боба, на її очах блищала сльоза.

Виявляти милосердя, безкорисливо допомагати людям, ставити інтереси інших на перше місце та бути гарними друзями і гарними сусідами—все це мало велике значення в домівці Монсонів. Ці якості стали визначальними рисами в житті Президента Монсона. ■

ЧИМ ВИ СХОЖІ НА ПРЕЗИДЕНТА МОНСОНА?

Що у вас є спільного з пророком? Нижче наведені факти, що описують дитинство Президента Монсона. Поставте позначки в клітинках поруч з тим, що вас об’єднує.

☐ У нього була старша сестра.	☐ У нього був читацький квиток.
☐ Він був другою дитиною в сім’ї.	☐ Йому подобалося грати з двоюрідними братами і сестрами.
☐ Він народився в неділю.	☐ Він любив проводити час зі своїм дідусем.
☐ Він був найстаршим братом у своїй сім’ї.	☐ Він жив недалеко від залізничних колій.
☐ У нього було прізвисько (див. далі).	☐ Він виконував доручення матері.
☐ У нього було п’ять братів і сестер.	☐ Він був охрищений у віці восьми років.
☐ Його тато часто готував йому сніданок.	☐ Йому подобалося рибалити.
☐ В юному віці він отримав свідчення про євангелію.	
☐ Йому подобалося домашнє морозиво.	

ІМЕНА ТА ПРИЗВИСЬКА

Підберіть для кожної з ситуацій відповідне ім’я або прізвисько Президента Монсона.

СИТУАЦІЯ	ІМ’Я АБО ПРИЗВИСЬКО
1. Так у дитинстві його називали в церкві і в школі.	а. Тато
2. Так члени Церкви називають його сьогодні.	б. Невгамовний Уіллі
3. Так називають його онуки.	в. Том або Томмі
4. Так його називають власні діти.	г. Томас Спенсер Монсон
5. Прізвисько, дане йому мамою, тому що він хотів постійно чимось займатися, а не сидіти на місці.	г. Президент Монсон
6. Його повне ім’я, яке використовувалося під час його хрищення.	д. Дідусь

Чи маєш ти прізвисько, яке говорить про тебе щось особливе?

Відповіді: 1. в; 2. г; 3. д; 4. а; 5. б; 6. г.

ДІМ Леуте

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Кожного вечора сім'я Леуте збирається у своїй традиційній самоанській *fale*, хатинці овальної форми з соломи'яним дахом, яка стоїть на палях. Вона має довжину 4,6 м та ширину 3 м і не має стін, хоча іноді завішується простирадлами від стороннього ока.

Леуте, якій 10 років, і члени її сім'ї сидять у колі на підлозі і вивчають сім'єю Писання. Перед тим, як іти спати, вони співають гімни й обговорюють сімейні справи.

Цей час, який вони проводять разом кожного вечора, називається *sā*, що означає "священний". Це час, який більшість сімей у Самоа проводять разом.

Пророки навчали, що наші домівки повинні бути такими ж святими, як храми. Як би не виглядав наш будинок, своїми діями ми можемо запрошувати Святого Духа в домівку і зробити її прекрасним, щасливим місцем спокою і навчання. ■

Після того, як Леуте розгортає свій матрац і вішає протимоскітну сітку, вона промовляє особисту молитву.

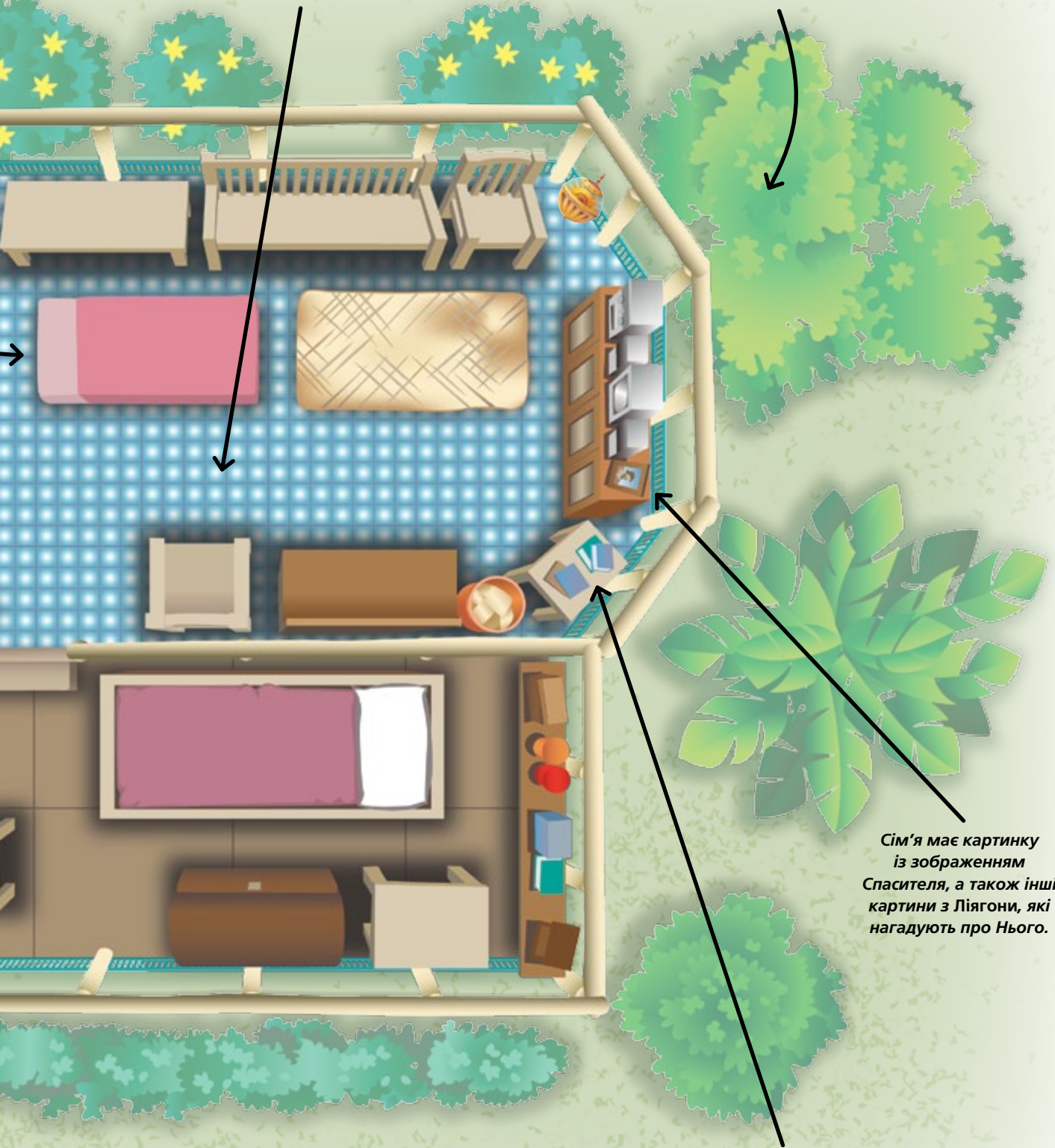
Сім'я часто збирається у *fale* дідуся і бабусі Леуте на домашній сімейний вечір.

ІЛЮСТРАЦІЯ СТВЕНА КІЛЕ. ФОТОГРАФІЯ АДАМА С. ОЛСОНА

Майже кожного вечора сім'я збирається у своїй хатинці на сімейну молитву, вивчення Писань і сімейні обговорення.

Коли Леуте хоче вивчати Писання наодинці, часто вона сідає у дворі під деревом.

Сім'я має картинку із зображенням Спасителя, а також інші картини з Ліягони, які нагадують про Нього.

Коли сім'я збирається за столом—це важливий час для сім'ї. Вони готують на відкритому вогні або за допомогою гарячих каменів у земляній печі, яка називається *уму кука*.

Сім'я зберігає свої Писання, посібники та номери Ліягони на столі.

Служіння Небесному Батькові

Джейн Мак-Брайд Чоейт
Грунтується на справжніх подіях

5.

Коли Ерін заплакала, Кевін дав їй плюшевого ведмедика.

6.

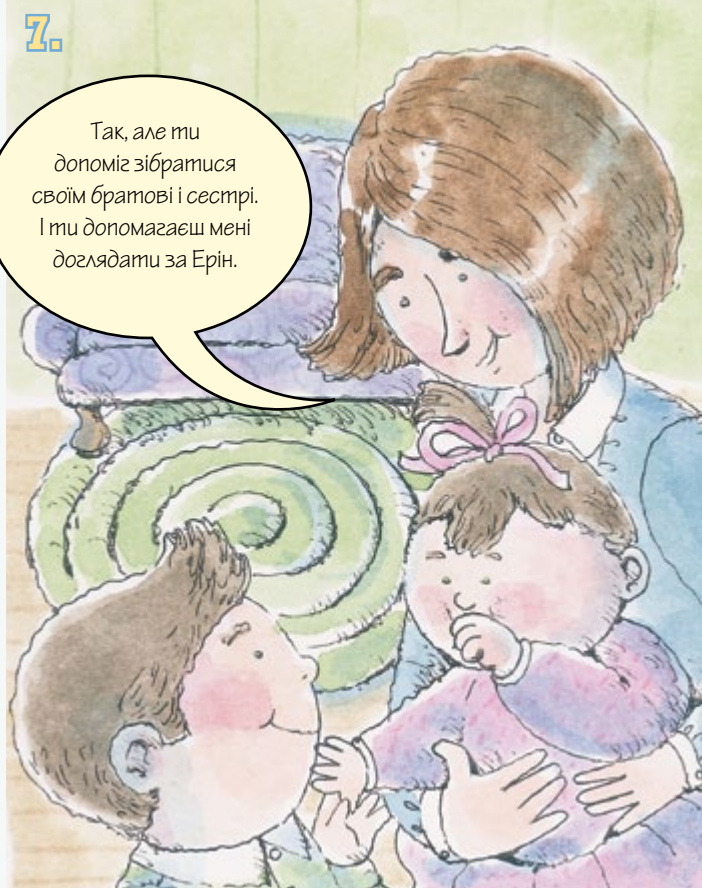
Я знаю, що Небесний Батько радіє тому, як ти служиш Йому сьогодні.

Але ж я не пішов до храму.

7.

Так, але ти допоміг зібратися своїм братаві і сестрі. І ти допомагаєш мені доглядати за Ерін.

8.

Коли ти допомагаєш іншим людям, ти служиш Небесному Батькові.

Веселе СЛУЖІННЯ

Уважно придивись і ти побачиш, що не всі ці картинки із зображенням служіння виглядають однаково.
Чи можеш ти знайти дві однакові картинки?

Виконуй свій обов'язок

Президент Томас С. Монсон навчає важливості виконання нашого обов'язку. Чи можеш ти знайти п'ять відмінностей між цими двома картинками? Яка дитина виконала свій обов'язок?

Церковні **НОВИНИ**

Щоб дізнатися більше про церковні новини та події, відвідайте сайт news.lds.org.

Призначення нових провідників територій

Перше Президентство оголосило про наступні зміни в керівництві територіями, які вступають в дію з 1 серпня 2012 року. Усі члени президентств територій є членами Першого або Другого кворумів сімдесятників. ■

Президентство сімдесятників

Рональд А. Разбанд
Допомагає в усіх територіях

Уолтер Ф. Гонсалес
1. Південно-східна північноамериканська

Л. Утіні Клейтон
2. Північна Юта
3. Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта
4. Південна Юта

Дональд Л. Холлстром
5. Північно-східна північноамериканська

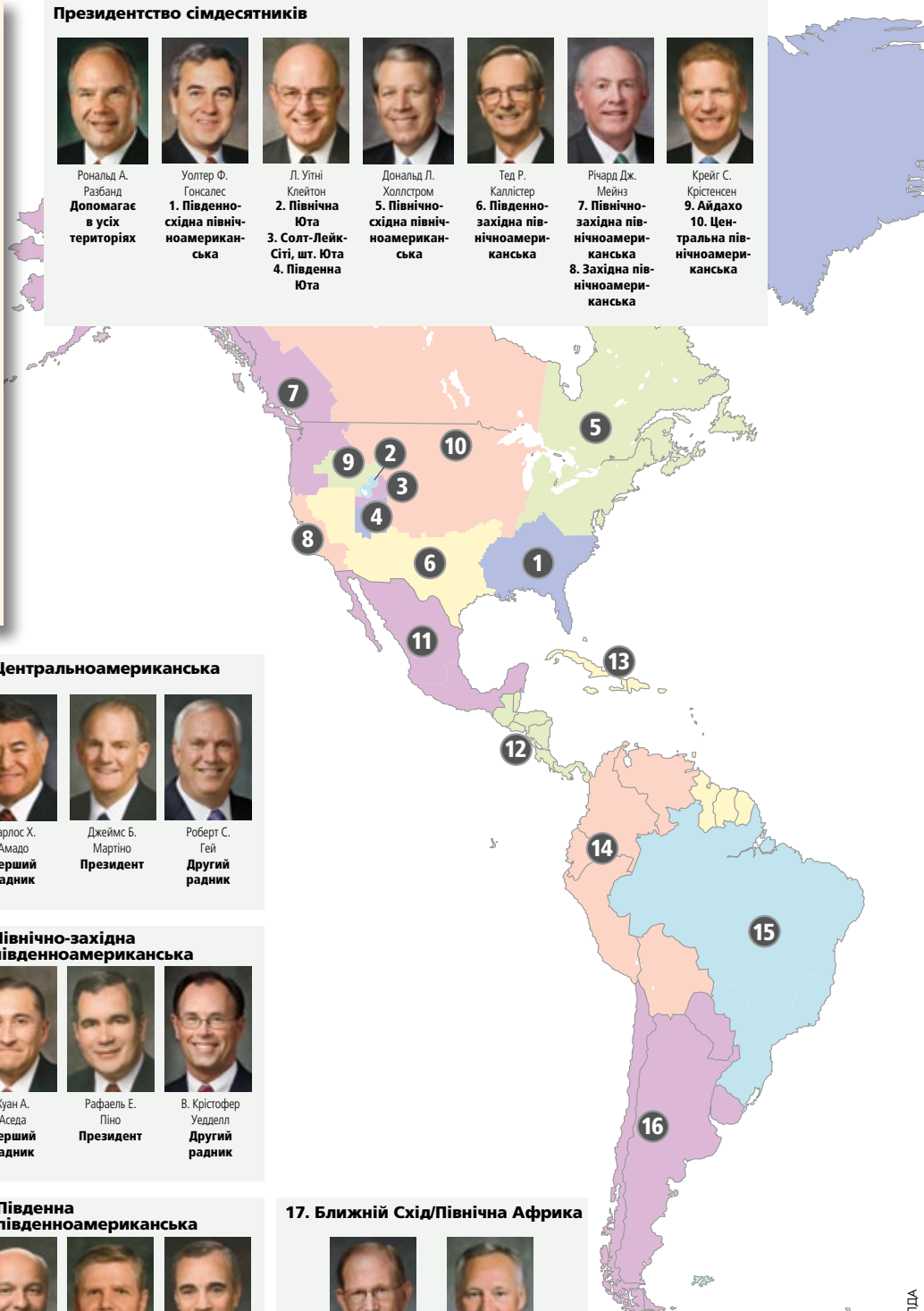
Тед Р. Каллістер
6. Південно-західна північноамериканська

Річард Дж. Мейнс
7. Північно-західна північноамериканська
8. Західна північноамериканська

Крейг С. Крістенсен
9. Айдахо
10. Центральна північноамериканська

11. Мексика

Бенхамін Де Ойос
Перший радник

Деніел Л. Джонсон
Президент

Хосе Л. Алонсо
Другий радник

12. Центральноамериканська

Карлос Х. Амадо
Перший радник

Джеймс Б. Мартіно
Президент

Роберт С. Гей
Другий радник

13. Карибська

Дж. Девн Корніш
Перший радник

Улффорд В. Андерсен
Президент

Клаудіо Д. Свік
Другий радник

14. Північно-західна південноамериканська

Хуан А. Аседа
Перший радник

Рафаель Е. Піно
Президент

В. Крістофер Уедделл
Другий радник

15. Бразилія

Карлос А. Годой
Перший радник

Клаудіо Р. М. Коста
Президент

Жаіро Массажарді
Другий радник

16. Південна південноамериканська

Хорхе Ф. Себаллос
Перший радник

Мервін Б. Арнольд
Президент

Франсіско Дж. Вільяс
Другий радник

17. Близький Схід/Північна Африка

Брюс Д. Портер

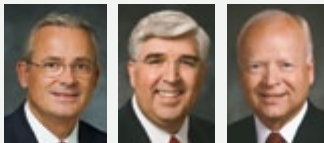

Брюс А. Карлсон

Управління здійснюється з Головного управління Церкви

КАРТА ТОМАСА С. ЧАЙЛДА

18. Європа

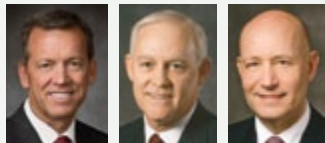

Патрік Керон
Перший радник

Хосе А. Тейсер
Президент

Кент Ф. Річардс
Другий радник

19. Східноєвропейська

Ренделл К. Беннетт
Перший радник

Ларрі Р. Лоуренс
Президент

Пер Г. Малм
Другий радник

20. Азія

Джерріг В. Гонг
Перший радник

Кент Д. Уотсон
Президент

Ларрі Й. Уілсон
Другий радник

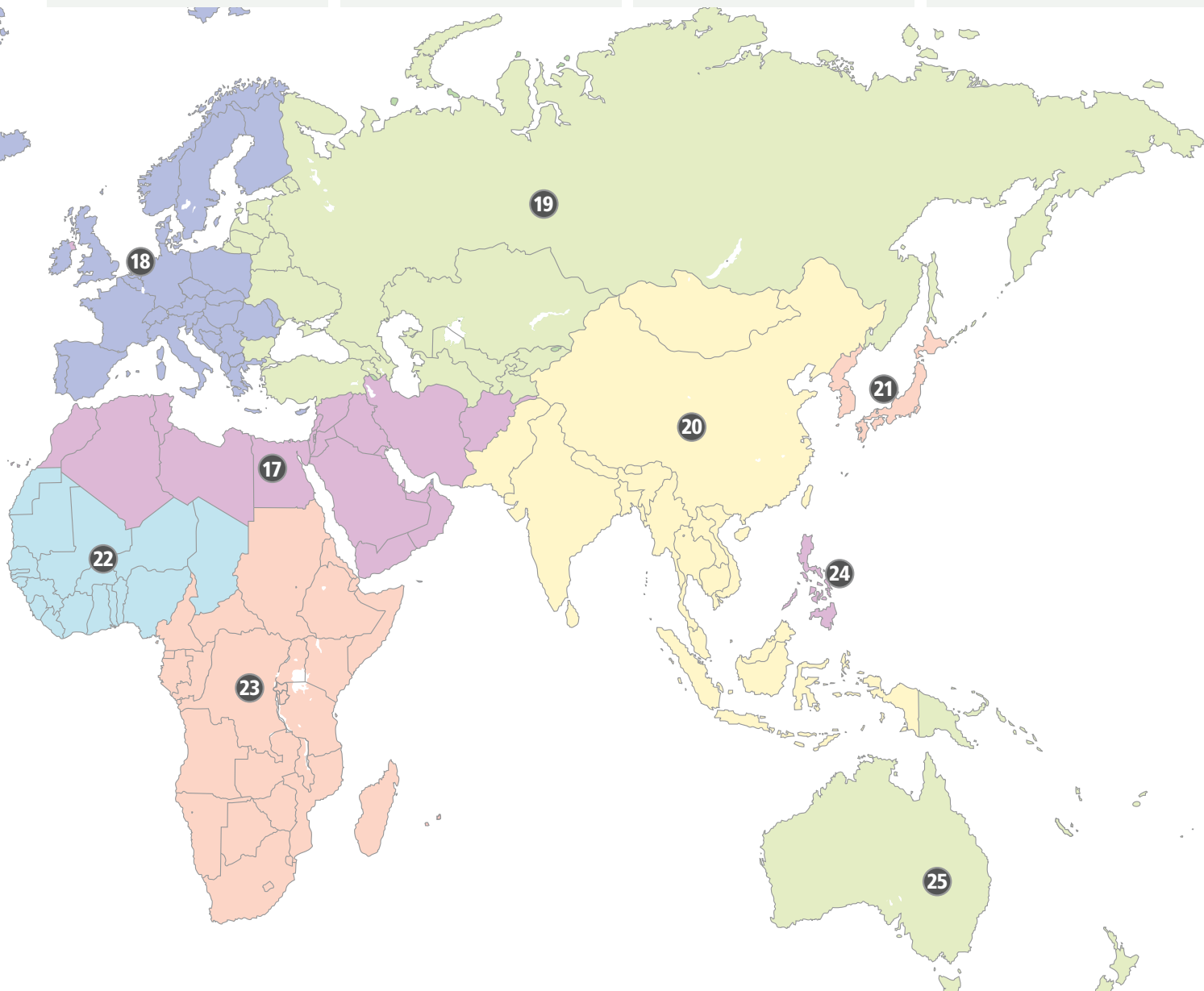
21. Північноазіатська

Казухіко Ямашіта
Перший радник

Майкл Т. Рінгвуд
Президент

Коїчі Аоягі
Другий радник

22. Західноафриканська

Джозеф В. Стіті
Перший радник

Джон Б. Діксон
Президент

Леґранд Р. Кертіс мол.
Другий радник

23. Південно-східна африканська

Уліссес Соарес
Перший радник

Дейл Г. Ренлунд
Президент

Карл Б. Кук
Другий радник

24. Філіппіни

Брент Х. Нільсон
Перший радник

Майкл Джон У. Те
Президент

Ян С. Ардерн
Другий радник

25. Тихоокеанська

Кевін У. Пірсон
Перший радник

Джеймс Дж. Гамула
Президент

Ф. Майкл Уотсон
Другий радник

Тепер *Ліягона* пропонується і спрощеною китайською мовою

Люди, що розмовляють китайською, можуть тепер отримувати *Ліягону* спрощеною китайською мовою.

Шість номерів *Ліягони*— два номери з матеріалами конференції (травневий і листопадовий) і чотири номери (січневий, квітневий, липневий та жовтневий) будуть випускатися спрощеною китайською мовою щороку. Січневий та квітневий номери за 2012 р. були лише в он-лайн; травневий номер був першим надрукованим номером.

Щоб одержати інформацію стосовно отримання конкретних номерів журналу або стосовно передплати, зв'яжіться з розподільчими службами або завітайте на сайт store.lds.org.

Церковні журнали відводять перше місце нормам з брошури *Заради зміцнення молоді*

Починаючи з цього місяця, церковні журнали будуть друкувати серію статей, що присвячуються нормам, вміщеним в оновленій брошурі *Заради зміцнення молоді*. Ця серія буде з'являтися в журналі *New Era* і на сторінках для молоді в *Ліягоні* упродовж багатьох місяців (за винятком номерів з матеріалами конференцій); кожна стаття буде зосереджуватися на різних нормах і їх писатимуть члени генеральних президентств Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок або хтось із сімдесятників.

Люди по всьому світу, які розмовляють китайською, тепер можуть читати *Ліягону* спрощеною китайською мовою.

Стаття на одну сторінку для дорослих про те, як батьки можуть навчати своїх дітей нормі, про яку буде написано в номері того чи іншого місяця, буде друкуватися в *Ліягоні* та *Ensign*, а у випадках, коли теми з брошури *Заради зміцнення молоді* відповідатимуть темам у виданні “Мої евангельські норми” для дітей Початкового товариства, також буде друкуватися стаття для дітей в *Ліягоні* та *Friend*.

Тепер доступний FamilySearch Indexing додаток

Додаток FamilySearch Indexing для користувачів

Новий додаток FamilySearch Indexing дозволить більше кількості людей сприяти дослідженню сімейної історії у малому чи великому масштабі.

iPhone та iPad тепер допомагає людям зберігати і ділитися цінними генеалогічними записами з усього світу на мобільних пристроях.

Додаток, випущений приблизно в той самий час, що й дані перепису населення 1940 р. у Сполучених Штатах, став доступним для індексування; його можна завантажити з the Apple App Store (пристрої iOS) або Google Play (версія Android).

Додаток доступний англійською та іспанською мовами і дозволяє користувачам бачити зображення маленькими фрагментами—ім'я, прізвище, місце або інша відповідна інформація—з рукописних історичних документів, таких як, наприклад: свідоцтва про народження, свідоцтва про шлюб або записи перепису населення. Люди просто транскрибують (індексують) те, що вони бачать, і система індексації FamilySearch додає ці дані до безкоштовного зібрання генеалогічних записів, яке доступне на сайті familysearch.org. ■

ВІДГУКИ

Він продовжує відкривати свої секрети

Коли мені було 13 років, я жив у своєї бабусі. Якось я знайшов кілька старих журналів і почав їх читати. В них були історії про людей з усього світу, в яких розповідалося про чудеса, що сталися в їхньому житті. Цими журналами були номери *Ліягони*; моя тітка, яка належала до Церкви, залишила ці журнали вдома у моєї бабусі.

Ці історії захопили мене, і я відчув, нібито щось особливе каже мені, що це—правда. Через рік я охрився і відтоді я сам передплачую цей журнал. Він—порадник і благословення. Для мене він підтвердження, що Бог любить нас і продовжує відкривати Свої секрети Своїм слугам пророкам (див. Амос 3:7).

Лусліно Мендонса, Кабо-Верде

Допомога в мирському і в духовному

Я люблю читати журнал *Ліягона*—він допомагає мені як у мирському, так і в духовному. Він зміцнює мою віру, збільшує мої таланти й здібності, прояснює мій розум та думки завдяки надихаючій пораді членів Церкви та наших живих пророків.

Дерек Балолонг, Філіппіни

Будь ласка, надсилайте свої відгуки і пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації. ■

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО СІМЕЙНОГО ВЕЧОРА

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось кілька прикладів:

“Природні катаклізми: нам не слід боятися”, с. 30: Заздалегідь прочитайте цю статтю і з молитвою подумайте, що ваша сім’я може зробити, аби краще підготуватися до природних лих у вашій місцевості. Потім, як це запропонував старійшина Елліс, присвятить домашній сімейний вечір реалізації вашого плану. Ви можете вирішити складати пакунки для непередбачених випадків, поповнити свої домашні запаси харчів або обговорити, як підготуватися духовно. Наголосіть на головній думці послання старійшини Елліса, яка містить запевнення: “Якщо ми підготовлені, ми можемо пережити будь-який буревій”.

“Зберігати віру у неспокійному світі”, с. 42: Можете розповісти про випадок, що стався з єпископом Коссе у класі; ви знайдете цю оповідь на початку статті. Потім спитайте членів

сім’ї, що б вони зробили у тій ситуації. Ви можете переглянути принципи, яких дотримується єпископ Коссе, щоб залишатися твердим у своєму свідченні.

“Як я знатиму, що мене прощено?” с. 46: Розпочніть, запитавши членів сім’ї: “Після того, як ви покаялись, як ви можете знати, що вас прощено?” Потім можна прочитати відповідь старійшини Каллістера, що в другому абзаці статті. Поділіться ще якимись частинами статті, які є доречними для вашої сім’ї.

“Вчитися служити людям”, с. 66: Прочитайте своїй сім’ї історію про дитинство Президента Монсона. Потім можна провести відповідні заходи з вашими малими дітьми в сім’ї. Завершіть свідченням про те, що Томас С. Монсон—живий пророк. ■

Картинка досконалого домашнього сімейного вечора

Я завжди мріяла мати домашні сімейні вечори, як ті, які я бачила на церковних картинках. Але після того як ми з чоловіком вдовчерили прекрасну маленьку дівчинку, вона не хотіла брати в них участь. Тому ми зрозуміли, що повинні були зробити певні зміни у наших домашніх сімейних вечорах, щоб вони були цікаві і їй.

Ми дуже вдячні за ідеї для домашнього сімейного вечора, які друкуються в *Ліягоні*. Тепер наша донька першою хоче проводити домашній сімейний вечір і бажає, щоб ми проводили його щодня.

Один з наших найулюбленіших уроків вчить про те, що Святий Дух може скеровувати нас. Ми попросили нашу доньку піти у свою кімнату. Коли вона дорухувала до трьох, ми сказали їй, що вона може повернутися у вітальню і спробувати знайти зображення Спасителя. Коли вона наближалася до малюнка, ми казали, що тепло, а коли вона віддалялася—то казали, що холодно. Вона так зраділа, коли знайшла той малюнок. Було так чудово бачити, що вона розуміє, як важливо бути слухняною і йти за Духом, щоб бути ближче до нашого Спасителя.

На завершення ми прочитали Учення і Завіти 11:12. Поклавши “довіру свою на Того Духа, Який веде чинити добре”, ми зрозуміли, що домашній сімейний вечір може бути благословенням. ■

Моема Ліма Сальєс Бродель, Бразилія

ЯК ВІДПОВІДАТИ НА ЗАПИТАННЯ ПРО НАШУ ВІРУ

Майкл Оттерсон

Виконавчий директор церковного відділу зв'язків з громадськістю

Я був членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів всього лише кілька днів, коли в випадковій розмові з групою друзів мова зайшла про моє нещодавнє навернення.

Дехто був заінтригований, навіть наче загіпнотизований. Кілька прореагували на це байдуже. Одна молода жінка мого віку просто і беззаперечно відмовилася повірити, що я був християнином.

Це була моя перша спроба пояснити свої вірування тим, хто їх не поділяв. Я пам'ятаю, як я був прикро вражений, намагаючись пояснити щось людям, розум яких був настільки зашореним, що жодна аргументація не могла його відкрити хоча б для цікавості.

Зі зростанням Церкви збільшуватиметься й цікавість до неї, як і до будь-якої основної релігії, в результаті чого збільшиться кількість особистих розмов чи бесід он-лайн між членами нашої Церкви та їхніми сім'ями, друзями і товаришами, які не поділяють нашої віри.

Увага до деяких основних принципів може допомогти членам Церкви відповідати на запитання чи коментарі більш впевнено.

Живіть за своєю релігією

Одна з найбільших переваг, яку мають вірні члени Церкви,— це те, що наша віра заохочує нас “жити за своєю релігією”. Виникає

почуття справжності, коли друзі і товариші бачать зв'язок між тим, що людина каже, і тим, що вона робить.

Якщо життя святих останніх днів є їхньою найкращою проповіддю, то й наші розмови повинні також бути відкритими, щирими і проходити в дусі доброти, навіть якщо люди ставлять неналежні запитання чи вибирають для розмови цинічний тон. Наша заява про те, що ми—послідовники Ісуса Христа, є найбільш переконливою, коли наші дії знаходяться в гармонії з нашими віруваннями. Коли ми будемо відповідати на запитання і навіть критику, то іноді нам доведеться бути сильними. Також нам може знадобитися й почуття гумору.

У 2007 р. на початку церемонії, присвяченій випуску студентів, що закінчили УБЯ—Гаваї, старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Двадцятиох Апостолів, сказав: “Якщо ви живете за принципами евангелії, [а не] просто їх вивчаєте, то особливе поєднання знань дозволить вам відчувати себе спокійними й підготовленими навчати того, що, як ви знаєте, є істинним,—за будь-яких обставин”.

Створіть ситуацію

Коли нам ставлять запитання чи роблять коментарі стосовно нашої віри, важливо від самого

початку створити певну ситуацію.

Замість того, щоб просто відповідати на ряд випадкових запитань, корисно було б перші 30 секунд приділити створенню, так би мовити, основи. Її можна створити простим поясненням того, що ми вважаємо Ісуса Христа своїм Спасителем і приймаємо вчення Біблії про Його народження, життя, служіння, розп'яття на хресті і Воскресіння. Ми також вважаємо, що християнський світ відступив від істин, яких Ісус навчав у Біблії, і що Церкву, яку Він заснував, потрібно було відновлювати.

Такий виклад основоположних вірувань Церкви забезпечує своєрідний орієнтир, коли розмова повертається до інших евангельських вчень.

Поєднання інформаційних “точок”

Коли члени Церкви слухають запитання, вони можуть розпізнати, який саме принцип лежить в основі запитання, і поєднати відповідь на нього, пославшись на Спасителя.

Наприклад, чому ми посилаємо місіонерів у християнські країни? Тому що Ісус у Свій час послав Своїх посланців по двоє “по цілому світові”. Ми те саме робимо сьогодні. Чому ми не схвалюємо співжиття офіційно неодружених

Коли ми ділимося особистим досвідом, то це може бути більш ефективним шляхом надання відповідей на запитання, ніж повторення вивчених напам'ять відповідей.

чоловіка і жінки? Тому що Ісус і Його апостоли навчали про священність шлюбу і всього, що його стосується.

Нам не потрібно ускладнювати, заплутувати світськими аргументами, якщо принципи, за якими ми стараємося жити, йдуть від Божого Сина.

Діліться власним досвідом

Відповідати на запитання друзів не потрібно заученими напам'ять відповідями. Діліться справжнім

особистим досвідом, це може запросити Духа свідчити і передати послання в серце слухача.

Одна із самих великих перешкод для розповіді про свою віру—це страх, що ми не зможемо відповісти на запитання. Небагато людей в інших церквах є експертами у власній історії чи доктрині, і дослідження показали, що, у порівнянні з ними, святі останніх днів наймовірно добре знають свою релігію.

Коли хтось ставить запитання

РЕСУРСИ ОН-ЛАЙН

Церква створила ресурси он-лайн, які можуть допомогти членам Церкви ділитися своїми думками з тими, хто має запитання:

Mormon.org
Mormon.org/Jesus Christ
Mormonnewsroom.lds.org
LDS.org
Liahona.LDS.org

Коли відповідаєте на запитання друга, залишайтеся собою. Те, ким ви є, часто є причиною того, чому вони запитують вас.

стосовно доктрини чи історії Церкви, яку ми не знаємо, то добре буде сказати: “Я не знаю”. Але ми можемо поділитися власним досвідом, аби пояснити, що ми відчуваємо стосовно своєї релігії.

Якщо ми пов’язуємо власний досвід, що стосується молитви чи посту, чи добре спілкування зі своєю сім’єю, цей досвід не може бути поставлений під сумнів. Він—наш, і ніхто інший не розуміє його краще, ніж ми.

Знайте свою аудиторію

Деякі люди не будуть підходити до члена Церкви із запитаннями, оскільки бояться, що нарвуться на півгодинну лекцію. Якщо вони ставлять випадкове запитання, будьте чуйними: задовольніть їхній інтерес, не поруште їхній спокій та

зважте на рівень розуміння. Якщо ви дасте їм відчуття це із самого початку, то їм буде легко виявити свою цікавість.

Зрозумійте: та сама розмова не буде діяти однаково на кожного, треба враховувати різні обставини—релігійні, мирські та інші.

Розповідайте, у що ми віримо

У членів Церкви є надзвичайна можливість—діяти заради добра, допомагаючи усунути неправильні уявлення про те, ким ми є, і збільшити розуміння інших про те, хто насправді ми є і у що ми віримо.

Коли люди більше дізнаються про вірування святих останніх днів, вони можуть побачити деякі явні відмінності між ними та нами, і все ж знайти несподівані спільні точки зору, на яких можна будувати кращі стосунки. ■

Корисні поради

Приймайте найкраще

Може лякати, коли хтось докладно розпитує про нашу віру. Однак, у переважній більшості випадків, люди просто цікавляться. Не обороняйтеся.

Уважно слухайте

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що дар проникливості краще діє, коли ми слухаємо. Щоб справді зрозуміти запитання і намір людини, ставте навідні запитання і підготуйтеся, щоб слухати стільки ж, скільки ви говорите.

Шануйте свободу вибору

Усі люди мають Богом дану свободу вибору. Отже, ми можемо запрошувати або навіть переко-нувати, але ми не повинні чинити тиск чи примушувати.

Уникайте церковної лексики

Уникайте термінології святих останніх днів, або церковної лексики, що незвично для них звучить, наприклад: “прихід”, “домашній сімейний вечір” або “Слово мудрості”. Якщо ви вживаєте такі терміни, то поясніть їх значення ще до того, як вас про це попросять.

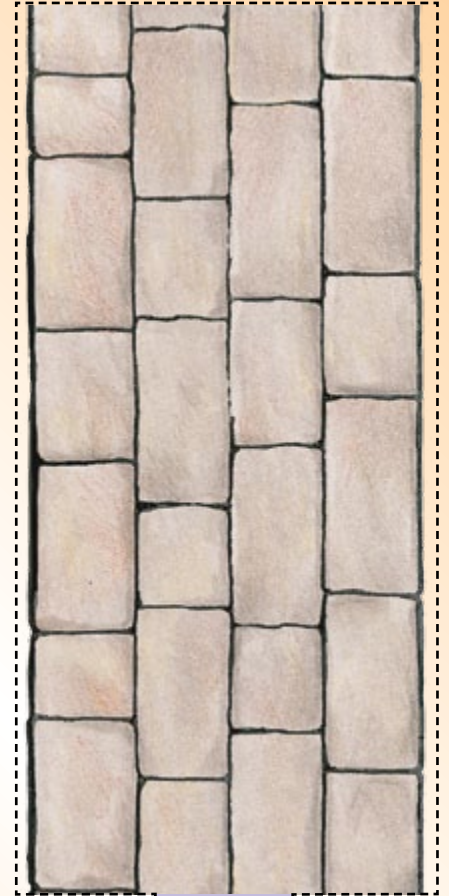
Уживайте повну назву Церкви

Де це тільки можливо, уживайте повну назву Церкви, принаймні раз на початку розмови. У назві Церкви існує сила, тож поясніть це. Назва недвозначно вказує на те, хто ми.

Цього року в багатьох номерах *Діягони* будуть міститися фігурки персонажів з Книги Мормона. Щоб вони були достатньо міцними і ними було легко користуватися, виріжте фігурки, і приклейте або прикріпіть клейкою стрічкою до картону, невеличких паперових мішечків або паличок. Зберігайте кожен набір у конверті або мішечку разом із написом, що вкаже, де в Писаннях шукати історію, яка відповідає цим фігуркам.

Самуїл

Самуїл Ламанієць

Геламан 13–14, 16

*“У нашому повсякденному житті,—
навчає Президент Монсон,—ми
знаходимо безмежні можливості
наслідувати приклад Спасителя.
Коли наші серця в гармонії з Його
вченнями, ми безпомилково відчува-
ємо, наскільки поруч знаходиться
Його допомога. Це майже так, як
коли ми виконуємо Його доручення”.*
Президент Монсон сам є прикладом
людини, яка шукає божественної
допомоги у своєму повсякденному
житті і відповідає на заклик слу-
жити. Див. “Томас С. Монсон:
виконувати обов’язок”, с. 14.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

